

Giới thiệu Kẽ Chi Phối Tâm Lý II

Thể loại: hiện đại, trinh thám, tình cảm

Editor: Mai Vi

Chắc có lẽ ai đã từng đọc qua truyện Kẽ Chi Phối Tâm Lý Dục Tô Thức Quý thì chắc chắn cũng biết rằng chính là tác giả của bộ truyện ngôn tình hiện đại hấp dẫn và kịch tính hiện đang làm "điên đảo" người đọc, và đó là tác phẩm Kẽ Chi Phối Tâm Lý (Phần 2)

Trong đội Điều tra đặc biệt có một báu vật: Chính là Mộc Cửu

Trong đội Điều tra đặc biệt có hai kẻ dở hơi: Lam Tiểu Nhã và Triệu Cường

Trong đội điều tra trinh thám đặc biệt cũng có 3 chuyện kì tích: Giọng hát của đội trưởng, giọng cười của Mộc Cửu và Triệu Cường không lạc đường.

~ Đây là phần 2 của Người điều khiển tâm lý nha ~

Bạn đang đọc truyện *Kẽ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Phòng làm việc của đội điều tra đặc biệt.

Sáng sớm, Triệu Cường cảm điếm tâm, bước nhanh đến phòng, người còn chưa thấy đã nghe tiếng cười sang sảng của anh ta: "Haha, tôi thật sự buồn cười muốn chết."

"Vậy sao cậu còn chưa chết?" Lam Tiểu Nhã liếc xéo cậu, thốt ra một câu.

"..."

Triệu Cường bị nghẹn, thoáng cái ngậm miệng, lập tức đổi giọng nói: "Ồi, chị của tôi, tôi nói sai còn không được sao?"

Tiểu thiên sứ Đường Dật khép sách lại, hỏi anh: "Anh Cường, có chuyện gì khiến anh cười dữ vậy?"

Triệu Cường lập tức hồi phục, đặt điếm tâm lên bàn, rồi dựa vào bàn làm việc, hạ thấp giọng nói: "Cậu có biết trong cục đang lưu truyền cái gì không? Nếu như cậu nhìn thấy em Mộc Cửu nở nụ cười, thì cậu sẽ gặp được may mắn đó."

Lời đồn về Mộc Cửu có rất nhiều, nhưng càng ngày càng quá đà, Hồng Mi nhủ mảy nói: "Chuyện này thì có liên quan gì? Sao lại đồn như thế?"

Lam Tiểu Nhã trừng mắt nhìn Triệu Cường: "Triệu Cường, có phải cậu làm hay không?" Không đợi anh trả lời, cô ta đã phản bác ngay: "Không, không thể nào, cậu không có lá gan đó."

"..." Anh nghĩ một lát, vậy mà chẳng phản bác được.

Trần Mặc nghe bọn họ nói chuyện phiếm, anh vẫn xem tài liệu, im lặng như thường ngày.

Người chuyên nói giỡn, Thạch Nguyên Phi lại cẩn thận suy nghĩ: "Mà nói thật, trước giờ, tôi cũng chưa nhìn thấy Mộc Cửu cười nha."

Đường Dật gật đầu: "Đúng vậy, đúng là không có."

Hơn nữa, Mộc Cửu được điều đến đội trọng án đã lâu rồi, nhưng bọn họ vẫn chưa lần nào nhìn thấy cô ấy cười, ngay cả trong hôn lễ cũng không có.

Triệu Cường nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên cười rộ lên: "Các cậu nói đội trưởng có từng thấy hay không?"

"Đã từng thấy cái gì?" Sau lưng truyền đến giọng nam từ tính.

"Là được..." Triệu Cường vẫn hồn nhiên chưa hay biết.

"Khụ! Khụ!" Lam Tiểu Nhã nhanh chóng nháy mắt với Triệu Cường, sau đó nói: "Đội trưởng tới rồi."

Tiếp đó, lại nhìn thấy Mộc Cửu đi sau lưng Tàn Uyên. Lam Tiểu Nhã bỗng nhớ đến lần đầu tiên Mộc Cửu xuất hiện trong văn phòng, cô ấy mặc quần

áo màu trắng, ngồi vị trí ở cửa, mắt nhìn vào máy đánh chữ, hành vi và cử chỉ đều lộ ra nét quái dị và thần bí, mà bây giờ, mặc dù mặt cô ấy vẫn không có biểu hiện gì giống như khi đó, nhưng cảm giác kì lạ ấy đã biến mất, cô ấy đã trở thành đồng đội với bọn họ và là một người bạn không thể thay thế.

Triệu Cường hít một hơi, quay đầu ra cửa, vội vàng nặn ra nụ cười: "Haha, đội trưởng, buổi sáng tốt lành, Mộc Cửu, buổi sáng tốt lành." Không có bất ngờ gì xảy ra, anh vẫn nhìn thấy gương mặt vô cảm

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh, sau đó vạch trần anh chẳng nề tình chút nào: "Từ nét mặt kinh sợ và nụ cười lúng túng của anh, anh Cường, không phải khi này anh đã nói xấu em đây chứ?"

"Không có!" Triệu Cường quyết đánh chết cũng không nhận.

Mộc Cửu cũng không lên tiếng, chỉ nhìn anh đăm đăm.

Triệu Cường bị ánh nhìn đăm đăm có thể hiểu thấu lòng người ấy khiến hít thở cũng trở nên khó khăn, anh rụt cổ lại nói: "Thật sự không có....có..."

Mộc Cửu dòi mắt đi nói: "Hôm qua anh vẫn chưa nhận được quà sao?"

"Ồ?" Triệu Cường sững sờ: "Quà gì?"

Mộc Cửu: "Quà quốc tế thiếu nhi."

Triệu Cường: "...."

Cuối cùng, Mộc Cửu cũng biết đó là chuyện gì, khi cô đi trong hành lang, có hai nữ cảnh sát gọi cô lại.

Hai người cô lấy dừng khí, gọi cô: "Chị Mộc..."

Mộc Cửu ngừng lại, liếc mắt nhìn bọn họ nói: "Em nhỏ hơn so với mấy chị."

"Ồ...Chuyện ấy..." Nếu so về lý lịch, Mộc Cửu đã làm việc ở trong cục lâu hơn bọn họ, bọn họ không thể gọi Mộc Cửu là em được.

vo tan dan dien

Không để bọn họ rối rắm quá lâu, Mộc Cửu đã mở miệng nói: "Các chị cứ gọi em là Mộc Cửu được rồi."

Người phụ nữ có ngoại hình hơi thấp hơi, huyết khủy tay bạn mình nói: "Chuyện ấy, cậu nói đi."

"Chẳng phải cậu bảo mình nói sẽ tốt hơn sao?"

"Ừ...." Chẳng phải là do cô sợ sao?

Lòng Mộc Cửu đang nhớ đến bánh ngọt trong phòng pháp y của Lam Tiểu Nhã, nhưng lại bị hai người chặn đường, nhưng bọn họ cứ áp a áp úng không chịu nói, mặc dù rất muốn nói thẳng, nhưng nhớ đến Tần Uyên, bây giờ thân phận cô khác trước rồi, nên vẫn cố nhịn.

Tuy là mặt Mộc Cửu vẫn không thay đổi, nhưng hai người vẫn cảm nhận được ý lạnh, nhớ đến những tin đồn bọn họ nghe được về cô, cuối cùng cũng không dây dưa nữa, cô lấy hết dũng khí nói: "Chúng tôi có thể nghe chị cười một cái được không?"

Mộc Cửu nhanh chóng suy tư, nhưng vẫn không phá vỡ: "Tại sao?"

Nữ cảnh sát có dáng người cao giải thích: "Bởi vì người trong cục đang khảo nhau rằng nếu như có thể nghe chị cười thì có thể gặp may."

Mộc Cửu vẫn im lặng, nhìn bọn họ đăm đăm, nhìn đến bọn họ đỏ mặt hơi lạnh, cô mới mở miệng nói, giọng điệu vẫn bình ổn: "Các chị đã nghe về Ogulas chưa? Truyền thuyết về người này?"

Hai người đều lắc đầu: "Hình như chưa từng..."

"Ogulas. Truyền thuyết kể rằng từ khi chào đời, ông không khóc cũng không cười, cha mẹ ông cùng với người trong làng cảm thấy ông rất kì lạ, mọi người nghĩ rằng ông là điềm xấu, cho nên ai ở trong thôn cũng xa lánh ông và cảnh cáo con của mình không được chơi với ông, cô bị nhốt trong nhà không được ra ngoài. Năm đó đã xảy ra một chuyện, có một người lạ mặt đến nói với bọn họ rằng Augustus không phải là điềm xấu, khi ông cười có thể mang đến nhiều của cải trong thôn, vì vậy người trong nhà cũng như người trong thôn đều hy vọng ông có thể cười, nhưng ông không có cách nào cười được, vì thế bọn họ đã nghĩ ra một cách." Giọng nói của Mộc Cửu trầm thấp, mang theo cảm giác đặc biệt, cô nói xong câu cuối, dừng lại một chút, nhìn bọn họ.

Vô tình bị hấp dẫn, hai người đều mở to mắt, nắm chặt hai tay, hơi hộp mà nhìn cô hỏi: "Cách gì?"

Giọng nói của Mộc Cửu vang lên trong hành lang càng thêm âm u: "Bọn họ kéo khóa miệng của ông lên, sau đó dùng xích xích lại, như thế, ông sẽ luôn duy trì nụ cười."

Nghe đến đó, hai người đều hít khí lạnh, làm thế thật quá tàn nhẫn.

Nhìn nét mặt của bọn họ, Mộc Cửu thấp giọng hỏi: "Các chị đoán sau đó thì thế nào?"

"Trong thôn giàu có?" Một nữ cảnh sát suy đoán, người còn lại thì cắn chặt môi.

Mộc Cửu chậm rãi mở miệng: "Người trong thôn..."

Trong phòng pháp y cách đó không xa, Lam Tiểu Nhã chờ mãi mà không thấy Mộc Cửu đến, Lam Tiểu Nhã đi ra, khi nhìn thấy Mộc Cửu thì lên tiếng gọi: "Mộc Cửu, sao còn đứng đó?"

Giọng nói Mộc Cửu liên thay đổi, nói với Lam Tiểu Nhã: "Ừ, đến ngay đây."

Bánh ngọt! Bánh ngọt! Trong lòng Mộc Cửu nghĩ đến bánh ngọt nên không quan tâm chuyện gì khác, cô vòng qua hai cô ấy.

Chưa nghe được kết cục, lòng hai người đều cảm thấy ngứa ngáy nên xoay người gọi Mộc Cửu: "Chuyện đó, cuối cùng thôn đó như thế nào?"

Mộc Cửu ngừng lại, quay đầu, tóc mai trên trán tạo thành bóng râm mờ mờ, càng lộ vẻ u ám, cô nói: "Dĩ nhiên là chết hết toàn bộ rồi."

Nói xong mấy chữ này, cô quay đầu đi về phía Lam Tiểu Nhã, để lại hai nữ cảnh sát vẫn chưa nhúc nhích, khuôn mặt khiếp sợ.

Lam Tiểu Nhã nhìn hai nữ cảnh sát đứng đó bất động nhưng không nhìn rõ vẻ mặt của bọn họ, vì thế cúi đầu hỏi Mộc Cửu: "Cô nói gì với bọn họ thế?"

Mộc Cửu cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Không có gì, chỉ kể câu chuyện thôi."

Lam Tiểu Nhã ừ một tiếng cũng không để ý, dẫn Mộc Cửu đi vào phòng pháp y, chỉ vào hai cái túi trên bàn: "Mua bánh ngọt và bánh su kem, cô muốn ăn cái gì?"

Trên mặt Mộc Cửu vẫn không thay đổi nhưng hai mắt lại sáng lên: "Bánh ngọt."

*

"Dì ơi."

Sau lưng truyền đến tiếng gọi của trẻ con, nhưng người phụ nữ cầm túi mua sắm không để ý lắm, vẫn đi về phía trước.

"Dì ơi, dì ơi." Tiếng gọi của cô bé vẫn tiếp tục, từ sau tiến lại gần, người phụ nữ hơi do dự, giảm tốc độ lại, một lát sau, góc áo đã bị nắm lấy, cô cúi đầu, nhìn thấy một bàn tay nho nhỏ, nhìn theo cái tay kia, là một cô bé khoảng bảy tám tuổi người gầy ốm nhưng lại rất sạch sẽ, mặc chiếc váy màu xanh da trời, tóc cột hai bím, trông rất đáng yêu.

Người phụ nữ nhìn thấy con nít giọng nói bất giác mềm nhũn, xoay người về phía cô bé, giọng nói cũng dịu dàng: "Cô bé, có chuyện gì thế?"

00:00

Cô bé ngẩng cao đầu, rướn môi cười, thanh âm mềm mại: "Dì ơi, dì có thể chơi với cháu một lát không?"

Lời đề nghị của cô bé khiến người phụ nữ hơi kinh ngạc, cô nhìn xung quanh, bên cạnh cô bé không có ai cả, cô nghĩ cô bé bị lạc bố mẹ, nên hơi quan tâm hỏi: "Bạn nhỏ, có một mình cháu sao? Bố mẹ cháu đâu?"

Cô bé dẩu môi, đáng thương nói: "Bố cháu đi mua đồ bên kia, cháu chơi một mình buồn quá."

Nhìn nét mặt cô bé, lòng người phụ nữ hơi mềm nhũn, cô cũng là mẹ của đứa bé năm tuổi, cô thậm nghĩ cũng không tốn bao nhiêu thời gian, vì vậy không từ chối: "Ừ, được, vậy cháu muốn chơi trò gì?"

Cô bé cắn môi, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: "Vậy chơi kéo, búa, bao đi."

Người phụ nữ gạt đầu, thăm nghĩ trò này cũng đơn giản: "Ừ, được."

"Nhưng dì ơi, người thua sẽ bị phạt đấy nhé."

Người phụ nữ để túi xách trên tay xuống đất, tay chống lên đầu gối hỏi bé: "Vậy cháu nói xem, sẽ phạt cái gì?"

"Bị người thắng dùng tay búa vào cái ót."

"Được."

Thấy người phụ nữ đã đồng ý, cô bé vui vẻ nói: "Chúng ta tranh thủ thời gian bắt đầu chơi đi. Kéo, búa, bao."

Khi cô bé nói xong, người phụ nữ đang nắm chặt tay bỗng giờ tay ra, nhìn lại mới thấy cô bé giờ cái kéo.

"Dì ơi, dì thua rồi." Cô bé sau khi thắng thì hết sức vui vẻ.

Bị nụ cười của cô bé lây nhiễm, người phụ nữ cũng nở nụ cười, dịu dàng nói: "Ừ, cháu thắng rồi, đến đây."

Sau đó cô ta cúi đầu, đến gần cô bé. Cô bé vươn tay búng vào cái ót người phụ nữ một cái

"Haha, người thua sẽ phải bị phạt nha."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nụ cười tử vong [1]

Thi thể chết đi mang theo nụ cười của em mãi mãi

"Kỳ Kỳ, chạy chậm một chút, chờ bà nội với." Một đứa bé trai mặc chiếc áo màu đỏ với chiếc quần màu xanh da trời đang chạy trong công viên, phía sau cậu là bà nội cậu, mặc dù bà đã đi nhanh lắm rồi nhưng vẫn chưa đuổi kịp cháu mình.

Thằng bé tên Kỳ Kỳ nghe giọng bà nội, chẳng những không dừng lại mà còn chạy về phía trước nhanh hơn, bỗng nhiên bé nhìn thấy bong bóng trong công viên, bé bị thu hút, quay đầu gọi bà nội còn dùng tay chỉ bong bóng cho bà xem: "Nội ơi, bà xem ở đó có bong bóng kia."

"Kỳ Kỳ, đừng chạy lung tung."

Nhưng rõ ràng cậu bé không nghe, tự mình chạy lại, khi cậu chạy đến gần, nhìn từ phía sau thì ra bong bóng bị một di cầm lấy, trên tay của di còn có nắm quả bóng khác, nắm màu rực rỡ.

Cậu bé đi đến bên cạnh cô, chờ mong nhìn bong bóng: "Dì ơi, có thể cho cháu một cái không?"

Nhưng cậu bé lại không nhận được câu trả lời, cậu bé cảm thấy chán nản. Lúc này bà nội của cậu đã chạy đến, mặt mũi thở hổn hển: "Kỳ Kỳ à, sau này nhớ chờ bà nội một lát."

Nhìn thấy bà nội đến cậu bé lập tức làm nũng: "Bà nội, bong bóng." Cậu dẫu môi, đáng vẻ rất muốn có một cái.

Bà nội cậu bé nhất thời hơi khó xử, nhìn đối phương không lên tiếng cũng không có ý muốn cho bong bóng, bà vội vàng dỗ cháu mình: "Đó là bóng của dì, đợi lát nữa nội mua cho cháu."

Cậu bé nghe xong lập tức vui vẻ: "Được, cháu muốn mua hai cái."

"Được" Bà nội gật đầu đồng ý, dẫn cháu mình vòng lên phía trước, bà quay đầu lại nhìn thoáng qua người phụ nữ đang cầm bong bóng

"A!A!A!A!"

Cậu bé nghe tiếng la của bà nội cũng ngoảnh đầu lại nhìn, cậu nhìn thấy người phụ nữ cầm bóng đang nhếch môi cười với cậu...

"Hahaha, hahaha"

Đang mãi chơi trò chơi, Thạch Nguyên Phi nghe được tiếng cười kì quái, anh ngoái ngoáy lỗ tai, phát hiện tiếng cười đó vẫn còn, anh mới từ sau máy tính thò đầu ra hỏi Đường Dật: "Đường Dật, có phải tôi nghe nhầm không, sao tôi lại nghe được tiếng cười ma tính của Triệu Cường?"

Đường Dật cười khò, quay đầu lại nhìn anh ta: "Anh Thạch, anh không nghe nhầm đâu chính là tiếng cười của anh Cường đấy."

Trần Mặc đeo nút tai đọc sách, biểu hiện tiếng cười đó chẳng ảnh hưởng đến anh ta chút nào.

Tiếng cười ngày càng gần, Triệu Cường đứng ở trước cửa văn phòng SCIT: "Hahaha"

Nhưng cậu ta vừa đi vào đã bị Lam Tiểu Nhã ở phòng pháp y gõ vào đầu: "Triệu Cường, cậu lại muốn cười đến chết sao?"

"Không, mọi người hãy nghe tôi nói đi, lần trước trong cục chẳng phải lưu truyền ai nghe được giọng cười của Mộc Cửu sẽ gặp may mắn sao?"

"Bây giờ lại đồn đến cái gì rồi?" Tần Uyên cau mày đi đến, mấy người trong cục này quá rảnh sao? Anh cảm thấy giờ không phải lúc nên quan tâm chuyện của người khác.

Mộc Cửu đi ở phía sau anh, cô cũng hiềm lạ với những lời đồn về mình, chỉ cần đừng phiền cô là được rồi. Triệu Cường nghe thấy giọng anh thì trong lòng nhảy dựng lên, quay đầu lại cười hắc hắc: "Ồi, đội trưởng, anh đến rồi sao?"

Tần Uyên vòng qua Triệu Cường đi vào trong nhưng không có ý đi vào phòng làm việc của mình: "Triệu Cường, cậu nói xem "

Được sự đồng ý, Triệu Cường tiếp tục nói: "À, lần trước, Mộc Cửu kể cho bọn họ nghe một câu chuyện, đã dọa bọn họ sợ chết khiếp, đâu còn dám đồn gì mà nghe Mộc Cửu cười là có thể gặp may mắn nữa."

Lam Tiểu Nhã hỏi: "Mộc Cửu, chuyện gì vậy?"

Mộc Cửu vẫn không đổi sắc mặt, cô kể lại câu chuyện đó một lần. Đường Dật há hốc miệng, rõ ràng anh cũng bị dọa: "Chuyện đó là thật à?"

Triệu Cường cười: "Đương nhiên là giả rồi, nghe qua là biết Mộc Cửu tự bịa rồi."

"À." Đường Dật sờ tóc.

Mộc Cửu liếc nhìn Triệu Cường: "Anh Cường, lúc bắt đầu nghe anh cũng tưởng là thật sao?"

Bị vạch trần, Triệu Cường lập vội vã ngẩng mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên trần nhà.

"Mộc Cửu à." Lam Tiểu Nhã nghĩ đến điều gì đó, nghiêng người liếc mắt nhìn Mộc Cửu, sau đó hai tay đột nhiên bẹo lấy mặt cô: "Nào, cười cho chị nghe một cái xem nào."

Mộc Cửu dùng ánh mắt đen nhánh nhìn cô ấy, nhưng nét mặt vẫn tê liệt như trước, khóe miệng bị ép cong lên: "Cười."

phong an tien ton

"..." Lam Tiểu Nhã nhìn khóe miệng kéo lên, sau đó buông ra, giúp Mộc Cửu vuốt vuốt mặt lại: "Hay là thôi đi."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hồng Mi đi vào, sắc mặt nghiêm trọng: "Đội trưởng, mọi người, có án mạng rồi!"

Thạch Nguyên Phi với Đường Dật theo lệ cũ vẫn ở trong cục, Tần Uyên dẫn người khác đến hiện trường.

Thi thể được phát hiện ở công viên, vì là nơi cộng cộng, đang giờ cao điểm người già tập thể dục, nên thu hút không ít người qua đường vây xem, Tần Uyên đến hiện trường, chỉ huy PC nói rộng phạm vi dây cảnh giới, tăng cường cách ly xung quanh, sau đó dẫn thành viên đội SCIT đến vị trí của thi thể.

Thi thể người phụ nữ được đặt trên ghế dài trong công viên, eo bị dây kẽm cột chặt vào thành ghế, nhìn từ phía sau như cô ấy đang ngồi nghỉ ngơi, trên tay cô cột rất nhiều bong bóng, màu sắc khác nhau, càng khiến người ta ghê rợn hơn chính là mặt cô, khóe miệng cô bị cắt ra, sau đó dùng hai móc sắt quần vào bên tai, cô cứ nhếch miệng như vậy, lộ ra hàm răng đầy máu, với nụ cười quỷ dị.

Cô ấy đã sớm chết rồi, nhưng cô ấy vẫn cười, chào đón những người đến gặp cô ấy.

Triệu Cường mở to hai mắt, há hốc mồm, qua một hồi mới tìm lại thanh âm của mình: "Ông trời ơi, Trần Mặc, tôi đã sờn gai ốc hết rồi, cậu có thấy không?"

Trần Mặc nhìn thoáng qua thi thể, không đợi Triệu Cường nói hết, anh đã rời khỏi đi tìm camera ở gần đây.

Những người ở đây nhìn thấy thi thể, thoáng cái nhớ đến câu chuyện Mộc Cửu từng kể, người phụ nữ này giống với người trong câu chuyện, bị người ta cố nặn ra nụ cười.

"Hắc hắc"

Chẳng biết tại sao, khi Triệu Cường nhìn thấy "khuôn mặt tươi cười" kia thì luôn cảm thấy mình loáng thoáng nghe được tiếng cô cười, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng, đúng lúc này, có người vỗ lên bờ vai anh.

"A! A! A!" Triệu Cường thét lên, cả người nhảy dựng lên.

Tần Uyên với Lam Tiểu Nhã đang kiểm tra thi thể, đồng thời lạnh lùng liếc nhìn anh một cái.

Triệu Cường nhanh chóng bịt miệng, rụt cổ, nhìn về phía sau lưng, lại là Mộc Cửu, anh dùng tay vỗ vỗ lồng ngực mình, bắt đầu phàn nàn: "Em gái Mộc Cửu à, cô làm tôi sợ muốn chết."

Về mặt Mộc Cửu không thay đổi, chỉ vào dưới chân anh: "Anh giẫm lên đồ rồi."

Triệu Cường vội vàng nhìn xuống chân mình, chân anh đang giẫm lên một góc giấy: "Ồ, thật xin lỗi!" rồi vội vã nhấc chân lên.

Mộc Cửu ngồi xổm xuống dùng găng tay cầm lên.

"Đây là gì vậy?" Triệu Cường nhìn qua, lại phát hiện không phải tờ giấy trắng: "Là biên lai có phải rơi ra từ túi tôi không?"

Mộc Cửu nhìn thoáng qua rồi bác bỏ: "Không, phía trên có vết máu."

Tần Uyên nghe tiếng hai người nói chuyện thì nhìn lại: "Mộc Cửu, có phát hiện gì sao?"

Mộc Cửu nhìn hai bên một lần rồi nói: "Là một tờ biên lai ở cửa hàng tiện lợi, phía trên có dính máu của người chết."

Tần Uyên: "Có ghi thời gian và địa chỉ của cửa hàng tiện lợi đó không?"

Mộc Cửu: "Không có, đúng lúc thiếu một mảnh."

Triệu Cường nhìn những món hàng được liệt kê trên tờ giấy: "Đều mua những đồ ăn vặt và vật dụng hằng ngày."

Ngoại trừ những thứ đó, chẳng nhìn ra manh mối nào khác, nên Mộc Cửu bỏ vật chứng vào trong túi.

Lúc này, Lam Tiểu Nhã đứng lên, cởi găng tay ra, đã hoàn thành sơ bộ khám nghiệm tử thi: "Đội trưởng, thời gian tử vong khoảng từ một đến hai giờ sáng, nguyên nhân cái chết do nghẹt thở, bị hung thủ dùng dây thừng siết chết, cổ tay và cổ chân có dấu hiệu bị trói đã lâu, trên cánh tay có nhiều chỗ bị bông do khói thuốc, người chết đã nhốt ít nhất vài ngày, khóe miệng dùng dao cắt ra, hơn nữa đầu lưỡi cũng bị cắt mất, tạm thời chỉ có những thứ này, những thứ khác sau khi kiểm tra thi thể mới có thể đưa ra kết luận."

Tần Uyên gật đầu với Lam Tiểu Nhã: "Ừ, tốt, cực khổ rồi."

Mộc Cửu đi qua nhìn vào đôi mắt đen thẫm của người chết, sau đó ngồi xổm xuống sát gần thi thể, khi đứng lên cô nói: "Quần áo cô ấy mặc cũng không vừa người."

Bởi vì là phụ nữ, nên ngay từ đầu Lam Tiểu Nhã cũng chú ý đến điểm này: "Ừ, chính xác, chiếc váy này hơi nhỏ hơn so với kích cỡ của cô ấy."

Triệu Cường nhìn thoáng qua, nhưng chẳng cảm nhận được gì, anh nói: "Có lẽ cô ấy muốn mặc chặt hơn thì sao?"

Lam Tiểu Nhã lại nhìn một lát, càng nhìn càng cảm thấy kì lạ: "Không đúng, không chỉ size, mà chất liệu váy cũng có cảm giác sao sao ấy."

Mộc Cửu nói ra nguyên nhân: "Vì đây không phải váy của người chết."

Triệu Cường hoài nghi: "Ồ? Không phải của cô ấy?"

Mộc Cửu rũ mắt xuống, nhìn chiếc váy kia: "Chiếc váy này rất cũ, có lẽ đã từng giặt qua nhiều lần, nhưng trên mặt vẫn có mùi long não, chứng tỏ được đặt trong tủ quần áo thời gian dài không có lấy ra, hơn nữa size nhỏ không hợp với người chết."

Tần Uyên có kết luận: "Rất có thể hung thủ đã mặc cho cô ấy."

Lam Tiểu Nhã: "Nếu nhìn kỹ, kiểu dáng của chiếc váy này là kiểu thịnh hành của mấy năm trước."

Mộc Cửu gật đầu: "Chủ nhân của chiếc váy này có thể đã qua đời hoặc đã rời khỏi hung thủ, cho nên hung thủ mới tìm kiếm người thay thế, giả tái hiện dáng vẻ của "cô ấy" năm đó và chuyện xảy ra với "cô ấy" năm đó. Mà người bị hại nếu phản kháng một chút thì gã sẽ bắt đầu hành hạ."

Tần Uyên: "Cuối cùng, gã phát hiện cô ấy không có cách nào trở thành "người đó" cho nên mới giết người rồi vứt xác ở đây."

Triệu Cường ở một bên ồ một tiếng, liếc nhìn thi thể rồi nhanh chóng dời mắt đi: "Những phân tích của các người tôi đều hiểu, nhưng vì sao hung thủ lại muốn cắt miệng của nạn nhân như vậy?"

Mộc Cửu liếc nhìn khóe miệng toét ra của nạn nhân rồi dùng giọng điệu phập phồng nói: "Bởi vì gã thích nhất dáng vẻ khi cô ta cười."

**

Trong tầng hầm u ám không có cửa sổ, người đàn ông ngồi xổm xuống duỗi tay ra, vuốt ve khuôn mặt cô gái: "Sao cô lại không cười?"

Người con gái vừa ghét bỏ vừa hồi hộp quay mặt đi, trong miệng phát ra những tiếng huhu nhỏ vụn.

Người đàn ông không thèm để ý đến sự né tránh của cô, ngược lại nghiêng đầu, dùng vẻ mặt si tình nhìn cô: "Em biết không? Khi em cười lên rất đẹp."

"Hặc hặc." Người đàn ông nở nụ cười, nhưng lập tức che miệng mình lại, cau mày nói: "Không, tiếng cười của em dễ nghe hơn anh nhiều."

"Hắc hắc, không đúng, không đúng." Người đàn ông khẽ cười rộ lên, sau đó vẫn không hài lòng, lấy tay vỗ miệng mình.

"Hahaha, không, haha..."

Tiếng cười của gã lúc cao lúc thấp, quanh quẩn ở trong tầng hầm thật lâu.

Mà trên lầu phía trên tầng, trong tay cô bé đang cầm cuốn sách ngữ văn, giọng nói non nớt, chậm rãi đọc câu thơ phía trên đó: "Xuân ngủ nên chưa hay, tiếng chim gáy khắp nơi. Tiếng mưa gió đêm qua, hoa rơi biết bao nhiêu."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nụ cười tử vong [2]

Trong tầng hầm im ắng, chỉ nghe thấy tiếng rãnh nước nhỏ giọt tí tách trong góc phòng, người phụ nữ cúi thấp đầu, mở to cặp mắt chết lặng mà nhìn nền xi măng, hai mắt không còn bất kì tiêu cự và ánh sáng nào, thân thể và tâm lý bị giày vò khiến cô ta sụp đổ hoàn toàn.

Cô đã ở đây chờ suốt một ngày rồi, cô chỉ đi ra ngoài dạo phố, trên đường gặp một cô bé đáng yêu, cùng chơi trò kéo búa bao với nó, sau đó cô cảm thấy mình bị người ta đánh bất tỉnh, khi cô tỉnh lại đã bị đưa đến nơi này, trong tầng hầm u ám mang theo mùi nước khử trùng, cô bị trói ở trên ghế, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Một người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô, si ngốc nhìn cô, cô hoảng sợ muốn hét chói tai, bỗng dưng phát hiện miệng đã bị băng keo, người đàn ông khẽ vuốt ve mặt cô, nói những thứ gì đó cô nghe không hiểu, thì thoàng lại cười với cô, giống như người điên.

Cô không biết gã điên này trói cô ở đây làm gì, là muốn tiền chuộc hay là muốn tổn thương cô, cô cảm thấy có lẽ mình sẽ chết ở đây, chấm dứt sinh mệnh ở trong tầng hầm âm u, dơ bẩn này, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến người nhà mình, có lẽ bọn họ đang tìm cô, cha mẹ, con của cô còn chồng cô nữa...

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô không còn chết lặng, nước mắt tuôn rơi, cô nức nở trong đau đớn. Không được! Cô phải sống, phải sống để gặp lại bọn họ.

"Lạch cạch, lạch cạch"

Tiếng bước chân vang lên, lòng cô hơi trầm xuống, cô nhìn thấy người đàn ông đó đi vào, trên tay còn bung mâm cơm, cô còn nhìn thấy vẻ áy náy trên khuôn mặt hơi bẩn của hắn.

"Thực xin lỗi, xin lỗi, tôi đã quên cho em ăn cơm." Người đàn ông đi vào, sau đó ngồi xổm xuống, xem xét mặt cô:

"Sao em lại khóc? Có phải đói bụng không? Chết tiệt, đều tại tôi, tôi quên đem cơm cho em." Trong giọng nói hần tràn đầy tự trách khiến người ta có ảo giác rằng hắn thật sự không muốn làm tổn thương cô, cũng sẽ không tổn thương cô, nhưng đây chỉ là ý nghĩ thôi, cô lập tức gạt bỏ, không, người đàn ông này là tên bất cóc, người đàn ông là kẻ đáng sợ.

Tiếp đó, người đàn ông dè dặt bung cơm cho người phụ nữ xem: "Em xem, tôi nấu cho em đều là những món em thích, mau ăn đi."

"À, có băng dán nên em không thể nào ăn được đúng không? Tôi sẽ xé nó cho em nhưng em không được la đấy." Người phụ nữ nghe thấy thế thì bèn gạt đầu, người đàn ông tháo miếng băng trên miệng cô ta ra.

Đợi đến khi miếng băng bị kéo xuống hoàn toàn, người phụ nữ mới hết ảm lên, dùng hết sức lực của mình mà hét: "A! Cứu mạng! Ai tới cứu..."

Ánh mắt gã vốn ôn nhu, bây giờ bỗng trở nên lạnh lùng, gã ném chén cơm đi, bước lên dùng sức bịt lấy miệng cô: "Tôi đã nói là không được la, sao em lại không nghe! Vì sao em lại không nghe lời tôi!"

Người phụ nữ giãy giụa, nhưng chỉ có thể thốt lên tiếng nức nở, cô phát cú cắn lên tay gã.

"A!" Người đàn ông gào lên sau đó trở tay tát người phụ nữ một cái, đầu cô ta bị lệch sang một bên. Tiếp đó lại thêm một cái tát nữa.

"A! A!" Gã như phát điên tát cô, mãi đến khi cô không chịu nổi nữa, ngất đi.

Người đàn ông lúc này mới ngừng tay, vỗ vỗ mặt cô, phát hiện cô không có phản ứng, không khỏi giật mình, gã chẳng biết làm sao, chỉ biết đứng đó gãi mặt mình rồi lầm bầm: "Em đừng kêu, đã bảo em đừng la rồi..."

"Là lỗi của em! Đều là lỗi của em..."

*

Người trong đội SCIT khảo sát hiện trường xong, trở về cục, Trần Mặc muốn tìm camera ở gần đó, nhưng công viên này thuộc dạng mở lại không lớn vì thế không có lắp đặt camera giám sát, mà lúc đó ở gần đó chẳng có ai, những cửa tiệm đã đóng cửa từ sớm, ngay cả cửa hàng tiện lợi mở 24/24 cũng nói không thấy bất kì người nào khả nghi.

Triệu Cường tựa vào bàn, một tay sờ cằm: "Hung thủ nhất định có xe, nếu không, nửa đêm ôm thi thể nhất định bị người khác để ý."

Thạch Nguyên Phi vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính: "Tôi đã điều tra những camera ở ven đường gần đó, tạm thời không nhìn thấy xe hay người ôm thi thể khả nghi."

phong an tien ton

Lúc này, Hồng Mi đi vào, trên tay cầm một tập tư liệu.

Tần Uyên ngẩng đầu lên: "Đã tra được thân phận của người chết?"

Hồng Mi đi đến trước mặt bọn họ, đưa tư liệu cho Tần Uyên: "Đã tra được, người chết tên là Đồng Xuân Yến, 32 tuổi, đã kết hôn, không có con, đang ở chung với chồng, nghề nghiệp là nhân viên tài vụ của công ty, người chết thứ mười ba như thường lệ sau khi tan làm vẫn chưa về nhà, buổi tối người chồng về đến nhà phát hiện không liên lạc được với vợ mình, vì thế ngày hôm sau đã báo cảnh sát."

Trần Mặc nghiêm túc nói: "Vậy người chết đã bị hung thủ giam giữ ba ngày."

Hồng Mi thở dài, hơi đau xót, sau đó thu hồi vẻ bi thương: "Đúng vậy, tôi đã hỏi chồng người chết, bạn bè và đồng nghiệp, gần đây cuộc sống của cô ấy cũng bình thường, không nghe nói bị ai theo dõi, ba ngày nay cũng không nhận được cuộc điện thoại kì quái nào, hoặc là điện thoại tổng tiền."

"Bởi vì mục đích của hung thủ không phải là tiền mà là bản thân người chết thỏa mãn tưởng tượng trong đầu hắn." Tần Uyên mở miệng nói, ánh mắt vô thức tìm kiếm Mộc Cửu, phát hiện cô đang cầm tờ biên lai nhuộm máu, máu trên đó đã xét nghiệm là máu của người chết, hắn muốn hỏi cô có phát hiện gì không, thì ngoài cửa đã truyền đến giọng nói của Lam Tiểu Nhã.

"Mọi người, có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi." Lam Tiểu Nhã đi vào, cầm báo cáo khám nghiệm tử thi.

"Thời gian tử vong và nguyên nhân tử vong cũng giống như phán đoán ban đầu, nhưng tôi phát hiện trên đầu cô có vết thương như bị vật nặng đánh vào, hẳn là cô ấy bị hung thủ tấn công từ phía sau rồi bị trói đưa đi, có một điểm kì quái là, trên người người chết từng được bôi thuốc tổn thương."

Tần Uyên cúi đầu, hơi suy nghĩ rồi phân tích nói: "Khi người chết chống cự hung thủ mất khống chế đánh cô ấy, nhưng sau đó lại cảm thấy áy náy, bởi vì hắn tưởng tượng người chết thành người hắn thích."

Triệu Cường lắc đầu nói: "Hắn ta bị rối loạn tinh thần rồi." Lát thì đánh người, lát đi bôi thuốc, đúng là biến thái!

Lam Tiểu Nhã tiếp tục nói: "Từ lần đó ra, trong dạ dày cô ấy có thức ăn, chứng tỏ hung thủ có cho nạn nhân ăn uống, tôi còn phát hiện trong đồ ăn có thuốc ngủ còn sót lại, hơn nữa, mấy ngày nay cô ấy còn có dấu hiệu bị người khác xâm hại mấy lần, trên người có dấu vân tay với DNA của hung thủ, nhưng vẫn chưa tìm được mẫu tương xứng với trong kho số liệu."

Đường Dật nghe xong cảm thấy kì lạ: "Vì sao phải dùng thuốc ngủ, hai tay hai chân cô ấy đều bị trói, vẫn nằm trong trạng thái khống chế của hung thủ."

Tần Uyên đã có phán đoán: "Khi hắn xâm nhập vào cô ấy, hắn sẽ cởi sợi dây trên người cô ấy ra, hắn muốn đảm bảo rằng cô ấy sẽ không chống cự nên mới cho cô ấy uống thuốc ngủ."

Có thể thấy được trong chuyện này hung thủ rất cẩn thận, hắn sợ người bị hại sẽ chạy mất.

Trần Mặc: "Khả năng kiểm soát của hung thủ rất mạnh."

"Hơn nữa hắn sẽ không dừng lại, người chết không thỏa mãn được hắn, hắn sẽ giết cô và sẽ đi tìm mục tiêu mới." Tần Uyên nói bằng giọng trầm thấp: "Chúng ta nhất định phải sớm tìm được hắn."

Kết hợp với báo cáo khám nghiệm tử thi và phân tích hành vi của hung thủ, sự việc ngày càng rõ nét, nhưng không có cách nào xác định hung thủ thuộc đối tượng nào, nhất thời cả văn phòng rơi vào im lặng, Triệu Cường đột nhiên phát hiện hình như này giờ Mộc Cửu chẳng nói gì, vì thế nhìn về phía cô, lại thấy cô ấy đang ngồi im lặng trên ghế, ánh mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào tờ biên lai kia, anh hơi nghi ngờ hỏi cô: "Mộc Cửu, sao cô cứ nhìn vào tờ biên lai ấy thế? Có gì đặc biệt à?"

Mộc Cửu không đáp, mà đeo găng tay lên, lấy biên lai từ trong túi ra, sau đó đặt ở trước mặt, rồi đổi vị trí vài lần, cô ấy hí húp mắt, đặt tờ giấy lên trên túi, rồi dùng tay lấy bút chì ở trong ống đựng bút, nhẹ nhàng vẽ lên tờ biên lai.

Cứ như thế, cô dùng bút chì bôi lên những chỗ trống mặt sau tờ biên lai, động tác của cô thu hút ánh mắt tất cả mọi người. Khi Mộc Cửu đặt bút xuống, Lam Tiểu Nhã mới khom lưng nhìn xuống tờ biên lai: "Ồ, phía trên hình như có chữ?"

Mộc Cửu gật đầu, dùng giọng điệu bình thản nói: "Tờ biên lai này được lót ở dưới mặt giấy, vì thế dấu vết ghi chép trên giấy sẽ được in ở trên tờ biên lai."

"Ồ." Triệu Cường sùng bái nhìn Mộc Cửu, sao cô ấy có thể nghĩ đến chuyện này.

Thạch Nguyên Phi cũng đi tới: "Thần kì vậy sao, có phải hung thủ viết lên đó không?"

" $4 \times 6 + 8 = 32$; $5 \times 4 : 2 = 10 \dots$ " Triệu Cường tưởng đâu trên giấy viết cái gì, khi nhìn thấy xong khoe miệng anh rướn lên: "Đây là đề toán sao?"

"Đây là đề toán tiểu học." Hồng Mi có con nên anh hiểu được điều này.

Mộc Cửu nhìn nét chữ non nớt, mặt không thay đổi chỉ mở miệng nói hai chữ: "Trẻ con."

**

Người phụ nữ lắc lắc cái đầu hơi nặng nề, lại lần nữa khôi phục ý thức, đầu cô rất choáng, mặt thì nóng, đau rát, cơ thể khó chịu khiến cô nhớ lại tình cảnh trước khi hôn mê, người đàn ông đó đã bị cô chọc giận.

Cô cảm thấy cơ thể mình hơi khó chịu, không ăn gì cũng không có nước uống, cô gần như không còn sức lực gì, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa rồi cô không nên la lên, cô bị nhốt ở đây có gọi người khác cũng không nghe thấy, nếu như cô không la, lúc này cô có thể ăn đồ ăn bổ sung thể lực rồi, còn bây giờ...

Người phụ nữ không chống đỡ nổi nhắm mắt lại, một lát sau cô nghe được tiếng bước chân, nhưng hình như không phải tiếng bước chân của người đàn ông.

Cô mạnh mẽ mở mắt ra, là một cô bé.

Khi cô bé đến gần, người phụ nữ mới nhận ra cô, rồi yếu ớt mở miệng: "Ồ, thì ra là cháu..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nụ cười tử vong [3]

Người tàn nhẫn không chỉ là người ra tay, còn có những người tro mắt đứng nhìn¹¹

Cô bé chậm rãi đi về phía cô, trên khuôn mặt non nớt mang vẻ bất an và đau lòng, cô mở miệng nói với người phụ nữ: "Di ơi, thật xin lỗi."

Cô bé chính là người hôm qua cô gặp trên đường, cùng cô chơi kéo búa bao, người phụ nữ không ngờ sẽ gặp cô bé ở đây, nghe được tiếng cô xin lỗi, thì lập tức phản ứng: "Cháu...Đó là bố cháu?"

"Dạ." Cô bé nhẹ nhàng gật đầu, bộ dạng sắp khóc.

"Vì thế, đó là một cái bẫy, cháu bảo đi chơi với cháu là cố ý sao?" Người phụ nữ đau khổ cúi đầu, cô không ngờ chỉ phút mềm lòng nhất thời cô đã đẩy mình vào trong khốn cảnh.

Cô bé bật khóc, cúi đầu, lặp đi lặp lại: "Di ơi, thật xin lỗi, cháu cũng không muốn làm vậy, thật xin lỗi di."

Người phụ nữ không thể phát câu với một đứa trẻ, bởi vì cô biết người đàn ông đó sẽ không cho cô làm vậy, vì thế cô dùng giọng điệu dục dằng để nói với cô bé: "Nói cho di biết, có phải bố cháu ép cháu không?"

Cô bé dùng tay lau nước mắt, gật đầu: "Dạ, bố sẽ đánh cháu, nếu cháu không làm vậy, bố sẽ đánh cháu."

Người phụ nữ nhìn cô bé vén tay áo, trên tay lộ ra những vết sẹo, cô cảm thấy thương tiếc, sau đó, cô đột nhiên cảm thấy mình sắp có hy vọng thoát khỏi chỗ này, vì sợ người đàn ông đó nghe thấy, cô bèn hạ giọng nói: "Cháu à, cháu có thể giúp cô rời trói không?"

Cô bé nghe xong thì liều mạng lắc đầu, có thể thấy cô bé rất sợ bố mình: "Không được đâu di ơi, bố cháu ở trên lầu, nếu để bố cháu phát hiện, nhất định sẽ đánh chết cháu."

Người phụ nữ cũng nghĩ như thế, người đàn ông đó đang ở trên lầu, cô đâu thể chạy được, nên cô đổi sang cách khác: "Vậy cháu giúp di gọi 110 được không?"

Cô bé ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, trong hốc mắt vẫn còn vưon lệ, cô cẩn thận nói: "Cháu sợ, cảnh sát sẽ bắt bố cháu, mẹ cháu mất rồi nếu như bố cháu bị bắt, cháu chỉ còn có một mình."

Người phụ nữ nghe xong cảm thấy xót xa trong lòng, dù sao đứa bé vẫn còn nhỏ như vậy, lại không có mẹ, mặc dù bố không đối xử tốt với nó nhưng trong lòng nó vẫn ý lại vào bố: "Hoặc là cháu gọi điện cho người nhà của di, có được không?"

Cô bé suy nghĩ một lát, lại lắc đầu: "Dì ơi, trong nhà không có máy bàn, cháu cũng không có điện thoại di động."

Nhìn sắc mặt người phụ nữ từ từ trở nên âm trầm, cô bé lấy hai bánh bao từ trong túi ra: "Dì ơi, cháu cho đi ăn, đi ăn một chút gì đi."

"Cảm ơn cháu." Cô đã đói đến mức không chịu nổi, cô nghĩ thầm, mình cứ ăn lấy sức trước đã rồi hãy tìm cách chạy trốn.

Cô bé dứt từng miếng bánh bao và nước cho người phụ nữ, người phụ nữ ăn xong cảm thấy khôi phục được một chút sức lực, cả người cũng thoải mái hơn, cô cảm kích cười với cô bé, bất kể như thế nào, sự xuất hiện của cô bé khiến nhìn thấy hy vọng từ trong con tuyệt vọng.

Nhìn thấy người phụ nữ cười, cô bé cúi đầu, cắn môi, tựa hồ đang do dự, qua một hồi lâu, cô bé mới mở miệng nói: "Dì, cháu biết bố cháu làm sai, cháu có thể thả đi, nhưng dì có thể hứa với cháu, đừng tố bố cháu với cảnh sát được không?"

Vừa nghe chuyện này, ánh mắt người phụ nữ sáng lên, cô kích động nhìn cô bé: "Được, dì hứa với cháu, nếu đi được ra ngoài, dì sẽ không nói với cảnh sát, dì cam đoan." Cô nghĩ, nếu cô được ra ngoài, cô nhất định sẽ cứu đứa bé đáng thương này, không thể để nó trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, nhưng trước hết cô phải ra ngoài cái đã!

Cô bé hình như đã tin lời cam đoan của người phụ nữ, cô bé nói: "Đợi lát nữa bố cháu ra ngoài, cháu sẽ đến nữa."

Người phụ nữ cười: "Được, dì sẽ chờ cháu."

Cô bé đi rồi, trong tầng hầm chỉ còn một mình người phụ nữ, cô chỉ có thể lo lắng và chờ đợi cô bé, không biết qua bao lâu, cô lại nghe thấy tiếng bước chân, là tiếng bước chân của cô bé.

Người phụ nữ đang nhắm mắt, chợt mở mắt ra, nhìn về phía cửa, quả nhiên cô bé đó lại xuất hiện.

Người phụ nữ kích động hỏi bé: "Cháu à, bố cháu ra ngoài chưa?"

lĩnh vực

Nhưng cô bé lại lắc đầu: "Chưa ạ."

Người phụ nữ nghe xong, ánh mắt hơi âm trầm, không khỏi có chút thất vọng. Cô bé nhìn người phụ nữ, nhấn nhá một hồi mới lấy tay từ phía sau lưng ra, trên tay bé cầm một cuốn sách ôn thi: "Dì ơi, dì có thể dạy cháu đề này không?"

Người phụ nữ nghe giọng cô bé rồi nhìn sách trong tay cô, cô nghĩ thầm dù sao cũng phải chờ người đàn ông kia đi khỏi nên đáp ứng: "Ừ, được."

Dạy cô bé được vài bài toán, người phụ nữ bắt đầu cuống lên, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây, một phút cũng không muốn đợi, vì thế cô bèn hỏi: "Cháu, cháu đi xem bố cháu đã ra ngoài chưa?"

Cô bé nhìn cô gật đầu, dọn dẹp sách ôn tập: "Dạ."

Người phụ nữ dịu dàng người với đứa trẻ: "Cảm ơn cháu."

Cô bé nhìn khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ, bỗng nhiên sùng sốt, cô mở to hai mắt, lí nhí nói: "Dì ơi, khi nhìn cười lên trông rất giống mẹ cháu."

"Mẹ..." Người phụ nữ đột nhiên nghĩ tới những lời tới qua người đàn ông đó nói, khi đó gã có nhắc đến chữ cười, hơn nữa còn cười như điên.

Cô bé cúi đầu, nghẹn ngào nói: "Mẹ đi rồi, mẹ không quan tâm cháu."

Người phụ nữ rất đau lòng, cô lên tiếng an ủi: "Bé ngoan, đừng khóc, mẹ cháu không phải không thương cháu, mẹ cháu chắc chắn rất thương cháu, nhưng do mẹ cháu có nguyên nhân nào khác." Cô cảm thấy mẹ bé nhất định bị người đàn ông này hành hạ, vì thế mới rời đi.

Cô bé lau nước mắt, gật đầu: "Cháu đi xem bố cháu đã đi chưa?"

Nhìn bóng lưng cô bé rời đi, cô bỗng nhiên có một suy nghĩ, người đàn ông đó ra ngoài có dẫn theo cô bé hay không? Giả sử như cô trốn, gã nhất định sẽ biết do cô bé thả cô chạy, ngộ nhờ gã đánh chết cô bé thì sao?

Người phụ nữ đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng bước chân chạy đến, người phụ nữ nhìn đăm đăm ra cửa, quả nhiên cô bé ấy lại đến, cô bé chạy đến bên cạnh cô, nói: "Dì ơi, bố cháu ra ngoài rồi."

Người phụ nữ kích động hỏi bé: "Thật không?"

Cô bé gật đầu: "Cháu cởi dây giúp dì."

Người phụ nữ cảm kích nói: "Cảm ơn cháu." Cô bật khóc, cuối cùng cô cũng có thể ra ngoài rồi. Cô phát hiện cô bé không mở được dây trói, nên cô nói: "Kéo! Cháu lấy cây kéo tới đây."

Cô bé nhìn xung quanh, thấy trên kệ có một cây dao, cô bé cầm cây dao đến, bắt đầu cắt sợi dây, cứ như vậy, sợi dây dần lỏng ra, bị trói suốt một

ngày, cô rút cuộc cũng tự do rồi, cô cảm thấy cả người đau nhức, cô giặt giặt cổ tay và chân, toan đứng lên, nhưng phát hiện mình không còn sức lực.

Cô bé hơi lo lắng hỏi cô: "Dì ơi, dì sao thế?"

Người phụ nữ vẫy vẫy tay, cười nói: "Không sao, từ từ sẽ ổn thôi."

"Vậy cháu chờ đi đi."

Khi cô bé đi cô đứng lên, đi được vài bước, cô cảm thấy mình có thể đi được rồi. Cô bé dẫn cô đi ra ngoài, cô nhìn thấy một cầu thang: "Từ đây đi lên sao?"

"Dạ." Cô bé ngẩng đầu lên: "Dì ơi, cháu lên trước xem bố cháu đã về chưa?"

Người phụ nữ gật đầu: "Được." Cô nghĩ an toàn một chút vẫn hơn nếu như người đàn ông đó trở về đột ngột thì cô toi rồi.

Cô bé từ từ leo lên trên, dòір thứ gì đó phía trên ra, nhìn bóng lưng cô bé biến mất, cô cũng không vội leo lên, mà chờ tín hiệu của cô bé. Nhưng không có bất kì phản ứng gì, cô cảm thấy có chút kì lạ, cô do dự một lát rồi quyết định leo lên.

Cứ như vậy, cô từng bước, từng bước bò lên cầu thang, sau đó cô dùng hai tay chống lên tấm ván, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tầng hầm đó rồi, cô chậm rãi đứng lên rồi quan sát chỗ đứng của mình, đây là một căn phòng trống trơn, ngoại trừ cửa thì không có gì cả. Cô từ từ đi về phía cánh cửa, mở ra một chút, khi đưa tay toan nắm lấy nắm đấm cửa thì phát hiện trái tim mình đập rất nhanh, cô cắn chặt môi, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, lập tức mở cửa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cả người cô run rẩy, cô bất giác lùi về phía sau vài bước.

"Sao em lại muốn trốn?" Người đàn ông gào lên, bước lên tát vào mặt cô, người phụ nữ hét lên rồi ngã xuống đất: "A, xin anh, xin anh đừng đánh tôi..."

"Sao lại muốn rời khỏi tôi?" Người đàn ông đập một cước vào bụng cô, rồi lại một cước, hấn phần nộ gào lên: "Sao lại muốn rời khỏi tôi?"

"A"

Người phụ nữ bị đánh đến ho ra máu: "XinXin.anh hãy buông tha cho tôi đi, cầu xin anh..."

"Tôi thích em như vậy, đối xử tốt với em như vậy." Người đàn ông nắm lấy đầu cô, kéo cô dậy: "Sao em lại muốn trốn? Sao lại muốn rời khỏi tôi? Hả? Hả?"

"Xin...Xin..." Người phụ nữ đau đớn, nhưng cô chẳng còn khí lực gì cả, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Người đàn ông nhìn bộ dạng sống dở chết dở của người phụ nữ thì hung dữ nói: "Đó là do em tự tìm."

Người đàn ông đi xuống cầu thang, anh ta lòi thân thể người phụ nữ xuống cầu thang như thế.

Người phụ nữ suy yếu mờ to mắt, nhìn thấy cô bé đứng ở cửa, cô muốn giơ tay bắt lấy thứ gì đó nhưng chẳng còn chút hơi sức nào.

Cô bé nhìn thấy cảnh này, vươn tay từ bên ngoài đóng cửa lại, nét mặt chết lặng xoay người: "Vì thế, sao đi lại muốn đi?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nụ cười tử vong [4]

Con người một khi đã mất không chế, sẽ trở nên vô cùng đáng sợ

Khi thi thể thứ nhất được tìm thấy, hai ngày sau, tảng sáng hai ngày sau, thi thể thứ hai cũng được tìm thấy ven đường nhỏ, bên cạnh thùng rác, mà chỗ đó cách nơi tìm được thi thể đầu tiên chưa đến hai con đường. Tân Uyên lấy giấy chứng nhận ra rồi dẫn đồng đội vào bên trong.

Xung quanh toàn mùi rác xen lẫn với mùi máu tươi, chờ bên khoa giám định lấy mẫu, chụp hình xong rồi đi, bọn họ mới nhìn thấy thi thể người phụ nữ bị vứt bên cạnh thùng rác. Thi thể của nạn nhân khiến mọi người cảm thấy có phần khác với thi thể đầu tiên, nhưng cũng có điểm hau háu.

So với thi thể đầu tiên vẫn mặc quần áo nguyên vẹn, thì quần áo trên người cô gần như bị xé nát, làn da bại lộ trong không khí xuất hiện nhiều vết máu và máu bầm, miệng vết thương khiến người ta kinh sợ, cô ta giống như một con búp bê bị nghiền nát ở nơi bẩn thỉu, lộn xộn.

Nhưng "nụ cười" quỷ dị trên mặt cô ta không thay đổi, cũng giống như thi thể thứ nhất, khóe miệng bị cắt hai bên dùng dây thép nối với nhau, tạo thành "nụ cười tử vong" trước mặt.

"Hung thủ rất cố chấp tạo nụ cười cho người chết." Cái này như nghi lễ là phương pháp đặc trưng của gã, khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhận ra liền.

Triệu Cường ở một bên nhìn Lam Tiểu Nhã đang tiến hành kiểm tra thi thể, liếc mắt nhìn nụ cười của người chết, chợt thấy lạnh cả lưng, anh vội vàng dò hỏi: "Chúng ta có thể gọi gã là 'sát thủ mỉm cười' đấy."

"Phản nộ." Giọng điệu không nhanh không chậm, truyền đến từ phía sau, Triệu Cường hơi sững sốt nhìn về phía Mộc Cửu: "Cái gì?"

Mộc Cửu nhìn thi thể dưới mặt đất dăm dăm, mặt không đổi sắc, mở miệng nói: "Trước đây hắn còn không chế được bản thân, nhưng lần này hắn đã phản nộ đến cực điểm."

Lam Tiểu Nhã ngồi bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu nói: "Ừ, Mộc Cửu nói không sai, lần này tổn thương quá nghiêm trọng, người chết đã chết hơn mười hai tiếng đồng hồ, nguyên nhân tử vong, mặc dù vẫn chưa kiểm tra thi thể tỉ mỉ, nhưng tôi đoán nạn nhân bị hung thủ đánh chết, những vết thương bên ngoài của nạn nhân còn nặng hơn so với người đầu tiên, nhưng không có vết hằn ở cổ, cách thức cắt khóe miệng cũng giống như lần trước."

Tần Uyên nghe xong Lam Tiểu Nhã kết luận thì nét mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Xem ra gã càng tức giận hơn so với lần trước, nhất định là có nguyên nhân gì khiến cho hành vi phạm tội của gã tăng lên."

Mộc Cửu chớp chớp mắt, khi mở miệng giọng nói có phần u ám: "Bởi vì cô ta chạy trốn bị người đàn ông này phát hiện."

Lúc này, Lam Tiểu Nhã vừa kiểm tra đến chân người chết: "Ồ, chờ một chút, chân người chết bị cắt đứt rồi."

Chuyện này đã xác định phán đoán của Mộc Cửu, cô chậm rãi mở miệng: "Cái này là trùng phạp với cô ấy, cô ấy đã phạm vào sai lầm khiến hắn không thể nhìn được, sai lầm giống người phụ nữ kia từng làm."

Triệu Cường nghe xong thì mở miệng nói: "Người phụ nữ kia? Là người mà hắn yêu sao?"

"Ừ."

Tần Uyên nghiêng đầu quan sát nét mặt của Mộc Cửu, biết cô đã có những suy nghĩ cơ bản rồi: "Có thể tiến hành phác họa rồi?"

vu than thien ha

Mộc Cửu dời ánh mắt nhìn Tần Uyên: "Em còn một chuyện phải xác định."

**

Sau khi hoàn thành điều tra hiện trường, mọi người rút về đội SCIT.

Những thành viên trong đội SCIT đang sắp xếp lại manh mối thu được ở hiện trường, một lát sau, Hồng Mi đem tư liệu đi vào, giọng nói nhẹ nhàng, rõ ràng: "Mọi người, thân phận người chết đã được xác nhận, Lý Khiết, 33 tuổi, đã kết hôn có một đứa con trai năm tuổi, đây là hình của cô ấy."

Đường Dật đi qua, nhìn mấy lần, tìm ra điểm giống giữa các cô: "Đều là những cô gái có thân hình cao gầy, có mái tóc đen, nụ cười của các cô ấy..."

Tần Uyên nói: "Quan trọng nhất chính là điểm này." Những người phụ nữ trong hình có nụ cười sáng lạn, nụ cười để lại ấn tượng sâu cho người khác, mà vì nụ cười đẹp như vậy khiến các cô bị ngược đãi tàn nhẫn thậm chí còn mất mạng.

Hồng Mi tiếp tục nói về tình hình của người chết: "Căn cứ vào lời chồng cô ấy nói, xế chiều hôm ấy cô ấy với bạn đi dạo ở cửa hàng tổng hợp, tối hôm đó đã hẹn cả nhà cùng nhau ăn cơm, nhưng tối hôm đó lại không thể liên lạc được với cô ấy, tôi đã hỏi bạn của cô ấy rồi, các cô ấy nói khoảng 3h rưỡi bọn họ đã tách ra, người chết tự đi một mình, sau đó thì mất liên lạc."

Khi đó trời vẫn còn sáng, Triệu Cường nghe xong cảm thán nói: "Bất cớ một người đang sống giữa ban ngày ban mặt, lá gan của hung thủ quá lớn rồi, chuyện này không cần thận rất dễ bị người khác nhìn thấy."

Trần Mặc đánh dấu một số kí hiệu trên bản đồ:

"Vị trí vứt hai thi thể không cách nhau quá xa, chứng minh hung thủ hoạt động tìm kiếm mục tiêu trong phạm vi này."

Đường Dật gật đầu: "Nhà của hắn cũng ở trong phạm vi này."

Triệu Cường nhìn thoáng qua: "Mặc dù có phạm vi khoanh vùng nhưng cũng không nhỏ."

Thạch Nguyên Phi xem hết những đoạn băng theo dõi trên máy tính mới lú đầu ra từ phía sau: "Thật khéo là, cửa hàng ở phía đối diện công ty nạn nhân thứ nhất làm việc, tôi đã quan sát camera ở những chỗ gần đó, lần cuối cùng cô ấy xuất hiện trong camera theo dõi là 3h40, cô ấy đi vào đường nhỏ không có camera theo dõi, rồi không thấy đi ra, tình huống của nạn nhân thứ hai cũng tương tự."

Phát hiện này chính là phát hiện to lớn, Đường Dật cong khóe miệng lên: "Vì thế rất có thể nạn nhân đã bị hung thủ bắt cóc ở chỗ gần đó."

Mộc Cửu rũ mắt xuống: "Chỗ bị trời ấy rất quan trọng."

Tần Uyên nâng tay đặt ở môi dưới, suy nghĩ rồi đáp: "Xem ra chỗ bị trời ấy đối với hung thủ rất quan trọng."

Ánh mắt Mộc Cửu vẫn nhìn thẳng về phía trước: "Đó là nơi hai người họ lần đầu gặp mặt."

Triệu Cường vỗ tay: "Nói như vậy, bởi vì hung thủ say mê người phụ nữ đã bỏ rơi hắn, không chấp nhận được, nên hắn đến chỗ hai người gặp nhau lần đầu tiên để tìm kiếm người, đặc biệt có nụ cười giống như người phụ nữ đó, sau đó bắt cóc cô ấy đem về nhà nhốt rồi xem cô ấy như người phụ nữ đó."

Tần Uyên phân tích nói: "Hung thủ vứt thi thể xong ngày hôm sau đã bắt cóc người thứ hai, rất có thể hôm nay hắn sẽ ở chỗ ấy tìm kiếm mục tiêu."

Trần Mặc bình tĩnh mở miệng: "Vì thế chúng ta có thể đến những nơi gần đó để tìm kiếm nhân vật khả nghi."

Tần Uyên gật đầu, nhìn Mộc Cửu: "Mộc Cửu."

"Em có thể tiến hành phác họa rồi." Cô dừng lại một chút rồi mở miệng nói: "Hung thủ là người đàn ông, khoảng 30- 40 tuổi, có xe, nhưng là loại xe second-hand rẻ tiền, cuộc sống anh ta rất khó khăn, tính cách nóng nảy, mặc chứng nóng nảy gián đoạn (1) hắn mặc quần áo bình thường nhìn qua rất nhếch nhác, còn có khi các người tìm được hắn sẽ tìm được một đứa trẻ ở gần đó."

Đa số mọi người đều sững sờ, kinh hoàng nhìn về phía cô: "Trẻ con?"

Mộc Cửu dùng đôi mắt đen nhánh nhìn họ, gật đầu: "Đúng vậy, hắn có một đứa con."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nụ cười tử vong [5]

Có một ngày, người bạn sợ hãi có phải người bên cạnh bạn hay không?

Trường tiểu học, ban hai.

Tiền Văn rời khỏi lớp, trở về phòng làm việc của mình, cô sắp xếp lại mọi thứ chào tạm biệt mọi người trong phòng giáo viên rồi rời khỏi phòng chuẩn bị về nhà, nhưng cô vừa mới ra khỏi phòng, đã nghe tiếng gọi:

"Cô ơi..."

Tiền Văn nghe giọng nói quay đầu nhìn, thì trông thấy một học sinh nữ trong lớp của cô. Tiền Văn đeo túi, xoay người dịu dàng hỏi: "La Giai, sao thế, sao em vẫn chưa về nhà?"

La Giai cúi đầu, sợ hãi mở miệng nói: "Cô ơi, em...em... không dám về nhà."

Tiền Văn nhìn bộ dạng chực khóc của cô, thì vỗ vai cô bé, an ủi nói: "Sao vậy, em nói cho cô nghe xem?"

La Giai ngẩng đầu nhìn cô: "Cô ơi, điểm môn văn hôm nay của em không đạt điểm tối đa, bố em nhất định, nhất định sẽ đánh em."

"Không đâu, thành tích của em đã tốt lắm rồi, lúc nào cũng nằm trong top 5 trong lớp." La Giai là học sinh gương mẫu, còn là lớp trưởng, thành tích tốt, tính tình cũng rất tốt nên Tiền Văn rất thích con bé.

La Giai liếc mắt lác đác, khẩn trương nói: "Cô ơi, cô không biết đâu, nếu như em không thi được hạng nhất, bố em sẽ đánh em."

Tiền Văn nhớ tới hoàn cảnh của La Giai, cô bé không có mẹ, trong nhà chỉ có bố, trong hội phụ huynh lần trước cô cũng từng tiếp xúc, là một người đàn ông khá nóng tính, hơn nữa còn rời đi rất sớm. Cô nghĩ có một đứa con ngoan như vậy, bố mẹ hẳn là rất tốt, nhưng khi đó cô chỉ đoán là do bố con bé hơi nghiêm khắc và bận rộn công việc.

Tiền Văn an ủi cô bé: "Vậy em hãy nói với bố của em, lần sau em nhất định thi được hạng nhất."

Không được đâu cô, không được đâu, bố sẽ đánh em, cô xem." La Giai nức nở, rồi vén tay áo mình lên cho La Giai xem.

Nhìn những vết thương trên tay, mặc dù đã đóng vảy, nhưng trên làn da sạch sẽ của cô bé cũng khiến người ta đau lòng, Tiền Văn không khỏi che miệng mình: "Trời ạ, những vết thương này đều do bố em đánh sao?"

"Dạ, cô Tiền, đều do bố em đánh." La Giai lau nước mắt nói: "Bố vừa uống rượu vừa đánh em, tức giận cũng đánh em, lần này bố nhất định sẽ đánh em." Nói xong, cô bé sợ hãi òa khóc.

"Đừng khóc, đừng khóc." Tiền Vân vội vã vỗ lưng cô, trong lòng thầm nghĩ tại sao có người cha lại ngược đãi con mình như thế, cô cảm thấy đau lòng cho đứa trẻ này: "La Giai, đừng sợ, có cô ở đây, cô sẽ không để bố đánh em đâu, hay là như vậy đi, cô gọi điện cho bố em, được không?"

La Giai nghe xong thì lắc đầu: "Cô ơi, vô dụng thôi, bố em sẽ không nghe điện thoại của cô, sẽ không nghe cô nói đâu."

Tiền Vân suy nghĩ một chút, chắc chỉ còn một cách: "Vậy cô sẽ đưa em về, được không?"

La Giai ngẩng đầu lên, kích động nói: "Thật? Thật sao? Có phiền cô không?"

Tiền Vân dịu dàng nở nụ cười với cô bé: "Không sao đâu, nếu như đã biết chuyện, cô nghĩ cô cũng nên gặp mặt nói chuyện với bố em một chút."

La Giai nở nụ cười nhìn cô, khẽ cười nói: "Cảm ơn cô Tiền."

Nhà La Giai không xa trường học, đi bộ khoảng mười lăm phút, Tiền Vân cùng cô bé trở về nhà, dọc đường đi nhìn thân hình gầy gò của La Giai, cô bèn mua bánh ngọt cho cô bé ăn.

La Giai nhìn bánh ngọt Tiền Vân đưa cho bé thì lần nữa bật khóc.

Tiền Vân hơi khàn trương, dừng lại, khom lưng nhìn cô: "Sao em lại khóc?"

La Giai cẩn thận cầm bánh ngọt trong tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ em đi rồi, không ai mua bánh ngọt cho em nữa."

Tiền Vân lau nước mắt cho cô, nhìn nét mặt cô bé chỉ có thể thở dài, trong lòng càng thêm đau lòng, cô lại nở nụ cười với La Giai: "Sau này cô sẽ mua cho em nữa, được không?"

"Dạ."

Rất nhanh hai người đã về đến nhà, nhà La Giai nằm trong tiểu khu kiểu cũ, ở tầng một. Đến trước cửa nhà, La Giai dùng chìa khóa trong cặp mở cửa, cô đi vào sau đó cầm một đôi dép lê để trước mặt Tiền Vân: "Cô ơi, cô mang đôi này vào đi, sạch lắm đấy."

vu than thien ha

Tiền Vân thay dép xong theo La Giai vào nhà, cô nhìn hoàn cảnh trong nhà, phát hiện vô cùng bẩn thỉu, trong không khí mặc dù có mùi hương tươi mát, nhưng vẫn có ít mùi khó ngửi, có thể nhìn ra được quét dọn chẳng đến đâu.

La Giai nhìn thoáng vào trong rồi quay đầu nói với Tiền Vân: "Bố em không có nhà, cô ơi, cô ngồi trước đi, em rót ly nước cho cô."

Tiền Vân cũng không ngại: "Không có gì, chúng ta cùng đợi bố em về." Cô đã nói với chồng mình sẽ về nhà muộn một chút. Một lát sau, La Giai bưng ly nước từ trong bếp ra nói:

"Cô Tiền, cô uống nước đi."

"Cảm ơn em, em cũng ngồi đi."

La Giai gật đầu, ngồi ở bên cạnh Tiền Vân. Trong lúc đang đợi bố, La Giai và Tiền Vân trò chuyện về cuộc sống và việc học tập của cô bé. Trò chuyện được một lát, La Giai nói: "Cô ơi, em vào lấy trái cây cho cô ăn."

Tiền Vân lắc đầu: "Không cần đâu em."

Nhưng La Giai vẫn kiên trì đi vào bếp, Tiền Vân nhìn theo bóng hình của La Giai cảm thấy tiếc cho một cô bé hiểu chuyện như vậy, cô quyết định nhất định phải giúp đỡ cho cô bé thật tốt. Một lát sau, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cô tưởng La Giai đã quay lại, xoay người nhìn lại thì thấy một người đàn ông có làn da ngăm đen đang cầm bình phích đứng ở phía sau lưng cô.

Cô kinh sợ kêu lên một tiếng, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì nhìn thấy chiếc bình phích ấy đập tới mình, cô ngã về phía sau, trước khi mất đi ý thức, cô còn nghe tiếng thét chói tai của La Giai.

**

Tiền Vân bị đau tỉnh lại, cô mở to mắt, cảm thấy trên cánh tay mình đau đớn, trước mắt cô là người đàn ông mới nhìn thấy, hắn đang cầm sợi dây nịt, quất lên người cô.

Tiền Vân khó chịu la lên một tiếng, nhưng phát hiện miệng mình bị bịt kín, mà toàn thân cô đều bị trói ở trên ghế, cô không thể động đậy, sao lại như vậy chứ?

"A...A...A..." Cô dốc sức giãy giụa, người đàn ông thấy cô mở mắt thì ngừng quất cô, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

Tiền Vân sợ tới mức quay mặt đi, nhưng mặt bị kéo trở về: "Em bây giờ biết về rồi sao? Sao lúc trước lại bỏ rơi tôi?"

Tiền Vân không hiểu người đàn ông này đang nói gì, nên đành lắc đầu. Người đàn ông không để ý đến cô, chỉ gào lên: "Em biết mấy năm nay tôi đau khổ như thế nào không? Tôi yêu em như vậy, sao em lại bỏ tôi đi?"

"Nhưng bây giờ thì tốt rồi, em đã về, sau này chúng ta sẽ ở bên nhau có được không?"

Tiền Vân vẫn lắc đầu, không ngờ người đàn ông bị động tác của cô kích thích, tựa như phát điên cầm dây nịt quất lên người cô: "Vì sao? Em còn muốn chạy trốn? Tôi không cho phép, tuyệt đối không cho phép, tôi hỏi em lần nữa, chúng ta sẽ ở bên nhau, được không?"

Tiền Vân đau đến độ mồ hôi lạnh, cô sắp bất tỉnh rồi, đương nhiên không dám lắc đầu, cô yếu ớt gật đầu.

"Ngoan, tôi biết rồi, em vẫn là của tôi." Người đàn ông si mê nhìn mặt cô, sau đó phát hiện những vết thương của cô thì lo lắng nói: "Á, thật xin lỗi, làm em bị thương rồi, em đợi ở đây, tôi đi lấy thuốc thoa cho em, em đợi ở đây." Hắn nói xong, vội vàng chạy đi.

Trên người Tiền Vân đau vô cùng, trong lòng cũng hoảng sợ, cô mơ hồ đoán được thân phận của hắn, hắn là bố của La Giai, mà "cô" trong miệng hắn hình như là mẹ của La Giai, hắn xem cô như người vợ đã bỏ đi của mình.

Làm sao bây giờ? Cô mạnh mẽ mở to mắt, quan sát chỗ mình đang ở, là một cái phòng rất sâu, hắn là ở dưới đất, bây giờ cho dù cô có kêu, cũng chỉ gặp được mình hắn.

Cô bỗng nhiên nhớ tới La Giai, không biết đứa bé đó hiện giờ thế nào, Còn nữa, cô bé có bị đối xử như vậy không?

Khi đang nghĩ như vậy, một giọng nói non nớt xuất hiện ở ngoài cửa: "Cô Tiền."

Cô nhìn qua, quả nhiên là La Giai.

La Giai khóc chạy về phía cô rồi tháo miếng băng trên miệng cô ra: "Xin lỗi cô, xin lỗi cô, em không biết bố em lại như vậy."

"La Giai, mau, mau đi báo cảnh sát."

"Cô Tiền, bây giờ em không có cách nào đi ra ngoài, nếu báo cảnh sát, bố em sẽ biết đấy." La Giai khẩn trương nói: "Làm sao bây giờ, cứ tiếp tục như vậy, bố em sẽ đánh chết cô mất."

Tiền Vân yếu ớt mở miệng: "Đừng khóc, cô bé, mau giúp cô tháo dây thừng ra."

"Được." La Giai nhanh chóng dùng kéo cắt sợi dây trên người Tiền Vân, rồi tháo dây xuống.

La Giai nhìn những vết thương trên người Tiền Vân rồi lo lắng hỏi: "Cô ơi, cô sao rồi, cô có thể đi không?"

Tiền Vân gắng sức đứng lên, nhưng cảm giác đau đớn ập đến khiến cô muốn hôn mê bất tỉnh.

Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân khiến thần kinh hai người căng lên.

"La Giai, bố em đến rồi." Cả người La Giai run lên, cô bé nhìn cây kéo trong tay, đắn đo rất lâu, dường như đã hạ quyết tâm, cô nói với Tiền Vân: "Cô ơi, em sẽ bảo vệ cô."

Nói xong, con bé đi tới bên cạnh cửa, trong tay nắm chặt cây kéo. Một giây sau, người đàn ông đi vào, thấy dây trói bị cởi ra, đã gào lên:

"Xảy ra chuyện gì?..."

Lời còn chưa dứt, La Giai nấp phía sau lưng đã xông lên đâm vào phía sau lưng hắn.

"A.." Người đàn ông kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, nhưng vết thương này căn bản không thể khống chế được, hắn quay đầu nhìn con gái của mình: "Mày, mày..."

Khi hắn muốn vươn tay thì Tiền Vân đã cầm cây dao nhào tới đâm hắn xuống đất.

"A...A...A" Cô hét lên chói tai, nhắm mắt lại, lại đâm thêm mấy dao, từng dao từng dao đâm xuống.

Mãi đến khi giọng nói run rẩy của La Giai vang lên: "Cô Tiền....được rồi....được rồi..."

Bờ môi Tiền Vân run rẩy, cô mở mắt ra, nhìn con dao dính đầy máu trên tay mình rồi nhìn vết thương trên lưng hắn, hắn còn mở to hai mắt.

"Á....Á..." Cô lập tức ném dao đi, sau đó ôm lấy La Giai đang khóc bên cạnh, cô mở to mắt, vô thần nhìn bức tường đối diện: "Không...Không sao....Không sao nữa rồi..."

Chương 7: Nụ cười tử vong [6]

Khi đội điều tra đặc biệt đến đã là nửa giờ sau, chủ nhà La Điền vừa tử vong, thi thể của anh ta được tìm thấy dưới tầng hầm, sau lưng có vài nhát dao, sau khi tiến hành lấy mẫu xét nghiệm dưới tầng hầm thì phát hiện nhiều chỗ có dấu vân tay và vết máu của người phụ nữ với con gái của nạn nhân, cùng với hung khí các cô sử dụng để giết người, ngoài ra còn tìm thấy dấu vân tay của La Điền trên hung khí.

Hồng Mai đến hiện trường trước, giải thích tình huống khó hiểu cho những cảnh sát đến sau: "Người giết chết La Điền là giáo viên chủ nhiệm của con gái hấn Tiền Vân, cũng chính cô ấy đã báo cảnh sát, trên người cô ấy đều có vết thương nên được đưa đến bệnh viện, trước mắt không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị đá kích tinh thần rất lớn."

Tần Uyên nghiêm mặt nói: "Con gái của La Điền đâu?"

"Ồ chung với Tiền Vân, cũng được đưa đến bệnh viện kiểm tra, trên người con bé cũng có nhiều vết thương cũ và mới, mấy năm nay chắc hẳn đã bị La Điền ngược đãi không ít." Hồng Mai nghĩ đến vết thương vừa nhìn thấy trên cánh tay La Giai thì cảm thấy đau lòng, cô thu hồi suy nghĩ, nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi với Đường Dật đến bệnh viện trước."

Bởi vì người bị hại là phụ nữ với trẻ em, đề hai người đi hỏi là thích hợp nhất.

Tần Uyên vuốt cằm nói: "Được."

Lúc này, Trần Mặc đi đến, báo cáo với anh: "Đội trưởng, tôi đã xem camera giám sát người bị hại đi cùng với con gái La Điền về đây."

Triệu Cường nghe xong, lập tức nói: "Thảo nào hôm nay chúng ta ở những cửa hàng gần đây không tìm được hấn, thì ra bởi vì cô giáo chủ nhiệm của con gái hấn đã ở trong nhà hấn."

Hôm nay anh với Trần Mặc dẫn theo một số cảnh sát cố ý chờ ở những cửa hàng phụ cận, kết quả là không nhìn thấy kẻ khả nghi, kẻ cả đứa trẻ Mộc Cửu nói cũng không có, sau đó nhận điện thoại của đội trưởng, chạy đến đây.

Tần Uyên tiếp lời: "Đúng lúc người bị hại lại phù hợp với điều kiện lựa chọn của hấn."

Chờ bên phân tích giám định kết thúc công việc, đội điều tra án đặc biệt mới bước vào nhà La Điền. Triệu Cường đi vào trong xem xét, mở mồm nói: "Nhà này quả thật bẩn quá, bao lâu rồi chưa dọn dẹp hả trời?"

Mộc Cửu nhìn lướt qua gian phòng, nét mặt vẫn không thay đổi, đi bên cạnh Tần Uyên.

Tần Uyên khom lưng, cảm niếng thủy tinh bên cạnh bàn, khuôn mặt tuần lẳng cực kì nghiêm túc: "Trên ghế salon phát hiện vết máu của Tiền Vân, ở cửa ra vào cũng phát hiện túi đựng niếng thủy tinh này, có thể xác định, La Điền dùng bình thủy tinh để đánh Tiền Vân hôn mê, sau đó nhốt cô ấy xuống tầng hầm"

Trần Mặc đứng bên cạnh bổ sung: "Theo camera cho thấy, La Điền về đến tiểu khu khoảng bốn giờ, không có lái xe, Tiền Vân với La Giai về trước hấn nửa giờ."

Triệu Cường ồ lên một tiếng: "Tôi biết rồi, thì ra hấn định về lấy xe để lái đến cửa hàng tổng hợp, nhưng khi hấn nhìn thấy dung mạo của chủ nhiệm La Giai thì quyết định thay đổi phương pháp."

Từ khi đến hiện trường tới nay, Mộc Cửu vẫn chưa nói câu nào, chỉ nhìn hết thấy xung quanh, Tần Uyên biết cô đang chất lọc manh mối và tin tức ở hiện trường, để hợp với phân tích của cô. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, vụ án này xem như đã được phá rồi, ở trong cục cảnh sát chờ đợi mấy ngày, rốt cuộc cũng có thể về nhà, hai ngày nay ăn uống rất tùy tiện, Tần Uyên nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, ánh mắt nghiêm nghị cũng trở nên nhu hòa, anh nghĩ tới nay phải nấu thêm vài món mặn.

dao

Đang nghĩ ngợi, giọng nói của Triệu Cường từ nơi không xa truyền đến: "Đội trưởng ở đây này! Tầng hầm ở dưới này."

"Ừ, chúng ta xuống dưới xem." Tần Uyên nói xong lại nhìn Mộc Cửu, thấy cô đi tới bên kia bèn hỏi: "Mộc Cửu, em không xuống dưới xem ư?"

Mộc Cửu rõ ràng muốn xem thứ này trước, nên cô nói với Tần Uyên: "Em sẽ xuống sau."

Tần Uyên gật đầu, cùng với Trần Mặc và Triệu Cường xuống tầng hầm.

Thứ ánh sáng duy nhất trong tầng hầm chính là bóng đèn được treo ở giữa, hình dáng của thi thể được vẽ ở cửa tầng hầm, xác của La Điền đã được đưa về cục xử lý, dưới đất có vũng máu là máu của La Điền. Mà cách thi thể không xa, có một cái ghế, phía trên có dính máu, trên mặt đất có một đoạn dây thừng, rõ ràng người bị hại đã bị trói và bị ngược đãi ở trên ghế.

"Thật quá tàn nhẫn, quả thật cả súc sinh cũng không bằng." Chỉ nhìn nhiều đó thôi, Triệu Cường cũng có thể tưởng tượng đến cảnh ba người phụ nữ đó bị hành hạ, hung thủ còn thường xuyên đánh đập con mình, hồ cha không ăn thịt con đây!

Trần Mặc đi đến tìm kiếm trên kệ phía sau cái ghế, ngoại trừ một ít công cụ, anh phát hiện dây thép: "Những dây kẽm này La Điền đặt ở ngoài miệng của người chết."

Tần Uyên vuốt cằm: "Bây giờ chỉ chờ đợi kết quả Đường Dật với Hồng Mai thăm vấn Tiền Văn nữa thôi."

Mà lúc này ở trên tầng, Mộc Cửu đang bước vào căn phòng ngủ, vừa liếc mắt đã biết là phòng ngủ của La Điền, trong phòng lộn xộn, chăn mềm chưa gấp, phía trên còn đặt quần áo, cô nhìn cả phòng mười mấy giây rồi cô đi tới bên giường xốc gối đầu lên, quả nhiên phía dưới có một tấm hình.

Mộc Cửu cầm tấm ảnh lên, bên trong chụp một đôi nam nữ, nam chính là La Điền, La Điền ôm lấy người phụ nữ cười rất vui vẻ, người phụ nữ cũng cười nhưng nếu tinh tế quan sát có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô ấy.

Cô cất tấm ảnh vào, sau đó mở tủ đầu giường ra, bên trong có mấy lọ thuốc, Mộc Cửu liếc nhìn nhãn hiệu, cô đổ thuốc ra xem xét, hơi nhíu mày, rồi bỏ thuốc vào trong lọ.

Thu chai thuốc vào rồi cô mới rời khỏi căn phòng, sau đó đi đến một căn phòng khác, là phòng ngủ của con gái La Điền, Mộc Cửu chỉ dừng lại một lát rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Tần Uyên cũng từ dưới tầng hầm đi lên, nhìn thấy Mộc Cửu liền hỏi: "Em có muốn xuống dưới xem không?"

Không ngờ Mộc Cửu lại lắc đầu: "Không cần."

Bốn người trở về cục, một lát sau Hồng Mai với Đường Dật cũng từ bệnh viện trở về.

"Mọi người chúng tôi về rồi."

Tần Uyên khẽ cười với bọn họ: "Vất vả rồi, tình hình thế nào?"

Hồng Mai nhận lấy nước của Triệu Cường, uống một hớp rồi lập tức nói: "Tôi đã nói chuyện với Tiền Văn rồi, bởi vì kì thi lần này, La Giai không lọt top năm, sợ bị La Điền đánh, vì thế Tiền Văn mới theo con bé về nhà, muốn nói chuyện với La Điền một lần, đến nhà La Điền thì không gặp những người khác, sau đó La Giai vào bếp lấy trái cây cho cô ấy, sau đó cô ấy bị La Điền đánh bất tỉnh, mà La Điền vừa rời khỏi, La Giai đã đến cõi trời giúp cô, nhưng không ngờ La Điền bắt ngờ trở lại, vì thế Tiền Văn nói cô ấy đã cầm dao đâm La Điền."

Khi Hồng Mai nói xong, Đường Dật ở bên cạnh mở miệng nói: "Tôi đã hỏi La Giai, con bé nói từ khi mẹ bỏ đi, tính khí bố trở nên nóng nảy, thường xuyên đánh con bé, trước hôm nay, con bé không hề biết bố mình làm những chuyện này, trước giờ cửa tầng hầm đều bị khóa, bố của con bé không cho nó tới gần, còn lần này nó tận mắt nhìn thấy bố nó đánh cô giáo, vì thế nó giúp cô giáo mở trói, kết quả La Điền trở về, nó không muốn bố nó tổn thương cô giáo, cho nên đã dùng kéo đâm hấn từ phía sau lưng, sau đó cô Tiền vì bảo vệ nó mới đâm bố nó."

Lời khai của Tiền Văn với La Giai đều thống nhất, chỉ có một điểm khác biệt là cô ấy che giấu việc La Giai đâm La Điền, điểm ấy khiến mọi người có thể hiểu được, dù sao con bé chỉ là một đứa trẻ, Tiền Văn bảo vệ con bé cũng là điều đương nhiên.

"Nói dối." Giọng điệu không hề phập phồng, từ phía sau truyền đến.

"Hả?" Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Mộc Cửu.

"Em muốn gặp đứa bé đó một lần."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nụ cười tử vong [7]

La Giai được dẫn đến cục cảnh sát, Đường Dật dẫn con bé đến phòng thẩm vấn.

"La Giai, cháu ngồi ở đây trước đi, đừng sợ, mọi người chỉ hỏi cháu vài vấn đề thôi." Hồng Mai nhìn La Giai sợ hãi, nghĩ đến những ngược đãi cô bé từng trải qua, thiên chức làm mẹ dâng lên trong lòng, Mộc Cửu vẫn chưa nói gì, chỉ nói muốn gặp con bé, Hồng Mai nghĩ có lẽ cô ấy muốn hỏi rõ chuyện La Giai đã đâm La Điền.

La Giai nhìn Hồng Mai đã rời khỏi phòng thẩm vấn, cô bé quay đầu nhìn tấm gương bên cạnh, nhìn mình trong gương một lát, cô bé lại cúi đầu, vãn về ngón tay của mình

Một lát sau, cửa phòng thẩm vấn lại mở ra, La Giai thoáng kính ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa, một nữ cảnh sát đến, trẻ hơn so với cô cảnh sát vừa rồi, cô ấy để mái ngang phủ trán, mái tóc dài phía sau xõa trên lưng, làn da rất trắng đôi mắt đen thẳm, La Giai nhìn vào mắt cô ấy nhưng đối phương chỉ liếc nhìn cô một cái rồi không nhìn nữa.

La Giai chú ý trên tay cô ngoại trừ cầm một số văn kiện còn cầm một ly nước, con bé thấy cô ngồi xuống đối diện mình, rồi cô bé phát hiện ly nước đó không phải chuẩn bị cho mình, bởi vì sau khi cô ấy ngồi xuống, việc đầu tiên chính là uống một hớp nước.

"La Giai."

Khác với tướng mạo của cô, giọng nói cô lạnh nhưng băng, chẳng có cảm xúc gì, giống như người máy, La Giai nghe xong thì hơi sững sờ, sau đó gật đầu: "Vâng."

Mộc Cửu nhìn về phía cô bé: "La Điền là bố của em?"

"Dạ." Nghe đến tên bố cô, La Giai hơi run rẩy, lộ ra nét mặt hoảng sợ.

Mộc Cửu nhìn nét mặt cô bé, nhưng vẫn không thay đổi, vẫn tiếp tục hỏi: "Trước cô giáo Tiền, em có nhìn thấy hai người phụ nữ mà La Điền bắt về nhà không?"

"Không có, em không biết gì cả."

Mộc Cửu tiếp tục hỏi: "Em có từng đi qua tầng hầm không?"

La Giai lắc đầu: "Không có, hôm qua mới đi qua."

Mộc Cửu hỏi một vấn đề khác: "La Điền từng đánh em sao?"

"Á?" Cô chuyển đề tài hơi nhanh, khiến La Giai hơi sững sốt, sau đó gật đầu, trong giọng nói có tiếng nức nở: "Dạ, từ nhỏ đã đánh em."

"Gần đây cũng đánh sao?"

La Giai sờ soạng tay mình: "Dạ."

Mộc Cửu nhìn thoáng qua hành động lén lút của cô bé, sau đó hỏi: "Hắn bắt đầu đánh em từ khi mẹ em bỏ đi sao?"

Trong ánh mắt La Giai tràn đầy sợ hãi nói: "Khi bố đánh em trông bố rất đáng sợ, rất dọa người."

"Có phải Tiền Vân có ý định nhận nuôi em không?" Mộc Cửu lại thay đổi chủ đề khác.

La Giai hơi sững sốt: "Dạ, cô giáo đã nói với em rồi."

Mộc Cửu hỏi cô: "Vậy em có còn nhớ mẹ mình không?"

La Giai gật đầu: "Nhớ ạ, mẹ lúc nào cũng cười với em, hơn nữa còn cười rất dịu dàng."

"Có giống như vậy không?" Mộc Cửu lấy ra một tấm ảnh đặt ở trước mặt con bé.

"Mẹ." La Giai vuốt ve người phụ nữ trong ảnh, lẩm bẩm gọi.

Mộc Cửu rút lại tấm ảnh, dùng giọng nói lạnh như băng hỏi: "Mẹ em vì không chịu nổi bị La Điền hành hạ nên đã bỏ rơi em khi em mới bốn tuổi, cho nên em rất hận cô ấy."

La Giai ngẩng mạnh đầu lên nhìn Mộc Cửu, cắn môi nói: "Không, em rất nhớ bà."

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẳm, nhìn cô bé hồi lâu: "Em nói em hoàn toàn không biết chuyện La Điền bắt cóc phụ nữ, nhưng theo chúng tôi điều tra từ camera giám sát, có một người phụ nữ trước khi bị bắt cóc, em đã ngăn cô ấy lại và nói chuyện với cô ấy một hồi, sau đó cô ấy bị La Điền bắt cóc, trên xe đó có em, sao em nói là em không biết?"

Nét mặt La Giai khề thay đổi, không che giấu được, con bé lộ vẻ đáng thương nói: "Chuyện ấy...Đúng, là bố bức em, nếu em không làm vậy bố sẽ đánh chết em."

Mộc Cửu không tỏ ra bất ngờ khi nghe con bé giải thích như vậy, nhẹ gõ lên bàn: "Là hắn bức em, lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy."

La Giai nghe xong, nhất thời lộ ra nét mặt muốn khóc: "Chính là vậy, em cũng không muốn đâu, em không biết bố em sẽ đối xử với bọn họ như vậy."

Mộc Cửu uống một hớp nước, sau đó dùng một tay chống mặt mình, vẻ mặt như xem kịch vui: "Em từng nhìn thấy La Điền đối xử với bọn họ như thế nào không?"

La Giai lắc đầu: "Không, sau đó em không gặp lại bọn họ nữa."

Mộc Cửu nhìn cô chăm chăm, mới chậm rãi mở miệng: "Em biết sau khi tôi dạo một vòng quanh nhà em, có nhiều chỗ khiến tôi giật mình không?"

"Á?" La Giai dùng vẻ mặt vô tội nhìn cô.

"La Điền bị bệnh, em có biết không?"

La Giai mở to mắt: "Bệnh gì ạ?"

"Bệnh tâm thần."

"Không, không biết."

"Hắn vẫn luôn uống thuốc nhưng không phải thuốc trị bệnh tâm thần mà là thuốc cảm, nhưng tôi làm tìm thấy số thuốc trị tâm thần ở trong phòng của em." Mộc Cửu biết số thuốc đó, cô nhận ra màu sắc hơi bất thường nên đã đem thuốc về cho Lam Tiểu Nhã kiểm tra.

"Không, không thể nào."

Mộc Cửu hỏi lại: "Vì sao không thể?"

La Giai cắn môi, không nói lời nào.

Mộc Cửu nhìn cô bé, nói một câu khiến cho các đồng đội SCIT ở phòng bên cạnh đều khiếp sợ: "Tôi vẫn cho là hắn không chế em, nhưng tôi không ngờ là em không chế hắn."

Nét mặt La Giai dần dần thay đổi: "Có ý gì ạ?"

Nghe hết thấy xong, Triệu Cường cũng hỏi một câu tương tự: "Có ý gì?"

Trần Mặc trả lời: "Ý ở mặt chữ."

Mộc Cửu uống nước, bỏ ly nước xuống rồi mở miệng nói: "La Điền mắc chứng suy nhược trí nhớ nhẹ, hơn nữa cộng thêm bệnh tâm thần phân liệt, mấy năm trước hắn hành hạ em, nhưng sau đó em đã trở thành chủ nhân của căn nhà đó, em đều sử dụng những đồ tốt trong nhà, căn phòng của em còn tốt hơn phòng của La Điền rất nhiều, trong phòng của hắn không có điều hòa, thậm chí vết thương mới trên tay em không phải do hắn gây ra mà do em tự tạo nên."

La Giai thốt lên: "Sao em lại muốn tự giết mình chứ?"

"Bởi vì em muốn tạo dấu hiệu giả tạo rằng em vẫn luôn bị ngược đãi."

"Chỉ rốt cuộc muốn nói cái gì?" Sắc mặt La Giai trở nên âm u.

Mộc Cửu chậm rãi nói: "Bất cóc là ý tưởng của em?"

La Giai bỗng nhiên nở nụ cười, như một đứa bé bình thường: "Sao có thể? Em chỉ là một đứa con nít."

"Vậy thì sao? Khi chị còn bé, sống chung với một đám con nít, bọn chúng giết người rồi tàn sát lẫn nhau, chị từng sống sót trong hoàn cảnh đó nên em không gạt được chị đâu." Mộc Cửu nhìn La Giai chăm chăm, bởi vì ánh nhìn chăm chú khiến con bé thu hồi nụ cười, dường như ánh mắt ấy có thể nhìn thấu tất cả, khiến con bé cảm thấy sợ hãi.

Mộc Cửu nhìn dáng vẻ hơi chần chừ của con bé, thì dùng giọng điệu bình thân nói: "Bởi vì em hận mẹ em đã bỏ rơi em, nên em tìm những người phụ nữ có tướng mạo giống mẹ em, sau khi La Điền hành hạ bọn họ xong, em lại xuất hiện trước mặt họ, vờ như mình vô tội, cho bọn họ hy vọng, để bọn họ dạy em làm bài, em hy vọng bọn họ có thể sắm vai mẹ em."

La Giai hồi hộp nuốt từng ngụm nước miếng, cô bé nắm chặt tay, sao cô lại biết những chuyện này?

Mộc Cửu ngừng một giây: "Đặc biệt là người phụ nữ thứ hai, em nói sẽ giúp cô ấy bỏ trốn, em mở trói giúp cô ấy, rồi em gạt cô ấy rằng La Điền đã đi rồi, nhưng người phụ nữ ấy rời khỏi tầng hầm, mở cửa thì nhìn thấy La Điền đứng chờ ở đó, mà em chỉ đứng ở đó nhìn người phụ nữ đó bị La Điền hành hạ."

Những lời nói phát ra không có chút thành kiến nào, La Giai nhìn người phụ nữ trước mặt vẫn không đổi sắc mặt, trong lòng cô bé dâng lên nỗi sợ hãi, cô mở to hai mắt hỏi: "Sao em phải làm như vậy?"

Từ nét mặt cô bé, Mộc Cửu biết mình đã phỏng đoán đúng, vì thế cô nói: "Bởi vì em muốn xem bọn họ có thể chạy trốn hay không? Có thể dẫn em theo hay không, vì em không tha thứ cho bọn họ bỏ em lại giống mẹ em từng làm."

"Em biết một ngày nào đó cảnh sát sẽ tới, sẽ bắt La Điền. Nên em biến mình thành người bị hại, nhưng như thế với em vẫn chưa đủ, em cần một gia đình mới, vì thế em đã chọn Tiền Vân, cô ấy không có con, đối với em tốt lại thích em, vì thế em đã diễn trò, lừa cô ấy đến nhà, nói La Điền vẫn luôn hành hạ em, lại để cho La Điền hành hạ cô ấy, rồi em lại xuất hiện trước mặt cô ấy, nghĩ đủ mọi cách cứu cô ấy ra ngoài, chờ khi La Điền xuất hiện, em vờ như vì cứu cô ấy em đã liều mạng bất chấp tất cả, sau đó chờ Tiền Vân giết La Điền, một đứa không có mẹ, bị cha ngược đãi trong thời gian dài, một đứa con trong lúc nguy cấp đã cứu mạng mình, cô ấy sẽ không nhận nuôi em sao?"

La Giai cắn chặt môi, tay khẽ run lên: "Không đúng, những chuyện này chỉ là suy đoán của chị."

Ngữ điệu của Mộc Cửu vẫn vững vàng: "Đây là sự thật."

"Nhiều nhất em chỉ bị bố em buộc đến nói chuyện với bọn họ mà thôi, em không có tổn thương họ, đều do bố em làm." La Giai nói xong, đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng, cô bé nở nụ cười: "Suy cho cùng, chị căn bản không có chứng cứ đúng không?"

Mộc Cửu im lặng không trả lời.

Sự im lặng của Mộc Cửu khiến La Giai tin tưởng: "Đúng vậy, chị không có bằng chứng, vậy chị có thể làm gì tôi đây?"

La Giai nở nụ cười, lúc này nét mặt con bé không còn sợ hãi hay khiếp đảm, nó đã lột sạch lớp nguy trang của mình: "Hơn nữa, chị cho tôi cảm giác rất kì quái, mặt chị lúc nào cũng không biểu cảm"

Mộc Cửu giương mắt nhìn cô bé: "Không có."

La Giai như phát hiện chuyện gì đó rất mới lạ, cô bé đứng lên, chống hai tay lên bàn rồi ghé sát gần Mộc Cửu: "Vậy chị không biết cười sao?"

Mộc Cửu: "Không."

"Thật sự?" La Giai cười haha, sau đó ghé sát hơn một tí: "Có muốn tôi dạy chị một cách không?"

Mộc Cửu hỏi: "Cách gì?"

"Chị dùng dao rọc hai bên khóe miệng của mình, sau đó dùng dây kẽm kéo nó lên, rồi buộc dây kẽm trên lỗ tai, như vậy chị cười được rồi." La Giai dùng tay mình họa trên mặt mình, sau đó hỏi Mộc Cửu: "Chị có muốn thử một chút không?"

Mộc Cửu nghe xong vẫn bình tĩnh tay cô gõ nhẹ trên bàn, rồi tiếp tục hỏi: "Vì vậy, em cũng đối xử với chị như đối xử với các cô ấy sao?"

Nụ cười trên mặt La Giai cứng lại.

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn con bé: "Hai người phụ nữ đó quả thật bị La Điền đánh chết, nhưng sau khi bọn họ chết người rạch miệng bọn họ rồi tạo 'nụ cười' cho bọn họ chính là em. Chúng tôi đã phát hiện DNA của em trên miệng của họ."

"Chị!" Nụ cười La Giai tắt ngấm, nghiêm mặt nói: "Như vậy thì sao? Đều là bố bắt tôi làm, tôi chỉ là một đứa trẻ thôi."

Mộc Cửu gật đầu: "Đúng, em chỉ là một đứa trẻ, là đứa trẻ bị cha mình ngược đãi vài năm, cho nên em để viện đủ lý do để chạy trốn sự chế tài của pháp luật, tôi sẽ cho cô Tiền muốn nhận nuôi em biết, em rốt cuộc là đứa trẻ như thế nào?"

"Chị? Sao chị lại muốn hủy hoại tôi! Đó là nhà tôi vất vả mới có được!" La Giai bị những lời của Mộc Cửu chọc giận, cô định cầm ly nước trên bàn nhưng chưa cầm được đã bị Mộc Cửu giành lại.

Mộc Cửu từ từ siết tay lại, cô chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống La Giai đã phẫn nộ trừng mắt nhìn cô, giọng nói lạnh như băng: "Thật vất vả mới có nhà? Em đã phá hủy hoại ba người phụ nữ, trong đó hai người bị lừa rồi bị giết tại nhà, nhà sao, em căn bản không xứng để có được nó."

Mộc Cửu cầm lấy ly nước và văn kiện đi ra khỏi phòng thẩm vấn, ở cửa ra vào nhìn thấy Tần Uyên và những đồng đội khác

Triệu Cường lộ nét mặt như vừa gặp quỷ: "Cái này...Cái này...Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ thôi, sau này trưởng thành còn đáng sợ đến mức độ nào."

"Tôi còn tưởng con bé là người bị hại." Hồng Mai rất bất ngờ, rõ ràng là một người bị hại, còn nhỏ như thế tại sao lại biến thành một người tàn khốc như vậy, tâm lý bị bóp méo một cách đáng sợ

Trần Mặc lạnh lùng nói: "Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận."

Tần Uyên nhìn thấy dáng vẻ ỉu xìu của Mộc Cửu, tưởng rằng cô cảm thấy không dễ đưa đứa bé này ra ngoài công lý khiến cô thấy khổ sở, nên đã tiến lên ôm lấy vai cô, an ủi nói: "Em đã cố gắng hết sức rồi."

Mộc Cửu biết Tần Uyên hiểu lầm, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đen thẫm: "Em chỉ hơi đói bụng"

Tần Uyên nghe xong không khỏi cười khẽ.

Mà Triệu Cường nghe cô nói xong cũng thấy bó tay: "Cửu muội à, sao em lại thấy đói bụng, em đã ăn bánh ngọt rồi mà? Tuy rằng em bây giờ khá gầy nhưng nếu ăn nhiều sẽ béo"

Mộc Cửu phản bác: "Em có vận động chứ bộ, hơn nữa mấy ngày nay toàn ở trong cục, chưa có về nhà, cũng chưa được vận động."

Triệu Cường hoài nghi nhìn cô: "Trong cục cũng có chỗ thuận tiện để em vận động mà, hơn nữa em về nhà thì vận động kiểu gì?"

Mộc Cửu chẳng lẽ chỉ ăn với ngủ sao?

Mộc Cửu nhìn mặt anh ta nói: "Vận động trên giường."

Tần Uyên: "..."

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu nói ra bốn chữ này mặt không đổi sắc thì bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu cô.

Triệu Cường: "Phốc...Khụ...Khụ.."

Đường Dật: "Á"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hôn lễ màu máu [1]

Làm sao mới có thể nắm giữ vận mệnh trong tay chúng ta?

Tôi thật sự nắm giữ vận mệnh trong tay sao?

Trong tầng hầm u ám, thanh âm của người đó lộ ra vẻ trống rỗng, không có ai đáp lại, nhưng có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy từng giọt, từng giọt từ trần nhà xuống mặt đất.

Tí tách, tí tách.

Hơi êm tai.

Còn có tiếng chân ghê ma sát với mặt đất. Đó là, con người đang giãy giụa sao?

"Thật sự phải dựa vào cách ấy mới giành được sao?"

Người đặt câu hỏi tràn đầy nghi ngờ, hỏi xong vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai tay hơi thô ráp bắt an ma sát với nhau, thậm chí người ngồi trên ghế cũng vậy, à, nói chính xác người bị cột ở trên ghế. Người đó bị cột bằng dây thừng, miệng cũng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng huu yếu ớt mỏng manh, dù do dự người kia vẫn không để ý.

Trên trần nhà đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, của một người phụ nữ, tiếng giày cao gót rất dễ phân biệt, một lát sau tiếng bước chân đã biến mất, một người đi đến, nhưng người đó không để ý phía dưới đang xảy ra chuyện gì.

"Thật sự phải làm như vậy sao?"

Không ngừng đặt ra nghi vấn, do dự, rũ đầu xuống, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải thứ gì đó, khiến ánh mắt dần trở nên kiên định. Bên cạnh là một cây búa, đã hơi rỉ sét, được đặt dựa vào vách tường, cây búa ấy hơi nặng, hai tay người đó không cầm nổi.

Khỏe miệng dần dần cong lên, tựa hồ trong tay lúc này không chỉ cầm cây búa, là số mệnh sao? Chỉ có người ấy mới biết được.

Người đó bước từng bước một, cách cái ghế ngày càng gần. Người đàn ông trên ghế đỏ mồ hôi lạnh, kính mắt trên mũi bị lệch, nhưng hắn không có cách nào chỉnh lại, hắn nhìn người đang tiến lại gần, liều mạng lắc đầu, trong lòng hắn đang gào lên điên cuồng, nhưng người đối diện hoàn toàn không nghe thấy được.

Tí tách, tí tách.

Mồ hôi nhỏ xuống mặt đất nhưng chẳng ai nghe thấy.

"Đúng vậy, giết mày thì tốt rồi."

Lần này, không còn là nghi ngờ.

Lạch cách, lạch cách, lạch cách.

Hình như có một đám con nít đang chạy, tiếng rung động từ mặt đất phía trên truyền xuống phía dưới, trong tầng hầm chỉ có nguồn sáng duy nhất, một sợi dây điện kết hợp với chiếc bóng đèn đang đung đưa, khiến cho cái bóng trên mặt tường và mặt đất cũng di chuyển theo.

Trên mặt đất và trên vách tường phản chiếu chiếc bóng cầm rìu thật dài, đang vây quanh cái bóng người đàn ông đang sợ sệt, hai cái bóng cách nhau ngày càng gần, rồi dừng lại.

"Bắt đầu."

Hai tay nắm chặt búa hơi nghiêng về phía sau, sau đó dùng toàn sức để đập vào đầu người kia.

"Phịch."

Đó là tiếng gì vậy?

Tiếng sọ bị vỡ nát hay tiếng gong xiêng bị cắt đứt? Máu văng tung tóe, trên mặt đất, trên vách tường, trên mặt người, trên quần áo và trên bóng đèn.

Nhưng bây giờ có ai để ý đến người trong hầm?

"A, Hahaha, hahaha..." Khóe môi cong lên càng lúc càng cao, tiếng cười trong miệng bật ra, hai tiếng rồi ba tiếng, như người rất lâu rồi không cười, nên quên mất cười như thế nào, tiếng cười khô cứng, khó nghe, nhưng cũng như mới vừa nói đấy, bây giờ ai để ý nữa chứ?

Khóe miệng khô ráp, chua chát từ từ mờ ra, như bị đè nén rất lâu, giờ mới bắt đầu bộc phát: "Hahha....Hahaha....Hahaha..." Tiếng cười quanh quẩn trong tầng hầm, quanh quẩn rất lâu, sau đó mới biến mất...

Tí tách, tí tách...

Đó là gì vậy?

Là nước mắt rơi xuống mặt đất, bóng đèn lắc lư cũng yên tĩnh lại, ánh lên bóng dáng của ba người trên tường...

**

Vài ngày sau.

"Chị, nhị hôn vui vẻ nhé!"

Hôm nay là đám cưới của Lam Hiểu Nhã, Triệu Cường vừa đến đã lộ nụ cười trên gheo: "Haha..." Sau đó giống như ảo thuật, từ phía sau rút ra cây dao.

"Em choáng thật! Chị, chị kết hôn mà còn đem theo dao giải phẫu sao?" Triệu Cường tròn tròn mắt, nhanh chóng trốn phía sau vợ lưng vợ Lục Dịch của mình, một người cao lớn núp phía sau lưng vợ, chỉ thò đầu ra, về mặt căng thẳng nhìn ánh sáng cây dao đang lóe lên, yếu ớt giải thích: "Đừng, đừng giận mà chị, hôn lễ lần thứ hai, người ta gọi tắt là nhị hôn đó chị."

Lam Hiểu Nhã nghiêng đầu qua, liếc nhìn anh ta một cái: "Em mới hai cẳng đấy."

Ở một bên, Bạch Nghị trở thành chú rể lần nữa, không ngại nụ cười trên gheo của Triệu Cường, vươn tay, sắc mặt vui vẻ: "Cảm ơn, mau lấy tiền lì xì ra."

Triệu Cường hást cảm lên: "Chẳng phải lần trước đã đưa rồi sao?"

Lam Hiểu Nhã nói: "Chẳng phải em nói là nhị hôn sao? Nhị hôn thì phải thu lì xì lần nữa rồi."

Dù sao cũng nhiễm không khí vui mừng, hơn nữa còn gặp mặt nhau trong cực, bọn họ đương nhiên có chuẩn bị, Lục Đình móc bao lì xì từ trong túi ra, cười ngọt ngào nói: "Hai người tân hôn vui vẻ."

"Cảm ơn." Bạch Nghị gật đầu cảm ơn, không nhận, nhưng Lam Hiểu Nhã lại thu lì xì, vừa nhìn đã biết người nắm tài chính trong nhà là Lam Hiểu Nhã rồi.

Triệu Cường cầm bút ký lên danh sách, những người khách phía sau vẫn chưa tới, vì vậy chỉ nói chuyện phiếm với bọn họ: "Em nói hai người thật lãng phí, lần trước đã làm hôn lễ rồi, lần này còn tổ chức lần nữa?"

Lam Hiểu Nhã nhún vai nói: "Không giống, lần trước chỉ mời thân thích trong nhà thôi, bố mẹ, trưởng bối đều ở đấy nên chỉ có thể tổ chức hôn lễ truyền thống, em cũng biết chị thích như hiện tại hơn."

Lần này Lam Hiểu Nhã đặc biệt tổ chức hôn lễ ngoài trời, hôn lễ theo sáng kiến, như chủ đề chính trong hôn lễ hôm nay là Vampire, vì thế từ hôn lễ đến hội trường đều được trang trí rất tỉ mỉ, từng chi tiết đều sắp xếp công phu, tất cả đều là kiểu Lam Hiểu Nhã thích nhất, mà khách mời đến cũng phải thay đổi theo quần áo bọn họ đã chuẩn bị, vì vậy lần này chỉ mời vài người bạn trong cục thôi.

"Lần này "phí nhiều máu" lắm đây." Triệu Cường nhìn vào bên trong, cũng biết hôn lễ này tốn rất nhiều tiền, nhưng hiệu quả chỉ chờ mong trong phút chốc thôi.

"Chúng tôi "cháy máu" một chút cũng không sao, nếu để bố mẹ nhìn thấy sẽ học máu mất." Bởi vì trong hôn lễ có thiết kế một số thứ khiến người ta kinh hãi, ngộ nhờ các trường bồi chịu không được phát bệnh tim, vậy sẽ ảnh hưởng đến việc vui, vì thế hai người quyết định tổ chức hôn lễ truyền thống rồi sau đó tổ chức hôn lễ họ ưa thích.

Lúc này có bạn bè đến, Bạch Nghị nói với Triệu Cường: "Hai người vào trong thay quần áo trước đi rồi quay lại chụp ảnh."

Triệu Cường làm động tác OK rồi dẫn Lục Đình đi thay đồ. Khách khứa đến liên tục, khi ở lối ra vào xuất hiện một đôi một cao một thấp, chiều cao hơi chênh lệch, thì Lam Hiểu Nhã nở nụ cười tươi rói, lập tức vọt tới: "Mộc Cửu!"

Sau đó hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Cửu, bắt đầu vân vê.

Giọng của Mộc Cửu rất bình thản: "Chị Hiểu Nhã, tân hôn thứ hai vui vẻ!" Mộc Cửu đã mặc quần áo và trang sức Lam Hiểu Nhã chuẩn bị sẵn, cả người mặc váy liền màu đen, làn váy bồng bênh, trên cánh tay áo màu đen có đóa hoa hồng đỏ như máu, trên cổ hai người có vết ửng đỏ, như bị Vampire cắn một cái, mái tóc đen được vắn lên, cài băng chiếc đầu lâu, kết hợp với nét mặt của cô trông hết như một Vampire thực thụ.

Trang điểm như vậy khi đứng chung với Lam Hiểu Nhã giống như hai chị em. Mà Tần Uyên hiếm khi mặc âu phục, dáng người lộ vẻ cao ngất, anh đến trước mặt Bạch Nghị, móc bao lì xì ra.

Bạch Nghị kiên quyết nhận lấy: "Cảm ơn đội trưởng Tần."

Bên kia, hai người con gái Vampire đang sóng vai đi tới: "Tiểu Cửu, vào trước đi, lát nữa hôn lễ mới bắt đầu."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt đen thẫm sáng rực hỏi Lam Hiểu Nhã: "Chị Hiểu Nhã, có thịt kho không?"

Lam Hiểu Nhã: "Dĩ nhiên rồi, biết em thích nên chị chuẩn bị cho em một phần."

"Có sườn xào chua ngọt không?"

"Có."

"Còn vịt bát bảo?"

"Có!"

Tần Uyên với Bạch Nghị: "..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hôn lễ màu máu [2]

Vận mệnh cứ bóp chặt thít lấy cổ họng tôi, khiến tôi không thở được

Hôn lễ lần này không mời nhiều người, chỉ mời những bạn bè và đồng nghiệp có quan hệ thân thiết với Bạch Nghị và Lam Hiểu Nhã.

Ngoại trừ nơi tổ chức được sắp xếp khá ổn thỏa thì không mời người dẫn chương trình, vì thế hôn lễ lần này trông giống như một bữa tiệc hóa trang, ánh đèn bên trong lơ mờ, thậm chí còn phản chiếu hình con dơi thi thoảng bay qua trần nhà, âm nhạc chẳng còn những ca khúc ngọt ngào lãng mạn, kết hợp với những ca khúc u ám, hoàn toàn khác biệt với hôn lễ truyền thống, tóm lại, những sắp xếp này đều dựa theo sở thích của Lam Hiểu Nhã.

Các thành viên trong đội SCIT được sắp xếp chung một bàn, Triệu Cường vừa mới ngồi xuống thì nhìn thấy bóng dơi bay qua mặt bàn, bên tai còn vang vọng tiếng cánh vỗ phành phạch, thân thể anh khẽ run, anh cảm thấy cả người không ổn, anh nói với vợ mình: "Anh có cảm giác mình đi nhầm chỗ rồi, nơi này nào giống với lễ cưới, giống nhà ma hơn."

Lục Đình nghe xong chỉ cười cười, quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm với Hồng Mai.

Ngồi đối diện với nhân viên kỹ thuật, Thạch Nguyên Phi lập tức hỏi anh: "So với phòng pháp y thì như thế nào?"

"Được đấy, nhưng khá hơn một chút, ít nhất nơi này toàn người sống." Triệu Cường nhấn mạnh hai chữ "người sống"

"Không nhất định."

Giọng nói lạnh lẽo, như máy móc từ bên phải Triệu Cường truyền đến, thiết bị và âm nhạc xung quanh cũng khiến không khí trở nên âm u, đừng nói chỉ là ba chữ kia, Triệu Cường cứng đờ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đôi mắt đen thẳm trên gương mặt trắng nõn, kết hợp với thức uống màu đỏ đang cầm trên tay càng khiến cô trông có vẻ ma mị.

"Mộc Cửu muội, em đang có ý dọa anh sao?" Nói xong lại cô dùng ánh mắt cầu cứu Tần Uyên bên cạnh, hy vọng anh có thể quản lý vợ của mình, kết quả Tần Uyên chỉ lo nói chuyện với Trần Mặc, căn bản không để ý đến anh.

Đúng lúc này, Mộc Cửu lại mở miệng, giọng đều đều: "Anh Cường, anh biết ở đây là đâu không?"

Lý trí nói cho anh biết không thể nói là không biết, bởi vì đáp án chắc chắn chẳng có gì thú vị, vì thế anh kiên định nói: "Anh biết."

Mộc Cửu liếc nhìn phía sau anh, sau đó lặng lẽ uống nước, Triệu Cường mừng rỡ không thôi, cuối cùng cũng có ngày anh chặn họng được Mộc Cửu rồi, anh thầm đắc ý sự cơ trí của mình!

"À, Triệu Cường, thì ra em biết nơi này trước đây là nhà tang lễ à?" Lam Tiểu Nhã chẳng biết xuất hiện sau lưng Triệu Cường từ lúc nào, bỏ đao vào đoạn đối thoại của bọn họ.

"..." Triệu Cường im lặng gạt lệ, hai người hòa nhau ăn hiếp tôi!

Mọi người tán gẫu một lát, hôn lễ nhanh chóng bắt đầu, nghi thức tương đối đơn giản, hôn lễ cũng tiến hành thuận lợi, sau khi chơi vài trò chơi mạo hiểm kích thích thì đến phần cắt bánh kem.

Ánh đèn trong hội trường sáng lên, thay trang phục khác xong, Bạch Nghị với Lam Hiểu Nhã phụ giúp đẩy một chiếc xe đến, phía trên có một chiếc bánh kem xấp xỉ với chiều cao của Mộc Cửu, bánh kem màu trắng, trên đỉnh bánh trang trí đầu lâu, phía trên đầu lâu có một hoa hồng màu đỏ, khéo léo mà đẹp đẽ.

"Mộc Cửu! Mau lên đây cắt bánh kem với bọn chị đi!"

Nghe tiếng Lam Tiểu Nhã gọi, Mộc Cửu nuốt miếng cơm trong miệng xuống, buông xuống chiếc đĩa định gấp miếng thịt kho tàu, đứng lên chạy đi, Lam Tiểu Nhã cười đưa dao cắt bánh kem cho cô, Lam Tiểu Nhã và Bạch Nghị cùng cầm chuôi dao, ba người cùng cắt một dao xuống bánh kem.

Bởi vì bọn họ đưa lưng về phía khách mời, nên mặt bánh bị cắt đối diện với khách mời, khi dao cắt bánh cắt xuống, mọi người nhìn chăm chăm đều thấy từ trong bánh kem chảy ra chất lỏng màu đỏ, khiến bánh kem màu trắng trông càng bất mắt. Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc vẫn chưa kết thúc, từ chất lỏng màu đỏ chảy ra, loáng thoáng có thể nhìn thấy ở giữa ruột bánh có cái gì đó.

Lam Tiểu Nhã và Bạch Nghị đều liếc mắt nhìn nhau, vì dễ thấy rõ bên trong là thứ gì nên Lam Tiểu Nhã cầm dao lên cắt theo một khúc, một khối bánh kem khác rơi xuống, vật trong chất lỏng màu đỏ cũng xuất hiện trước mặt mọi người, đó chính là một bàn tay nhầy nhụa máu thịt lẫn lộn!

Những người có mặt không phải là pháp y, cảnh sát, bác sĩ, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy là hét chói tai, cảnh sát nghĩ muốn phong tỏa hiện trường, còn pháp y nghĩ là thi thể, ngay khi mọi người muốn hành động thì bọn họ phát hiện Mộc Cửu đang dùng tay chạm vào chất lỏng màu đỏ kia, rồi bỏ vào trong miệng nếm thử.

"Không phải là máu thật, mà là huyết tương giả (chất nước hòa vào trong máu)." Mộc Cửu thè lưỡi, hình như mùi vị không được ngon lắm, sau đó cô chạm vào cái tay kia: "Cũng không phải tay thật."

"Này, tôi nói hai người, muốn đùa cũng hơi quá rồi đấy, tôi cứ tưởng là có án mạng thật không à."

"Đúng vậy, làm tôi cứ nghĩ tham gia hôn lễ sao lại có xác chết."

"Đúng rồi, làm tim tôi suýt nữa cũng bắn ra ngoài."

Mọi người đều bàn tán sôi nổi, cảm thấy hơi bất mãn, thiết kế không khí cũng có thể, nhưng khiến mọi người tưởng rằng có án mạng thì hơi quá rồi, cũng may là có cảnh sát ở đây, nếu không lại phải báo cảnh sát rồi, đến lúc đó cảnh sát phát hiện là báo án giả, thì lại phí công cảnh sát.

Nhưng Mộc Cửu nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lam Tiểu Nhã, cô cảm thấy chuyện này có điểm gì đó kì lạ: "Chị Tiểu Nhã, chị không biết sao?"

Lam Hiểu Nhã phục hồi tinh thần, về mặt ủy khuất nhìn Mộc Cửu: "Không biết, chị cũng sợ hết hồn. Bạch Nghị là anh chuẩn bị?"

Bạch Nghị vẫn chưa hiểu rõ tình hình, vẫn đang đắm chìm trong khiếp sợ, nghe giọng Lam Tiểu Nhã thì quay đầu nhìn cô, lắc đầu: "Không, sao anh lại đùa kiểu này?"

Xác định không do chồng mình chuẩn bị, Lam Tiểu Nhã quay đầu giải thích với các bạn: "Các bạn, chuyện này không phải do chúng tôi sắp xếp, sao

chúng tôi có thể đùa ác như thế."

Những người khác cũng bị rối: "Á, không phải bọn họ thì do ai làm?" Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ tự động nghĩ rằng do Lam Tiểu Nhã với Bạch Nghị sắp xếp, nhưng bây giờ trừ bọn họ ra thì không có manh mối gì khác.

Những thành viên khác của SCIT cũng lên sân khấu đứng cạnh bọn họ, Tần Uyên nhìn thoáng qua chỗ giữa trong ruột bánh: "Trước tiên hãy kiểm tra xem, bên trong bánh kem còn có thứ gì khác hay không?" Sau đó anh đứng thẳng người hỏi Lam Tiểu Nhã:

"Tiểu Nhã, cái bánh này em đặt ở đâu?"

Lam Tiểu Nhã hai tay chống nạnh, vẻ mặt giận dữ nhìn bánh kem: "Là nhân viên phụ trách đặt đó, ở một cửa hàng bánh kem gần đây, trước khi hôn lễ bắt đầu được mang đến, mọi người cũng biết, em thích ăn bánh kem, sao em có thể lãng phí bánh chứ."

Lam Tiểu Nhã rất giận, đây chính là vị bánh cô với Mộc Cửu thích nhất nhưng cuối cùng cũng không thể ăn!

Hồng Mai vỗ vỗ vai cô: "Đừng lo, bọn tôi sẽ mua một cánh bánh kem khác cho cậu."

Triệu Cường, Thạch Nguyên Phi và Đường Dật đang nghiên cứu bàn tay giả.

Thạch Nguyên Phi: "Cái tay này làm giống như thật, quả thật có thể dùng tay giả để đánh tráo."

Đường Dật: "Nếu như không nhìn gần cũng không nhận ra."

Triệu Cường lấy tay đập vào, cảm thán nói: "Oa, rõ ràng có tính đàn hồi đấy, làm cũng không tệ."

Khi bọn họ đang thảo luận, thì Mộc Cửu đang nhìn bánh kem chăm chăm, sau đó cô móc một chiếc túi thăm thấu máu ở bên trong ra, lúc này cô đã hiểu chuyện gì xảy ra với cái bánh rồi: "Cái bánh này vẫn còn nguyên vẹn đấy, bàn tay giả không phải được nhét vào khi bánh làm xong, mà đã được nhét vào ngay từ đầu, rồi trét bơ lên, những huyết tương giả này cũng thế, được nhét vào trong túi này, khi bánh kem được cắt, thì dung dịch trong túi sẽ tràn ra."

Đây rõ ràng không phải có ý thiết kế cho hôn lễ, bàn tay giả với huyết tương giả và bánh kem đã bị hủy nên không thể ăn được!

Triệu Cường nghe xong la lên oai oái: "Vậy đây là trò đùa sao?"

Mọi người trong SCIT cũng mở to mắt rồi liếc mắt nhìn nhau.

Tần Uyên nói bằng giọng trầm thấp: "Gọi nhân viên đặt bánh ấy đến đây, chúng ta sẽ điều tra được ngay."

**

"Anh Tường Kim Ký, mời anh nắm tay cô dâu của mình, từ giờ phút này, bất kể là nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau, anh đều quan tâm cô ấy, che chở và bảo vệ cho cô ấy, thông cảm cho cô ấy, tôn trọng cô ấy, chăm sóc và nhường nhịn cô ấy, làm bạn với cô ấy một đời một kiếp, đến mãi mãi anh có bằng lòng không?"

Tường Kim Ký nhìn cô dâu của mình, nở nụ cười rồi nói lớn: "Tôi đồng ý."

"Được, cô dâu Dư Minh Na, xin hãy nhìn vào ánh mắt của chú rể, từ giờ phút này, bất kể là nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau, cô đều quan tâm anh ấy, che chở và bảo vệ cho anh ấy, thông cảm cho anh ấy, tôn trọng anh ấy, chăm sóc và nhường nhịn anh ấy, làm bạn với anh ấy một đời một kiếp, đến mãi mãi, cô có bằng lòng không?"

Trong mắt Dư Minh Na đọng đầy nước mắt, cô nhìn người mình yêu, kiên định và hạnh phúc mở miệng: "Tôi..."

Bằng lòng hay không, chữ ấy vẫn nghẹn ở trong cổ họng cô, chưa thốt lên được thì...

"Á, á, á..."

"Á.....Á.....Á...Á..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hôn lễ màu máu [3]

Triệu Cường có phản ứng đầu tiên, anh quay đầu nhìn ra cửa, "Hửm, kì lạ, các người có nghe thấy tiếng gì không?"

"Hình như có ai đó đang hét." Mặc dù cửa đang đóng, nhưng tiếng hét vẫn xuyên qua cửa truyền vào, không giống như âm thanh, phối hợp với khung cảnh hiện giờ càng cảm thấy rợn người.

Mộc Cửu nhìn cửa, rồi nói: "Có rất nhiều người đang hét."

"Chắc không phải cô dâu, chủ rể khác lại nhận được cái bánh kem tương tự chứ?" Thạch Nguyên Phi nhắc đến, mọi người đều hiểu ra, đúng vậy, Lam Tiểu Nhã với Bạch Nghị bình thường cũng không có kẻ thù, đâu đến nỗi có người muốn nhắm vào bọn họ, xem ra lần này có người muốn tổ chức trò đùa dai với cô dâu, chủ rể rồi.

Tần Uyên liếc nhìn Cố Mi nói: "Chị Mi, chị với Tiểu Nhã ở đây chờ nhân viên đặt bánh, tôi với mọi người qua đó xem thử." Triệu Cường cũng để vợ mình ở đây đợi, Mộc Cửu theo Tần Uyên đi ra ngoài.

Tần Uyên vừa mới dẫn người đi đến bên ngoài, đã nhìn thấy ở đầu cầu thang, có rất nhiều người vừa hét vừa chạy xuống lầu, rõ ràng như nhìn thấy thứ gì đó rất dọa người, muốn rời khỏi đây.

Triệu Cường nổi giận đến dậm chân: "Cái bánh kem đó rốt cuộc do ai tặng vậy? Đám cưới đang yên đang lành thành ra như thế? Đúng là thiếu đạo đức!" Thờì khắc hạnh phúc trong đời hai người lại biến thành phim kinh dị, ai có thể chịu nổi?

Lúc này, Bạch Nghị với nhân viên làm việc ở đây chạy tới, nhân viên làm việc chưa từng thấy cảnh như vậy, sắc mặt tái xanh, nhưng không luống cuống, anh ta khom người xin lỗi Bạch Nghị: "Tiên sinh, thật xin lỗi, chúng tôi sẽ đem bánh kem đi xử lý, thật xin lỗi, chúng ta đã báo cảnh sát."

Bạch Nghị kiên quyết vẫy tay, chỉ vào Tần Uyên mới lướt qua bọn họ: "Không cần báo cảnh sát, hôm nay khách mời đến tham dự hôn lễ của tôi hơn một nửa là cảnh sát, có bọn họ ở đây là được."

Ánh mắt nhân viên làm việc như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng nói: "Các vị cảnh sát, các vị có thể đi xem một chút không? Có người chết!"

Sau lưng có rất nhiều nhân viên làm việc chạy lên lầu, xem ra đều là vào trong để xem xét tình hình.

Đường Dật trầm nghĩ có lẽ bọn họ tưởng rằng có người chết do bánh ngọt nên đã nhanh chóng giải thích: "Yên tâm, bên trong bánh ngọt không phải là thi thể, là người giả thôi."

Không ngờ nhân viên công tác ấy, đầu và đầy mồ hôi, lớn tiếng nói: "Không phải, không phải, có người chết, là cô dâu chết!"

**

Một mũi tên vốn của thần tình yêu Cupid, lúc này đang cắm trên cổ áo cưới cô dâu, phần đuôi tên còn dùng dây lụa màu gạo để trang trí, máu văng tung tóe trên mũi tên, bởi vì nó không phải mũi tên của thần Cupid, mà là mũi tên đoạt mạng cô dâu.

Hai mắt tròn tròn, miệng mở to nhưng không thốt lên được lời nào, máu từ cổ không ngừng tuôn rơi, cả người cô dâu cô quắp vài cái, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người đều nói, ngày làm cô dâu là đẹp nhất trong đời người phụ nữ, nhưng tính mạng của cô ấy cũng vĩnh viễn kết thúc trong ngày này.

Chủ rể run rẩy, đưa tay dò xét hơi thở của cô, anh ta tựa hồ bị kinh sợ rút tay về, anh ta nắm lấy tay cô: "Minh Na! Minh Na! Không! Xe cứu thương! Mau gọi xe cấp cứu! Minh Na..." Chủ rể gào lên, tiếng gào quanh quần trong hội trường không lớn, những khách mời đứng ở cửa thét lên, có người sợ hãi nhưng vẫn đứng che miệng nhìn, có người tranh thủ thời gian gọi 110 và 120, nhưng phần lớn mọi người đều vây quanh bên cạnh chủ rể để chứng kiến thảm kịch phát sinh.

Bên trong phòng tiệc, có một người mẹ trẻ đang nhìn về phía trước, và vỗ về con mình: "An An, chúng ta đi thôi."

Bé trai lại ngẩng đầu lên nhìn trần nhà: "Mẹ ơi, hình như có cái gì đang rơi xuống."

"Đừng quan tâm nhiều, ngoan, mau cùng mẹ rời khỏi đây."

Đứa bé vẫn như cũ ngẩng đầu lên, phát hiện có thứ gì đó rơi xuống, nó giơ tay đón lấy, con côn trùng nhỏ đang ngo ngoáy ở trong tay nó, nó chẳng sợ, bắt lên xem, rồi tò mò hỏi mẹ nó: "Mẹ ơi, mẹ xem đây là con gì này?"

"Á." Mẹ của đứa bé trai nhìn qua, khi nhìn thấy con sâu thì thét chói tai, sau đó gạt nó ra khỏi tay bé trai: "Mau ném nó đi đi!"

"Mẹ, là cái gì vậy? Con chưa từng thấy." Đứa bé vẫn còn đang hiếu kì, muốn biết đó là con gì, nhưng giờ phút này mẹ nó chỉ muốn mau chóng đưa con trai rời khỏi nơi quỷ quái này.

"Đừng hỏi nữa, đi mau." Cô ôm lấy con trai, hướng về phía cửa.

Sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng thủy tinh vỡ, có vật gì đó rơi xuống.

"Á....Á..."

"Á....á....Á...."

Tiếng hét so với lúc trước càng thảm thiết hơn, quay đầu lại nhìn về phía tiếng hét của mọi người, tình hình càng trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người đều chạy về phía cửa, có người có bị đẩy ngã, không ngăn kịp người phía sau tiến lên bỏ chạy.

Mẹ cậu bé nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy cảnh đó, cô ta cũng hét "Á" Cảm thấy buồn nôn, cô ta bịt miệng mình sợ mình sẽ nôn ra, sau đó cô ta ôm đầu con trai mình không cho thằng bé quay lại, rồi rỏ rít chạy ra ngoài.

Nhân viên dẫn mấy người Tần Uyên đi lên, có rất nhiều người đang ào xuống, Tần Uyên vội vàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Mộc Cửu, bảo vệ cô.

Đợi đến khi bọn họ lên tới cửa phòng tiệc trên lầu, đã nhìn thấy có người nôn mửa, đồng thời còn ngửi thấy mùi thối từ bên trong phát ra. Triệu Cường nhanh chóng bịt mũi: "Trời ạ, thật là thối!"

Đường Dật cũng bịt mũi nói: "Chẳng phải nói có người vừa mới chết sao? Sao lại có mùi này?"

Biết trên lầu đã xảy ra chuyện, Lam Tiểu Nhã cũng theo lên, cô không để ý đến mùi đó, chỉ hơi nhíu mày nói: "Thi thể này cũng chết được một thời gian rồi!" Nói xong lấy bao tay ra đeo từng cái lên.

Triệu Cường đứng ở bên cạnh, nhìn thấy một màn này thì vẻ mặt khiếp sợ, há to mồm: "Chị, chị kết hôn còn mang theo đồ giải phẫu sao?" Thảo nào ban này còn móc dao giải phẫu ra.

Lam Tiểu Nhã tự tin hát cảm lên: "Cậu xem, không phải bây giờ đã có chỗ dùng sao?"

Khỏe môi Triệu Cường co quắp, vô lực phản bác.

"Lập tức phong tỏa nơi này." Tần Uyên và mấy người khác cũng đeo bao tay lên giống Lam Tiểu Nhã rồi mới bước vào trong.

Sảnh cưới vốn đông nghịt người, giờ chỉ còn lại bốn người, bốn người sống, mà người chết...

Lam Tiểu Nhã nhìn thoáng qua, sau đó đi đến chỗ cô dâu, kiểm tra xong, cô đứng lên, nhìn Tần Uyên lắc đầu, vẻ mặt ưu thương, hai người là cô dâu cùng một ngày, nhưng hôm nay người này lại khám nghiệm tử thi cho người kia.

Mà lúc này, Triệu Cường với Đường Dật nhìn thấy tình cảnh ở giữa bữa tiệc đều tròn to hai mắt, cùng nhau hít một ngụm khí lạnh, Đường Dật không nhịn được buồn nôn, che miệng xoay người chạy ra ngoài.

"Này, này..."

Cảnh trước mắt ngay cả Trần Mặc cũng khiến Trần Mặc đánh mặt, anh hít sâu một hơi rồi chậm chậm bước tới.

Tần Uyên với Mộc Cửu bước lên trước, có một thi thể đàn ông nằm ở giữa hội trường, thi thể đã hơi thối rửa nhưng vẫn chưa hoàn toàn, trên thi thể có rất nhiều côn trùng, màu trắng, màu đen, nhiều nhất chính là giòi trắng, những con côn trùng ấy đang bò tới bò lui trên người người đàn ông, chui tới chui lui, trong lỗ mũi, trong mắt, trong lỗ tai, trong miệng...

Có con đang bò từ từ, bò đến bên cạnh chân Mộc Cửu, cô cúi đầu, ánh mắt đen thẫm nhìn nó chằm chằm, khi nó bò đến giày cô, cô đã giơ chân lên giết nó

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôn lễ màu máu [4]

Khi thân thể chịu đựng giày vò, cái chết có lẽ là sự giải thoát

Hai hội trường tiệc cưới lập tức được phong tỏa, các thành viên trong đội SCIT bắt đầu hành động theo sự chỉ huy của Tần Uyên, Trần Mặc thấy khó chịu, Đường Dật đi điều tra vụ bánh kem, Hồng Mai chịu trách nhiệm hỏi thăm những nhân viên có liên quan, Thạch Nguyên Phi điều tra camera, Tần Uyên, Mộc Cửu, Lam Tiểu Nhã với Triệu Cường thì ở lại trong phòng có hai thi thể đang có côn trùng bò trên người.

Triệu Cường thà chết đứng ở bên cạnh xác của cô dâu chứ không muốn đến gần xác người đàn ông đang bị đám côn trùng bò chi chít, anh nghĩ thầm chắc Lam Tiểu Nhã sẽ tha cho anh, thế mà, Lam Tiểu Nhã đang cầm lấy cái kềm vẩy vẩy tay với Triệu Cường: "Triệu Cường, mau qua đây giúp chị một tay."

Triệu Cường nghe xong, sợ hãi đứng thẳng lưng lên: "Chị, em qua đây cũng không giúp được gì, chị bảo Mộc Cửu qua đi, cô ấy không sợ!"

"Không được, em ấy không sợ, nhưng em ấy giết hết năm sáu con côn trùng rồi!" Lam Tiểu Nhã vừa nói vừa quay đầu nhìn Mộc Cửu.

Bị nhắc đến tên, Mộc Cửu vội vàng ngẩng đầu lên, nét mặt không thay đổi, gãi tiếp tục đập xuống đất, lại giết thêm mấy con côn trùng nữa.

Lam Tiểu Nhã: "..."

Sau đó cô ấy quay đầu quát Triệu Cường: "Triệu Cường!"

Cuối cùng, Triệu Cường đáng thương đành đi qua, ngồi xổm bên cạnh Lam Tiểu Nhã, cầm dụng cụ giúp cô, sau đó nhìn cô gấp những con côn trùng không biết tên bỏ vào trong.

Triệu Cường mở một mắt, nhắm một mắt, nhìn dụng cụ trên tay: "Má ơi, nó là con giòi."

Lam Tiểu Nhã nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ: "Em chỉ biết mỗi con côn trùng đấy thôi à?"

Nét mặt anh nào chịu bị ghét bỏ, nhanh chóng chỉ vào con tiểu cường đang bò lướt qua rất nhanh: "Dĩ nhiên không rồi, em còn biết đó là con gián, mà sao trên thi thể hần lại nhiều côn trùng như thế, hần hấp dẫn côn trùng sao?"

Lam Tiểu Nhã lắc đầu, nhìn lướt qua côn trùng trước mặt, sau đó chỉ vào một con vừa vịn bò lên chân Triệu Cường: "Có một vài con côn trùng không nên xuất hiện ở đây, ví dụ như con này..."

Vừa dứt lời thì Triệu Cường đã giật mình động chân.

Lam Tiểu Nhã: "..."

Tên đầu sỏ chột dạ chỉ vào đằng trước: "Chị, đừng kích động, ở đây còn này."

Mộc Cửu lại tiêu diệt thêm mấy con nữa.

Lam Tiểu Nhã: "... " cô cảm thấy tâm tình thiện lương của mình thật sự rất mệt mỏi!

Phát hiện vợ mình đang đùa với mấy con côn trùng, Tần Uyên bắt đầu gọi: "Mộc Cửu, em qua đây."

"Dạ." Để lại xác chết bị một đám côn trùng vây đen, cô ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh anh.

Tần Uyên bôi lớp hoa trang trí ra, bên trong lộ ra cái lỗ nhỏ: "Ở chỗ này có cơ quan, mũi tên có lẽ được bắt ra từ đây, mục tiêu là người ở trên bục, bên cạnh còn lắp đặt một thiết bị hẹn giờ, từ góc độ hẹn giờ của mũi tên, có thể chứng minh hung thủ là người biết rõ thời gian và quy trình tiến hành hôn lễ."

"Còn có chỗ đứng của bọn họ." Mộc Cửu bổ sung.

Tần Uyên đồng ý gật đầu, sau đó bước lên bục, nhìn xuống sàn nhà: "Trên mặt đất có hai dấu gạch chéo, xem ra là ký hiệu chỗ đứng của cô dâu, chú rể."

"Nhưng." Mộc Cửu đi đến dấu gạch chéo bên cạnh: "Hung thủ không có cách nào không chế được người bị bắn là cô dâu hay chú rể."

Tần Uyên nhìn vũng máu cô dâu để lại trên mặt đất: "Do đó, nếu như ban này hai người đó thay đổi vị trí một chút thì người chết đã là chú rể rồi."

Lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh nhìn tên người trên điện báo, nhận rồi sau đó đi tới bên cạnh nhóm người Lam Tiểu Nhã: "Thạch đầu, tôi mở loa ngoài rồi."

Đầu bên kia, Thạch Nguyên Phi nói với giọng hưng phấn: "Đội trưởng, tôi đã điều tra được thân phận của người chết bị đám côn trùng vây cắn rồi, các người sẽ không tưởng tượng được đó là ai đâu."

Tần Uyên lập tức nói: "Có quan hệ với cô dâu, chú rể sao?"

Đầu bên kia im lặng hai giây: "Tôi sợ rồi...Đội trưởng, sao anh lại nhanh trí như vậy?"

Triệu Cường nghe xong lớn tiếng nói: "Cậu nói thế chẳng lẽ có quan hệ với cô dâu? Là bạn trai cũ sao?"

"Không phải, tiếp tục, tiếp tục đi."

Lam Tiểu Nhã kẹp một con côn trùng đen lên, hưng phấn nói: "Tôi biết rồi, hay là bạn trai cũ của chú rể?"

Thạch Nguyên Phi im lặng: "Nào có tình tiết máu chó như thế..."

Mộc Cửu trừng to hai mắt: "Phụ rể sao?"

"Bingo, Mộc Cửu muội, em đoán đúng rồi đó."

"Lại là phù rở..." Hôn lễ đang yên đang lành, cô dâu chết, phụ rể cũng chết, hôn lễ biến thành tang lễ, tang lễ của mấy nhà.

Thạch Nguyên Phi tiếp tục nói: "Người chết tên là Tạ Thanh là bạn tốt của chú rở, là phù rở trong hôn lễ này, tôi tra được trên web đấy."

Hung thủ giết hấn một cách tàn nhẫn, nhưng vẫn để hấn tham gia hôn lễ này, nhưng lại dùng cách thức như vậy.

"Sau đó tôi lại tiếp tục điều tra thông tin của Tạ Thanh ở trên mạng, phát hiện hấn bị mất tích từ ba ngày trước, không ai liên lạc được với hấn, bố mẹ hấn đã báo cảnh sát từ hai ngày trước nhưng vẫn chưa tìm được."

Triệu Cường nghe hai chữ "ba ngày" thì nhin con buồn nôn xuống, cúi đầu liếc nhìn xác chết: "Mới ba ngày? Vậy mà tôi còn tưởng cái xác này đã chết lâu rồi?"

Lam Tiểu Nhã bày tỏ nhận thức: "Đúng là ba ngày, nhưng nhiều côn trùng khiến cho tốc độ thối rửa tăng lên."

"Nhưng hung thủ đã giấu xác ở đâu, nhiều côn trùng như vậy, bây giờ đâu phải mùa hè."

Lam Tiểu Nhã mỉm cười: "Trong đồng côn trùng chứ đâu."

"Á?!"

"Đúng vậy." Về mặt Lam Tiểu Nhã rất nghiêm túc.

Tần Uyên nhíu mày: "Tiểu Nhã, ý cô là những côn trùng này không phải xuất hiện do thân thể bắt đầu thối rửa mà vì hung thủ đặt xác ở nơi có nhiều côn trùng?"

Lam Tiểu Nhã vuốt cằm: "Không sai, vừa nãy tôi đã nói rồi, có những con côn trùng không nên xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa các người nhìn miếng thủy tinh này xem, chứng tỏ người chết được đặt trong vật chứa bằng thủy tinh, mà trong đó có rất nhiều côn trùng, bị đặt trên trần nhà, vì thế sau khi rở xuống, có một ít côn trùng rở khỏi thi thể, chúng dừng lại ở những chỗ mình thích."

Triệu Cường đột nhiên cảm thấy trên người hơi ngứa, anh nghĩ thầm chắc mấy ngày tới anh sẽ nằm mơ thấy ác mộng quá.

Ánh mắt Tần Uyên nhìn thi thể: "Côn trùng sẽ khiến thi thể thối rửa nhanh hơn, đây có thể là mục đích của hung thủ."

"Nguyên nhân tử vong, đợi tôi về phòng pháp y khám nghiệm kỹ càng lại mới biết được, nhiều côn trùng quá, tạm thời không nhìn ra vết thương bên ngoài nào."

Lúc này, Mộc Cửu vẫn im lặng nhìn côn trùng chằm chằm, đột nhiên mở miệng nói: "Có một vấn đề."

Triệu Cường ngồi ở bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Có vấn đề gì?"

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm nhìn những con côn trùng bò qua bò lại trên thi thể người chết, giọng điệu nghiêm túc hỏi: "Sau khi hấn chết mới được cái trang đưa vào, hay là trước khi chết?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hôn lễ màu máu [5]

Nước mắt xuất phát từ nội tâm hay chỉ là nguy trang?

Vấn đề của Mộc Cửu khiến mọi người có mặt rơi vào im lặng trong chốc lát, Lam Tiểu Nhã mở miệng trước: "Vậy phải nghiên cứu kỹ mới được."

Triệu Cường nghe xong, cảm thấy cả người khó chịu, nhìn thể thối rửa kia, lắc đầu nói: "Em không muốn biết đáp án."

"Nhưng đây là vấn đề quan trọng, Tiểu Nhã, cô xử lý xong mấy con côn trùng này thì đưa thi thể về đi." Tần Uyên nói, sau đó nhìn về phía Triệu Cường: "Triệu Cường, cậu cũng đi giúp một tay đi."

Đột nhiên bị điểm danh, khiến Triệu Cường giật mình, hai mắt trợn to chỉ vào mình: "Em? Sao lại là em?"

Lam Tiểu Nhã vỗ vỗ bả vai cậu: "Ở chung lâu với bọn trùng, cậu sẽ có tình cảm với chúng."

Bộ dạng Triệu Cường như muốn khóc: "Nhưng em lại không muốn có tình cảm với bọn chúng "

Ở trong phòng nghỉ, Hồng Mai đang hỏi thăm tình hình của chú rể, Tần Uyên và Mộc Cửu gõ cửa đi vào, Tường Kim Ký ngồi ở trên ghế, cúi người, sắc mặt bi thương.

Tần Uyên gật đầu với Hồng Mai sau đó nói với Tường Kim Ký: "Anh Tường, xin hãy nén bi thương, chúng tôi đã xác nhận tên tuổi của người đàn ông trong hội trường tiệc cưới rồi, người đó là bạn thân của anh, Tạ Thanh."

Tường Kim Ký khó tin, ngẩng đầu nhìn Tần Uyên: "Hả? Cái gì? Anh nói là Tạ Thanh? Tạ Thanh đã chết? Điều này sao có thể?"

Tần Uyên không hỏi tiếp, chờ trong chốc lát, để tâm tình anh ta ổn định hơn, mới mở miệng: "Anh đã mấy ngày không liên lạc với anh ta rồi?"

Nhưng Tường Kim Ký vẫn chưa phục hồi tinh thần trong nỗi khiếp sợ mất bạn, anh ta lắp bắp: "Không! Không!"

"Anh Tường?"

"Hả?" Tường Kim Ký giống như tỉnh mộng, ngẩng đầu lên nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên lại lặp lại câu hỏi: "Anh đã mấy ngày không liên lạc với anh ta rồi?"

Tường Kim Ký tựa hồ lúc này mới nghe thấy, toàn thân anh ta run rẩy ngay cả giọng nói cũng phát run: "Không, không sai, cậu ấy chết khi nào?"

Tần Uyên nói sự thật với anh ta: "Ba ngày trước, nguyên nhân tử vong vẫn chưa được làm rõ."

"Ba ngày...?" Tường Kim Ký cúi đầu nhìn tay mình.

Tần Uyên tiếp tục hỏi: "Tạ Thanh là bạn của anh với vợ anh sao?"

"Không phải, cậu ấy là bạn thời đại học của tôi." Tường Kim Ký cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ nét mặt anh ta.

"Tạ Thanh với vợ anh bình thường có lỗi với người nào không?"

"Không có, không có, tuyệt đối không có!" Tường Kim Ký kiên quyết lắc đầu.

Tần Uyên nhìn anh ta, hỏi tiếp: "Chúng tôi phát hiện chỗ đứng trên bục của hai người có vẽ ký hiệu, là ai vẽ vậy?"

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Tần Uyên: "Là tôi, tôi muốn hai vị trí được cân đối, vì tôi mắc chứng cường ép."

Mặc dù vẽ ký hiệu trên ấy cũng hơi kì lạ, nhưng lý do anh ta giải thích cũng tương đối hợp lý, e rằng dự tính ban đầu chỉ muốn đạt được kết quả hoàn mỹ mà thôi.

"Người nào đứng ở vị trí nào trên ký hiệu là do hai người đã thương lượng trước hay là tùy ý?"

"Chúng tôi đã bàn, tôi đứng ở bên trái, cô ấy đứng ở bên phải, có phải nếu tôi đứng ở bên phải thì người chết là tôi không?"

Mộc Cửu lúc này mới mở miệng: "Đúng vậy."

Tường Kim Ký hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt trắng nhợt hơn trước, nắm chặt hai tay, hơi bức rức.

Mộc Cửu lại mở miệng: "Anh rất sợ sao?"

Giọng điệu khiến Tường Kim Ký sùng sờ, anh ta ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu mặc lễ phục đang đứng bên cạnh Tần Uyên: "Cái gì?"

Mộc Cửu mặt không đổi sắc nhìn vẻ bức rức của anh ta: "Anh trông có vẻ rất sợ, có hai người chết, một người là cô dâu của anh, một người là bạn thân của anh, nhưng nỗi sợ của anh lại lần áp nỗi bi thương, sao vậy?"

Nhìn đôi mắt đen thẫm ấy, dường như cái gì cũng bị nhìn thấu, Tường Kim Ký lắp bắp nói: "Tôi, người bên cạnh tôi đều chết hết rồi, tôi, tôi đương nhiên phải khẩn trương rồi."

Mộc Cửu gật đầu: "À."

"Cô à là có ý gì?"

Mộc Cửu chớp mắt, rồi nói: "Anh nói rất có lý."

"..."

Sau đó, Mộc Cửu không hề lên tiếng nữa, Tần Uyên biết Mộc Cửu không muốn hỏi nữa.

Tần Uyên liền mở miệng hỏi: "Anh Tường, lần cuối cùng anh gặp Tạ Thanh hay lần cuối anh gọi điện thoại cho anh ta là khi nào?"

"Bốn ngày trước, chính là ở đây. Hôm sau tôi không liên lạc được với cậu ấy. Chuyện đó, đồng chí cảnh sát, những chuyện tôi biết tôi đã nói với các anh rồi, có thể đi được chứ? Tôi còn muốn thăm bố mẹ vợ tôi, bọn họ chắc chắn rất đau khổ."

Tường Kim Ký rời khỏi đây, Hồng Mai nhìn bản ghi chép: "Không moi được từ miệng anh ta bất cứ manh mối có giá trị nào, hấn và nạn nhân quen nhau trên mạng, yêu đương nửa năm rồi nhanh chóng kết hôn, mấy hôm nay cũng không gặp chuyện kì quái gì."

Mộc Cửu ngáp một cái rồi nói: "Bởi vì anh ta che giấu rất nhiều chuyện."

Hồng Mai nhìn Mộc Cửu: "Che giấu ư? Tiểu Cửu, em cảm thấy anh ta bị tình nghi giết người?"

"Có, nhưng hiện tại có phải anh ta giết hay không em chưa thể xác định, chỉ có điều..." Mộc Cửu nói bằng giọng bình tĩnh: "Anh ta không thoát khỏi quan hệ với vụ án này đâu, anh ta không phải người tham dự thì chính là người bị hại kế tiếp."

Tần Uyên: "Vị vậy, chúng ta nhất định tìm ra được điều anh ta muốn giấu giếm là gì, cần phải người đi theo anh ta."

Mà Đường Dật với Trần Mặc điều ra vụ bánh kem cũng có phát hiện mới.

Đường Dật nói: "Đội trưởng, chúng tôi đã đến cửa hàng bánh kem và phát hiện một manh mối rất quan trọng."

"Là gì?"

"Bánh kem Tiểu Nhã đặt với bánh kem Tường Kim Ký đặt giống y như đúc." Trần Mặc đưa hình ảnh bánh kem và danh sách cho Tần Uyên xem, quả nhiên người đăng ký phía trên là cùng một người.

Hồng Mai nhìn xong rất kinh ngạc: "Sao có sự giống nhau như vậy? Chẳng lẽ là trùng hợp?"

Đường Dật gật đầu: "Không sai, bề ngoài hai chiếc bánh này rất giống nhau, là mẫu đặc sắc của cửa hàng bọn họ, khi hai chiếc bánh được cùng mang đến một chỗ trong ngày hôm nay. Tôi cảm thấy có thể chiếc bánh trong hôn lễ của chị Tiểu Nhã chính là chiếc dành cho hôn lễ của Tường Kim Ký."

"Thì ra là vậy."

Tần Uyên quay đầu nhìn hội trường hôn lễ hỗn loạn ở phía sau: "Nếu như cái bánh kem này thật sự do hung thủ chuẩn bị cho Tường Kim Ký, bánh kem có giấu bàn tay giả, cô dâu bị mũi tên đâm chết, thì thể của phù rở bị đặt trong đồng côn trùng, hung thủ đang muốn phơi bày cái gì?"

**

Từ trung tâm hôn lễ đi ra, Tường Kim Ký dừng lại ở giao lộ, bắt một chiếc taxi, rồi ngồi vào ghế sau.

Tài xế quay đầu nhìn anh ta: "Tiên sinh, muốn đi đâu?"

Tường Kim Ký nói địa chỉ rồi nói: "Bác tài, thật ngại quá, có khăn giấy không?"

"Có." Tài xế taxi lấy một gói khăn giấy đưa cho anh.

Tường Kim Ký nói cảm ơn, sau đó rút một miếng khăn giấy, tháo mắt kính xuống, lau lệ ở khóe mắt, rồi trả gói khăn giấy lại cho tài xế.

Tài xế liếc nhìn cách ăn mặc của anh ta, hình như vừa mới tham dự hôn lễ, bèn hỏi: "Tiên sinh, anh mới trong đám cưới đi ra à? Ở đó xảy ra chuyện gì thế? Tôi thấy có nhiều cảnh sát."

"Đã xảy ra hung án, chết hai người, một trong số đó là cô dâu." Phảng phất như người qua đường, hấn bình thản kể lại câu chuyện.

"Thật thảm quá, hôn lễ đang tốt đẹp lại biến thành tang lễ, chú rể của cô dâu chắc khó chịu lắm."

Tường Kim Ký cảm thán lắc đầu: "Không sao."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hôn lễ màu máu [6]

Dựa theo kết quả điều tra của Trần Mặc với Đường Dật, Hồng Mai hai tay khoanh trước ngực, suy nghĩ nói: "Nếu như trong lúc làm bánh đã bỏ bàn tay giả với túi máu giả vào trong, thì thợ làm chiếc bánh đó có tình nghi rất lớn."

Đường Dật gật đầu, hiển nhiên anh cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này: "Bánh kem này do hai người thợ làm, bọn họ đều nói mình không biết gì cả, họ hoàn toàn không liên quan đến những gì bỏ trong bánh."

Trần Mặc đứng bên cạnh cũng nói: "Giữa lúc làm bánh có camera giám sát, tôi đã kiểm tra rồi, trong quá trình làm bánh quả thực không có bất kì động tác động tay động chân nào."

Nếu như không bỏ vào lúc làm bánh, khi bánh hoàn thành cũng không có dấu hiệu hư hỏng, Hồng Mai nghi ngờ mở miệng: "Vậy bàn tay giả bỏ vào như thế nào?"

"Nếu như cả bánh kem đều bị đánh tráo thì sao?"

Chẳng biết từ lúc nào, Triệu Cường đã từ trong hội trường xảy ra vụ án đi ra, vừa đi cả người vừa run rẩy, chỉ sợ có côn trùng bò lên người anh, anh nghe Tần Uyên nói thế thì lập tức tiếp lời: "Cả chiếc bánh sao? Ý anh là có người đã làm một chiếc bánh giống hệt như vậy, chỉ có điều bên trong đã bỏ bàn tay giả với túi máu giả, sau đó đưa đến tiệc cưới rồi đổi với cái bánh đặt sẵn?"

Hồng Mai và Đường Dật nhìn Triệu Cường, cảm thấy hơi buồn cười, không nhịn được bật cười lên.

Trần Mặc phân tích: "Nếu như như vậy, có khả năng là, thứ nhất bánh đã bị tráo tại cửa hàng, hai là trên đường đến tiệc cưới đã bị tráo, ba là bị tráo ở trung tâm hôn lễ."

Tần Uyên nghiêm túc vuốt cằm nói: "Trần Mặc, Đường Dật, dựa theo những suy luận này, hai người tiếp tục đi điều tra chuyện của bánh kem."

Đường Dật vừa định gật đầu, thì Mộc Cửu bên cạnh đã lên tiếng.

"Còn một chuyện."

"Chuyện gì?"

Mộc Cửu nói bằng giọng điệu bình thản: "Không thể loại trừ khả năng bánh ngọt để bàn tay giả là chuẩn bị cho hôn lễ của Tiểu Nhã."

Khóe miệng Triệu Cường co quắp: "Có lẽ, không thể nào đâu, chỉ có thù hận dữ lắm mới giờ trừ đùa dai như thế trong hôn lễ." Khi biết hai bánh kem được đặt tại một chỗ, bọn họ đã loại bỏ khả năng này, trên thực tế, bọn họ không muốn nghi khả năng đó tồn tại.

Mộc Cửu nhìn anh, bình tĩnh nói: "Có tồn tại đương nhiên có lý."

Đường Dật cũng nhận thấy khả năng Mộc Cửu nói căn bản không có, anh mở miệng: "Nhưng, cô dâu trong hôn lễ của người bị hại đã bị giết tại chỗ, phỉ rở mấy ngày trước bị giết rồi được bỏ vào trong đồng côn trùng, xuất hiện ở hiện trường hôn lễ, bánh ngọt bị động tay động chân. Hung thủ muốn phá hủy hôn lễ hoàn toàn, cho nên mới tạo ra nỗi sợ hãi như thế."

Mộc Cửu nghe xong phân bác: "Vấn đề là bánh kem này vẫn chưa tạo được nỗi sợ hãi nào, cô dâu bị mũi tên bắn thủng cổ họng, vẫn chưa đến đoạn cắt bánh kem, các người đều nhìn thấy chiếc bánh ấy vẫn hoàn hảo không hư tổn chỗ nào đúng không?"

Trần Mặc thấp giọng nói: "Là tôi cắt ra đấy, tôi muốn xem bên trong có gì không?"

Mộc Cửu nói tiếp tình huống giả thiết khác: "Nếu như bọn họ cắt bánh trước và thấy được thứ ở bên trong, sẽ bị hoảng sợ, vị trí giữa cô dâu chú rể sẽ bị đảo lộn, bọn họ nhất định rời khỏi chỗ đó, mũi tên đã cài sẵn sẽ không bắn trúng người nào cả, như vậy hung thủ đâu đạt được mục đích giết người."

Tần Uyên nghe xong bày tỏ tán thành: "Chính xác, bất kì giả thiết nào, nhưng đặt cái bánh trong vụ mưu sát này cũng hơi vô lý, bởi vì không thể loại trừ khả năng chiếc bánh được chuẩn bị cho hôn lễ của Tiểu Nhã."

Nghe xong phân tích như vậy, tất cả mọi người đều chần chừ, đúng vậy....

"Vì vậy, Trần Mặc, Đường Dật, khi điều tra hai người nhớ cân nhắc đến khả năng này."

Trần Mặc với Đường Dật gật đầu: "Ừ."

Tần Uyên nhìn về phía Hồng Mai: "Hồng Mai, cô tiếp tục điều tra về sinh hoạt, giao tiếp cũng như những tư liệu khác về người chết."

"Tôi hiểu rồi."

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu: "Chúng ta về cục trước, đợi báo cáo kiểm tra thi thể của Tiểu Nhã." Nói xong, lờ mờ Triệu Cường đứng ở một bên: "Triệu Cường..."

"Đội trưởng, tôi biết..." Triệu Cường vỗ cái ót, chậm rãi quay về đường cũ tìm Lam Tiểu Nhã.

**

Trong khi đợi báo cáo khám nghiệm của Lam Tiểu Nhã, Tần Uyên để Thạch Nguyên Phi điều tra camera ở cửa ra vào hội trường tiệc cưới của người bị hại thời gian gần đây, nhưng mỗi ngày đều có hai hôn lễ, số lượng người ra vào rất nhiều. Hơn nữa trước khi hôn lễ này được tổ chức, người ra vào chỉ có cô dâu, chú rể, bởi vì đây là hôn lễ sáng tạo, không có mời trường bối, hay nhân viên phục vụ, cho nên không phát hiện nhân viên khả nghi, vấn đề lớn nhất ở đây là, hiện tại mũi tên đỏ được lắp đặt như thế nào và được gài vào lúc nào.

Trong hôn lễ, cô dâu với phù rể bị giết quả thực chưa thấy nhiều, mà điểm kết nối duy nhất giữa hai người đó chính là chú rể.

Tần Uyên đột nhiên nghĩ đến một vụ án: "Trước đây từng có một vụ án, hung thủ vì muốn tra tấn mục tiêu hấn chọn, đã không trực tiếp giết người đó mà chọn người bên cạnh người đó, người thân, bạn bè, từng bước hành hạ bọn họ đến chết, mục tiêu là tạo ra tâm lý sợ hãi tội đồ, khiến cho người bị hại sống trong cảm giác dẫn vật rồi mới giết." Anh cảm thấy: "Chúng ta có thể bắt tay vào điều tra theo hướng đó."

Mộc Cửu ngồi ở trên ghế, đong đưa chân, rồi nói: "Hắn cho em một cảm giác không tốt."

Tần Uyên nghiêng vào bàn, cúi đầu hỏi cô: "Bởi vì hắn che giấu quá nhiều sao?"

"Không chỉ như thế, nhưng không nói rõ được." Từ trên người hắn, Mộc Cửu có thể nhìn ra thứ gì đó, đó là biểu hiện của hắn, nhưng những thứ ấy khiến người ta suy xét không ra, điều đó mới khiến người ta bất an.

Tần Uyên đưa tay vuốt vuốt tóc cô: "Chúng ta có thể từ từ điều tra, rồi sẽ biết rõ ràng thôi."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, nhìn bảng trắng trước mặt, phía trên là những manh mối vụ án có được hiện nay, đôi mắt đen thẫm nhìn không chớp mắt, sau đó nghiêng sang một bên, dựa vào Tần Uyên theo thói quen.

Một thời gian nữa trôi qua, cửa phòng SCIT bị mở ra, Lam Tiểu Nhã vội vã đi vào, Triệu Cường đi ở phía sau, toàn thân đều cảm thấy bất ổn.

Lam Tiểu Nhã đưa báo cáo thi thể cho Tần Uyên: "Báo cáo khám nghiệm đã có rồi, thời gian tử vong khoảng vào ba ngày trước, tôi tìm thấy trên đầu anh ta có vết thương do dụng cụ cùn gây ra, nhưng vết thương ấy vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng."

"Nguyên nhân cái chết là?" Tần Uyên nhìn xuống phía dưới, khi đọc đến phần nguyên nhân dẫn đến cái chết thì dừng lại một chút.

Lam Tiểu Nhã nhìn về phía Mộc Cửu, chống nạnh nói: "Mộc Cửu, trước đó em có hỏi rằng hắn bị bỏ vào trong vật chứa nhiều côn trùng trước hay sau khi chết, căn cứ trên kết quả kiểm tra thi thể thì hắn bị bỏ vào trước khi chết đấy."

Triệu Cường gãi gãi mái tóc rối bù của mình: "Ồi, nghe thêm lần nữa, anh còn ớn da gà nữa là."

Mộc Cửu nghe xong, vẫn không có phản ứng gì cả, dường như điều đó nằm trong dự đoán của cô, cô hỏi Lam Tiểu Nhã: "Chị Tiểu Nhã, hắn bị cắn chết hay là hạ độc chết?"

Lam Tiểu Nhã giải thích với cô: "Chính xác là một loại nhện độc, chị đã phát hiện độc tố trong người hắn, mà những côn trùng kia đều không có độc, hoặc chưa đủ để gây chết người, nhưng độc tố của nhện độc phát tác trước khi chết, có một khoảng thời gian hắn rất tỉnh táo, bị côn trùng gặm cắn. Bởi vì độc tố nên có rất nhiều côn trùng chết trong bụng hắn."

"Biến thái! Thật là biến thái! Sao có người biến thái như vậy chứ?" Triệu Cường không tìm thấy từ khác, chỉ có từ biến thái mới diễn đạt được cảm xúc của anh lúc này.

Lam Tiểu Nhã liếc mắt nhìn Triệu Cường rồi nói tiếp: "Tôi đã kiểm tra thi thể của cô dâu, trên mũi tên kia có bôi chất độc, cũng là độc của nhện độc, chỉ có điều cho dù không có độc, thì với vị trí của miệng vết thương, tính mạng của cô ấy cũng khó bảo vệ."

Triệu Cường tức đến dậm chân: "Trong nhà của hung thủ có nuôi loại nhện độc này, còn nữa, còn có những loại côn trùng này, biến thái, biến thái!" Anh ta lại mắng thêm vài tiếng.

Lam Tiểu Nhã nhin không được nhìn Triệu Cường: "Chị nói này Triệu Cường, ngoài từ biến thái ra, em không biết nói từ khác à?"

Triệu Cường: "Chết biến thái..."

"..." Lam Tiểu Nhã

Lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh nhận điện thoại: "Alo, là tôi, ừ, tôi biết rồi." Tần Uyên cúp điện thoại xong, im lặng nói với bọn họ: "Không thấy Tường Kim Kỳ đâu cả."

Lam Tiểu Nhã lấp bắp: "Không thấy chú rể ư?"

Tần Uyên vuốt cằm nói: "Anh ta nói đi gặp bố mẹ vợ, sau khi lên taxi đã cắt đuôi xe cảnh sát theo dõi."

Triệu Cường nghe xong thì chặc chặc hai tiếng: "Chú rể này quả nhiên có vấn đề."

Tần Uyên lộ nét mặt nghiêm túc: "Bất kể như thế nào, cũng phải tìm được anh ta, anh ta không phải là kẻ tình nghi mà là mục tiêu kế tiếp của hung thủ."

**

Trong sảnh tiệc cưới, người dẫn chương trình đang cầm micro mỉm cười mở miệng: "Được rồi, các bạn thân yêu, bây giờ chú rể anh Tuấn của chúng ta đã đứng ở bên cạnh tôi, đầu tiên tôi muốn hỏi chú rể, giờ phút này anh muốn đi gặp ai nhất?"

Chú rể mở miệng nói: "Cô dâu."

Người dẫn chương trình nói: "Xin hãy nói lớn tên cô ấy."

Chú rể nói lớn về phía micro: "Lộc Văn."

Thanh âm vang vọng của chú rể khiến cho các khách mời vỗ tay hài lòng.

"Tôi nghĩ cô dâu đã nghe thấy tiếng gọi yêu của chú rể rồi, các bạn thân mến, chúng ta hãy cùng chú rể hướng mắt về phía cổng vòm, để chào đón cô dâu xinh đẹp của chúng ta."

Hai ngọn đèn từ hai bên chiếu về phía cổng vòm, âm nhạc lãng mạn vang lên, dưới ánh đèn là cô dâu mặc chiếc áo cưới màu trắng với cha của cô.

"Mọi người có thể nhìn thấy, lúc này cô dâu đang kéo cánh tay cha mình đi về phía lầu đài hạnh phúc thuộc về mình, chú rể, bây giờ anh có thể bước lên đón cô dâu của anh rồi."

Chú rể cầm micro đi thẳng về phía trước, cô dâu khó che giấu nụ cười hạnh phúc, vừa đi vừa nhìn anh. Hai người càng ngày càng gần, chỉ cách nhau có mấy bước thôi, bỗng cô dâu cảm thấy trên mặt đất, khuôn mặt vốn mỉm cười bỗng trở nên sợ hãi, cô hô khan, theo từng tiếng hô máu bắt đầu tuôn theo, tuôn rơi xuống chiếc áo cưới trắng tinh như những cánh hoa đỏ điểm tô lên vạt váy.

Người chủ trì hôn lễ vẫn chưa phát hiện ra, vẫn tiếp tục nói: "Cô dâu sắp đi đến hạnh phúc cả đời..."

"Văn Văn! Văn Văn"

"Văn Văn! Văn Văn! Em làm sao vậy?"

Cả người cô run rẩy chỉ có thể lấy tay bịt miệng mình, ngăn không cho máu chảy ra, nhưng máu cứ xuyên qua kẽ tay chảy xuống nhỏ lên áo cưới cô dâu, cô mở to hai mắt nhìn người đàn ông đang vọt tới, lớn tiếng gọi cô, nhưng máu từ trong miệng cô cứ tuôn càng ngày càng nhiều, khiến cô không thốt được một chữ, ánh mắt bắt đầu rời rạc, cô không còn nghe thấy tiếng kêu và tiếng thét bên cạnh nữa rồi.

Ánh đèn vẫn chiếu lên khuôn mặt vặn vẹo của cô, cô là tiêu điểm của toàn trường, nhưng lúc này tiêu điểm ấy giống như con ác mộng.

Cuối cùng, cô vô lực rũ tay xuống, không còn sức che lấy khoe miệng đang rỉ máu, công tắc trong cơ thể cô tựa hồ được mở, máu huyết trong người đang tìm cánh cửa ào ra, từ mắt, lỗ tai, lỗ mũi, cứ thế chảy mãi chảy mãi nhuộm đỏ cả chiếc áo cưới trắng.

Tiếng thét chói tai và tiếng khóc vang lên trong lễ đường, phong cảnh lãng mạn với âm nhạc vẫn đan cài với nhau, như câu truyện cổ tích bắt đầu phân đoạn nguy hiểm.

Các khách mời lao về phía cửa như điên, trong lúc hỗn loạn không biết ai đã đẩy ngã bánh kem, bánh kem rơi thẳng xuống mặt đất, nát vụn, chiếc bánh kem trắng tinh với bơ vàng óng, phía trên còn có quả dâu tây đỏ tươi, sền sệt giống như máu. Có thứ gì đó văng ra từ ruột bánh, lăn vài vòng rồi dừng lại trước chân người phụ nữ trẻ tuổi, người phụ nữ đang chạy vấp phải thứ ấy ngã sấp xuống đất.

Tay bị người khác giẫm lên, cô ta kêu đau, rút tay về, đang muốn đứng lên, quay đầu nhìn thấy thứ khiến cô bị vấp ngã.

Tầm mắt của cô đối diện với một đôi mắt, một đôi mắt chết không nhắm mắt, chủ nhân của nó đang trơ trọi lê loi trên mặt đất, bị chân người này đá một cái, đá một cái...

"Á.....Á.....Á...."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Hôn lễ màu máu [7]

Hai địa điểm tổ chức hôn lễ khác nhau, trong hai ngày liên tiếp liên tục xảy ra việc cô dâu chết tại chỗ, ở hiện trường cũng tìm thấy thi thể khác, chuyện này nghe rất khó tin, nhưng nó đã xảy ra.

Khi SCIT chạy đến, tình trạng vẫn chưa nằm trong tầm kiểm soát, xe cấp cứu chạy đến tuyên bố cô dâu đã tử vong, người nhà cô dâu gần như sụp đổ hoàn toàn, còn chưa tiến vào sảnh tiệc nhưng đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu khóc tê liệt tâm phế, có khách mời hôn mê, có người khóc lóc, có người ngồi xổm ở cửa ngáy người nhìn vào trong sảnh tiệc, thảm án xảy ra đột ngột khiến hôn lễ hạnh phúc trở thành một trận bi kịch không ai ngờ đến.

Tần Uyên chỉ huy cảnh sát khống chế hiện trường, sơ tán tất cả những người không liên quan, Hồng Mai và những cảnh sát nữ đều khuyên bảo bố mẹ cô dâu rời khỏi hiện trường, bọn họ vốn không muốn, nhưng cuối cùng mẹ cô dâu không chịu nổi té xỉu bên cạnh con gái, được nhanh chóng đưa đến viện cấp cứu.

Nửa giờ sau, hiện trường đã được khống chế hoàn toàn, những người thu thập chứng cứ đang làm việc ở bên trong, người SCIT đứng ở cổng, nhìn cảnh tượng bên trong, không ai nói lời nào. Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, còn có mùi bơ nhàn nhạt, xen lẫn cảm khác bi thương và đau khổ.

Mười phút sau, đội trưởng đội giám định đến nói với Tần Uyên: "Đội trưởng Tần, chúng tôi đã làm xong rồi."

Tần Uyên nhàn nhạt gật đầu: "Vất vả rồi."

Chờ bên giám định rời đi, Tần Uyên dẫn các đồng đội vào hiện trường, cách cánh cửa không xa, có một đầu người đang ngã lăn lóc trên mặt đất, ánh mắt hân mở to, dường như đang quan sát tất cả những chuyện xảy ra ở nơi này, nơi cổ có vết máu, trước mắt vẫn chưa tìm được thân thể của hân, các cảnh sát đang tìm kiếm khắp sảnh tiệc cưới.

Cô dâu nằm ở trong vũng máu giữa sảnh tiệc, trên áo cưới trắng tinh đã bị máu cô nhuộm thành màu đỏ, trên mặt cô tất cả đều là máu, chảy ra từ khắp ngũ quan, đáng chết vô cùng thể thảm, nhìn thấy mà giật mình.

Camera ở hiện trường ghi lại toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, khi đó gần như tất cả các camera ở gần đó đều hướng về phía cô dâu, ghi lại rõ nét quá trình cô ấy tử vong.

Camera vốn dùng để ghi lại khoảnh khắc ngọt ngào của cô dâu, chú rể, nhưng đến cuối cùng lại ghi lại quá trình tử vong của cô dâu.

Tần Uyên và bọn họ đều quan sát camera, lúc đầu vẫn rất tốt đẹp, cô dâu kéo tay cha mình đi về phía chú rể. Ban đầu cô ấy ho khan, sau đó mới bắt đầu ho ra máu, rồi ho ra từng ngụm máu, hình ảnh rất kinh khủng, năm phút đồng hồ sau, cô dâu ngã trong ngực cha mình, lúc này, máu mới từ các góc ngách trong ngũ quan mới bắt đầu trào ra ngoài.

Triệu Cường với Đường Dật nhìn không được nhủu mày. Lam Tiểu Nhã vốn định che miệng nhưng trên tay đang đeo găng tay nên đành bỏ tay xuống, sắc mặt ngưng trọng: "Thời gian cô ấy phát tác đến tử vong rất ngắn."

Triệu Cường nhìn cô hỏi: "Có thể do cùng một hung thủ gây nên không?" Cô dâu đều chết khi thực hiện nghi thức kết hôn.

Lam Tiểu Nhã kiểm tra thi thể rồi lắc đầu: "Điều này trước mắt vẫn chưa thể xác định, cơ thể nạn nhân mất rất nhiều máu, có triệu chứng trúng độc nhưng trúng độc gì, chỉ phải về phòng pháp y tiến hành kiểm tra mới biết." Cô ấy nhìn thoáng qua xác cô dâu lần cuối rồi nói với bọn họ: "Tôi đi xem thứ khác."

Điều tra xong, Hồng Mai đi qua chỗ Lam Tiểu Nhã rồi đi thẳng đến nhóm người Tần Uyên: "Cô dâu tên là Lộc Văn, người đàn ông chết ấy, hỏi thăm từ những người khách mời mới biết là bạn cấp ba của chú rể, vốn là phụ rể trong hôn lễ này, nhưng có có việc bạn không thể tham gia, mấy ngày sau thì mất liên lạc."

Tần Uyên nghe xong mở miệng nói: "Giống như tình huống của Tạ Thanh."

Lúc này, giọng nói không cao không thấp vang lên: "Chị Hồng Mai, chú rể đâu rồi?"

Hồng Mai nhìn về phía Mộc Cửu, nhất thời không biết trả lời thế nào: "Chú rể..."

Sau khi đến hiện trường, cô chỉ quan tâm đến hai nạn nhân và bố mẹ người chết, cho nên không có quan tâm đến chú rể.

Đường Dật suy nghĩ: "Có thể theo xe cấp cứu đưa mẹ vợ đến bệnh viện rồi."

Hồng Mai tiễn bọn họ ra xe cứu thương, nên cô nhìn thấy có những ai đi cùng, cô cẩn thận nhớ lại, nhưng không thể khẳng định có chú rể trong nhóm người đó hay không?

Mộc Cửu quay đầu nhìn về phía màn ảnh lớn, sau đó chỉ cho Hồng Mai: "Chị Hồng Mai, chị xem có nhìn thấy người đàn ông đó không?" Trên màn ảnh lớn đang chiếu ảnh chụp của cô dâu, chú rể.

Hồng Mai nhìn trong chốc lát nhíu mày nhớ lại: "Hình như không có."

Nét mặt cô thay đổi, giọng nói chắc nịch: "Tôi nhớ chắc chắn không có người đàn ông này."

Triệu Cường nuốt ngụm nước miếng: "Vậy chú rể đi đâu rồi?"

Trần Mặc nghe xong nói với Tần Uyên: "Tôi đi điều tra camera giám sát." Nói xong đi về phía cửa.

Mỗi người ở đây lúc này đều hiểu, nếu quả thật cùng hung thủ gây nên, lần này chủ rể có thể giống như Trương Kim Ký, rời khỏi sảnh tiệc cưới xong sẽ mất tích.

Lam Tiểu Nhã làm kiểm tra xong, nói với bọn họ: "Mọi người, thời gian tử vong của hân vào hôm qua, đầu bị người ta ướp lạnh, nguyên nhân dẫn đến cái chết vẫn chưa xác định, bây giờ từ làn da cho thấy, có khả năng bị trúng độc, nhưng có thể xác định sau khi chết hân mới bị chặt đầu." Lam Tiểu Nhã nghĩ đến gì đó rồi bỏ sung:

"Đúng rồi, trên đầu hân không có dấu vết bị côn trùng cắn."

Triệu Cường nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm cũng may là không có côn trùng.

Lam Tiểu Nhã dùng vẻ mặt "chị biết ngay là cung sợ côn trùng mà" nhìn Triệu Cường, sau đó đeo bao tay vào, chỉ vào ánh mắt của người chết: "Ánh mắt của hân bị người ta cố tình dán lên đây."

Triệu Cường á một tiếng: "Hèn chi ánh mắt hân lại mở lớn như vậy."

Lam Tiểu Nhã đứng dậy nói với Tần Uyên: "Nhưng đội trưởng, vẫn phải tìm được thân thể còn lại của hân mới xác định được nguyên nhân cái chết."

Tần Uyên gật đầu, nét mặt ngưng trọng: "Cảnh sát đang lục soát ở hiện trường hôn lễ."

Đường Dật suy nghĩ rồi lộ ra nét mặt rối rắm: "Hung thủ đem xác của nạn nhân giấu ở đâu? Nếu không phải ở đây sẽ rất khó tìm."

Mộc Cửu nhìn về phía đầu nạn nhân, giọng nói khẳng định rõ ràng: "Không, ở đây."

"Á?"

Mộc Cửu chẳng nói thêm gì, mà đi về phía đặt bánh kem, nhưng sau đó xoay người dùng ánh mắt đen thẫm nhìn xung quanh sảnh tiệc, mười mấy giây sau, tầm mắt cô tập trung về một phương hướng, cô từ từ xuyên qua cổng vòm, xuyên qua xác cô dâu, tiếp tục đi về phía trên bục. Cô dừng ở phía trên nghiêng đầu nhìn xung quanh, sau đó cô đi qua một bên, nhấn xuống cái nút, tấm rèm đỏ hai bên bắt đầu hạ thấp xuống.

Tấm rèm đỏ đã che khuất toàn bộ khán đài, cũng che khuất Mộc Cửu ở phía trên, bọn họ không biết Mộc Cửu đang làm gì, cho đến khi tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống.

Đường Dật nhảy dựng lên: "Sao thế?"

Mộc Cửu không trả lời bọn họ, lúc này tấm màn che từ từ được kéo lên, lộ ra Mộc Cửu, còn một thi thể không đầu bên chân cô.

Mộc Cửu mặt không đổi sắc nói: "Đã tìm được thi thể rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hôn lễ màu máu [8]

Một cái xác không đầu nằm trên mặt đất, trên người hân mặc âu phục, phần bụng hơi lòi ra, mấy người Tần Uyên bước lên khán đài, nhìn cái xác này.

Đường Dật há to mồm: "Quả nhiên là ở chỗ này."

Hồng Mai cũng cảm thấy hết sức thần kỳ: "Mộc Cửu, sao em lại nghĩ tới thi thể được giấu chỗ này?"

Nhóm người Triệu Cường đều nhìn về phía Mộc Cửu, cho dù đã làm việc chung với cô rất lâu, nhưng cô vẫn khiến bọn họ kinh ngạc, làm ra những chuyện khó tin, giống như việc cô ấy có thể đưa ra những suy luận chính xác.

Mộc Cửu chỉ vị trí của bánh ngọt ở phía trước, giọng điệu nghiêm túc: "Từ vị trí của bánh ngọt, hung thủ để cho đầu thi thể trộn to mắt chính là muốn hân nhìn rõ thân thể của mình, đứng ở đây cũng có thể ngửi được mùi xác chết." Cho dù thi thể được ướp lạnh, nhưng sau một thời gian ngắn cũng bốc mùi.

Lam Tiểu Nhã kiểm tra đơn giản, ngẩng đầu lên nói: "Cổ tay và cổ chân đều có vết bị trói, vì mặc âu phục, nên tôi không thể nhìn rõ tình hình trên người anh ta, nguyên nhân tử vong còn phải chờ sau khi kiểm tra thi thể, nhưng đây có phải là xác của Cung Vi hay không, vẫn phải làm rõ mới biết được."

Bọn họ nghĩ cũng đúng, trước mắt vẫn chưa thể xác định đây là thi thể của Cung Vi

Lam Tiểu Nhã đứng thẳng người, nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi đưa thi thể trở về cục trước."

Tần Uyên gật đầu: "Được."

Một lát sau, Trần Mặc từ phòng quan sát trở về nói: "Đội trưởng, tôi đã điều tra camera, chú rể Trịnh Dịch Nhiên, trước khi chúng ta đến, anh ta đã rời khỏi sảnh tiệc cưới rồi lên một chiếc taxi."

Đường Dật hỏi: "Có phải đến bệnh viện không?"

Trần Mặc khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Không, hướng anh ta đi ngược hướng với bệnh viện, tôi đã bảo Thạch Nguyên Phi điều tra vị trí của taxi rồi."

Tần Uyên sắp xếp thật nhanh: "Bây giờ nhiệm vụ quan trọng là mau tìm được Tường Kim Ký và Trịnh Dịch Nhiên, Mộc Cửu với Triệu Cường cùng tôi đến nhà Tường Kim Ký, Trần Mặc với Đường Dật tiếp tục điều tra vị trí, chị Mai nhanh chóng điều tra tư liệu về người chết, còn có tất cả những người bị hại liên quan đến hai vụ án này."

"Dạ, đội trưởng."

00:11 / 10:14

Khi sắp xếp xong hiện trường, SCIT cũng rời khỏi sảnh hôn lễ, Tần Uyên lái xe đưa Mộc Cửu với Triệu Cường đến nhà Tường Kim Ký.

Cha mẹ Tường Kim Ký lần lượt mất khi anh ta mới lên đại học, nên sau khi tốt nghiệp, anh ta ở lại thành phố S làm việc, thuê nhà ở đây.

Tần Uyên liên lạc với chủ nhà, lấy giấy chứng nhận và nói rõ mục đích xong, chủ nhà mới mở cửa cho bọn họ.

Tường Kim Ký thuê một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, chủ nhà nói căn nhà này đã cho anh ta thuê nhiều năm, ấn tượng về anh ta không tệ, hơn nữa anh ta đã chuẩn bị đủ tiền để mua lại căn nhà này.

Nhóm người Tần Uyên bước vào nhà, xung quanh rất sạch sẽ, có thể thấy được bình thường rất hay được dọn dẹp.

Vừa đi vào phòng khách đã nhìn thấy ảnh kết hôn của Tường Kim Ký với Dư Minh Na, trên tấm ảnh tuần nam mỹ nữ, thân mật hạnh phúc, trên bàn trà cũng để ảnh chụp chung của hai người, hoàn toàn giống căn nhà của đôi vợ chồng mới cưới.

Dừng lại ở phòng khách một lát, bọn họ đi vào phòng ngủ, đầu giường phòng ngủ cũng treo ảnh kết hôn của hai người, Triệu Cường liếc nhìn một vòng rồi bắt đầu nêu lên suy đoán của mình: "Thật kỳ lạ, theo lý mà nói, vợ chồng mới cưới, tình cảm hẳn là rất tốt nhưng hai chú rể, phản ứng đầu tiên của bọn họ là rời đi, sau khi cô dâu mất, hay là hai người bọn họ quen biết nhau? Sau đó cùng nhau âm mưu giết cô dâu với phù rể? Á không đúng, hay là giữa cô dâu với phù rể có gì đó, chú rể phát hiện nhưng không vạch trần, sau đó lên kế hoạch giết phù rể rồi lại sắp xếp giết cô dâu trong lễ thành hôn?"

Không ai để ý đến anh ta, Tần Uyên đã rời khỏi phòng còn Mộc Cửu đang phối hợp điều tra căn phòng.

Triệu Cường nói xong cũng hơi cảm thấy hoang mang, sau đó tự mình bác bỏ: "Cảm thấy có gì đó không hợp lý, có phải chú rể đều bị hung thủ uy hiếp hay không? Trước đó nhận được thư uy hiếp nếu như không làm theo thì hung thủ sẽ tự mình làm, rồi càng giết nhiều người hơn?"

Nghĩ đi nghĩ lại: "Nếu như nhận được thư uy hiếp thì nên báo cảnh sát? Vì sao anh ta lại muốn che giấu? Chẳng nhẽ bị hung thủ bắt được điểm yếu gì đó?"

Mộc Cửu xem xét phòng ngủ, hình như không có phát hiện ra gì cả nên cô đi ra ngoài, Triệu Cường nhìn cô rời đi, đi theo phía sau cô: "Cửu muội, em thấy như thế nào, trong suy luận của anh có cái nào chính xác không?"

"Không có."

"Á." Về mặt Triệu Cường thất vọng nhưng vẫn tiếp tục hỏi: "Thật sự không đúng chút nào sao?"

Ở thư phòng, Tần Uyên nghe tiếng nói quay đầu lại thì nhìn thấy Triệu Cường đi sau Mộc Cửu nói chuyện không ngừng, mà Mộc Cửu lại lười để ý đến anh ta, vẫn đi thẳng về phía trước, Tần Uyên thấy vậy cười khẽ, lên tiếng can thiệp ta lại: "Được rồi Triệu Cường, bây giờ có suy đoán lung tung cũng không dùng được, quan trọng là nhanh chóng tìm được Tường Kim Ký. Xem ra anh ta rời khỏi sảnh hôn lễ xong vẫn chưa về nhà, không mang theo tiền hay quần áo gì."

tuyen tung linh chu

Triệu Cường gật đầu, không quấy rầy Mộc Cửu nữa, mở tủ ra rồi nói: "Đúng đấy, ngay cả thẻ căn cước cũng không đem theo."

Tần Uyên bỏ vật trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Mộc Cửu, phát hiện cô đang đứng trước bàn đọc sách, vẫn nhìn chăm chăm vào thứ gì đó không chớp mắt, thấy vậy anh bèn hỏi: "Mộc Cửu, sao thế?"

Mộc Cửu chỉ lịch trên bàn: "Số 16, là ngày bọn họ tổ chức kết hôn, anh ta đã khoanh vòng tròn lên đó, bắt đầu từ ngày một, mỗi ngày anh ta đều đánh dấu gạch chéo, nhưng đến ngày mười ba thì dừng lại."

Phát hiện này khiến Tần Uyên nhủ mảy: "Ngày mười ba là ngày Tạ Thanh tử vong."

Triệu Cường cũng bước qua nhìn: "Có phải đã quên rồi không?"

Tần Uyên với Mộc Cửu không cho là vậy: "Từ khoảng thời gian trên cho thấy, như vậy quá trùng hợp."

"Nhưng điều đó nói lên cái gì?" Triệu Cường nhập lại mọi thứ nhưng nghĩ không ra.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh lấy di động ra nhìn là Trần Mặc gọi đến: "Alo, Trần Mặc...Đã tìm thấy rồi sao? Được, chúng tôi sẽ về cục ngay."

Tần Uyên cúp điện thoại, vẻ mặt hơi phức tạp: "Đã tìm được Tường Kim Ký rồi."

Mộc Cửu nhìn vẻ mặt với giọng nói của anh thì biết được đáp án: "Thi thể của anh ta?"

Nét mặt Tần Uyên ngưng trọng, gật đầu: "Đúng vậy, anh ta đã chết."

**

Ba người Tần Uyên lái xe trở về cục cảnh sát, khi về đến văn phòng SCIT, những người khác cũng có mặt.

Vừa vào phòng, Mộc Cửu cảm thấy hơi khát nước, cô cầm ly nước lên uống ừng ực hết một ly, vì uống quá nhanh nên bị sặc, Tần Uyên ở bên cạnh thấy thế vỗ lưng cho cô, nói với Trần Mặc đứng ở một bên: "Trần Mặc, nói tình hình đi."

Trần Mặc lập tức nói sơ tình hình với ba người: "Thông qua hệ thống định vị trên xe taxi của Thạch Đầu, có thể xác định vị trí chiếc taxi đó dừng lại, đó là một nơi chệch với ngoại ô, gần đó có một nhà máy bỏ hoang, chúng tôi đã tìm thấy xác của Tường Kim Ký, nhưng chưa phát hiện ra Trịnh Dịch Nhiên, bởi vì xung quanh không có camera nên không xác định được phương hướng của anh ta."

Triệu Cường nghe xong thì giật mình: "Lần theo dấu vết của Trịnh Dịch Nhiên lại phát hiện xác của Tường Kim Ký, đây là tình huống gì vậy? Tường Kim Ký do Trịnh Dịch Nhiên giết hay sao?"

Đường Dật lắc đầu, chậm rãi nói: "Hiện tại vẫn chưa rõ, tôi đã hỏi tài xế taxi, ông ấy nói sau khi lên xe, Trịnh Dịch Nhiên nói địa chỉ xong thì không nói gì nữa, khi đến nơi trả tiền xong thì xuống xe, cả quãng đường không có gì bất thường."

Tần Uyên hỏi tiếp: "Khi các người nhìn thấy Tường Kim Ký, tình hình thi thể anh ta thế nào?"

Trần Mặc: "Anh ta mặc bộ âu phục hôm cử hành hôn lễ, phía sau có vết thương, Tiểu Nhã đang tiến hành kiểm tra thi thể."

Một mực xem camera, Thạch Nguyên Phi thò đầu ra từ sau màn hình: "Đội trưởng, tôi đã điều tra những camera xung quanh."

"Được, chúng ta cứ chờ báo cáo khám nghiệm cái đã."

Hơn mười phút sau, cửa phòng làm việc vang lên tiếng bước chân dồn dập, Lam Tiểu Nhã vọt vào, trên tay còn cầm báo cáo khám nghiệm: "Mọi người, báo cáo khám nghiệm xong rồi."

Văn phòng đang bận rộn bỗng dừng lại nhìn về phía cô ấy.

Trên mặt Lam Tiểu Nhã lộ vẻ phức tạp: "Tôi muốn nói cho mọi người biết một chuyện ma quỷ."

Triệu Cường nghe xong thì giật mình: "Quỷ? Chuyện ma quỷ? Chị, chị đừng làm em sợ! Chị nói kết quả báo cáo xét nghiệm là được rồi, nói chuyện ma quỷ làm gì?"

Trần Mặc vỗ anh ta một cái ý bảo anh ta im lặng nghe Lam Tiểu Nhã nói tiếp.

Lam Tiểu Nhã ho khan một tiếng, nhìn bọn họ rồi từ từ mở miệng: "Tường Kim Ký đã chết vào hôm trước, vào buổi sáng hôm trước."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hôn lễ màu máu [9]

Xé toạc thân thể anh ra, thứ tôi giải phóng chính là linh hồn anh, tác phẩm hoàn mỹ của tôi

Triệu Cường vẫn chưa phản ứng kịp, mơ mơ hồ hồ hỏi: "Sáng sớm hôm trước? Chuyện ma quỷ gì ở đây?"

Tần Uyên nhắc nhở cậu ta: "Hôn lễ của Tường Kim Ký với Dư Minh Na được cử hành vào giữa trưa ngày hôm trước đấy."

"Buổi sáng...Giữa trưa....WTF?" Triệu Cường gào lên, lúc này mới nhớ đến hôn lễ của Tường Kim Ký tổ chức cùng giờ với hôn lễ của Lam Tiểu Nhã, vào giữa trưa hôm trước.

Không riêng Triệu Cường, những người khác đều có vẻ mặt khiếp sợ, người đầu tiên tiếp xúc với Tường Kim Ký để lấy hồ sơ là Hồng Mai cũng khiếp sợ không nhẹ, cảm thấy khó tin: "Tường Kim Ký đã chết vào sáng sớm? Chuyện này sao được? Chúng tôi tận mắt nhìn thấy anh ta, còn hỏi đáp anh ta mấy câu nữa."

"Đúng! Đúng!" Triệu Cường tròn tròn mắt, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Khi đó chúng tôi gặp là người hay quỷ?"

Người đã chết buổi sáng, buổi trưa họ vẫn gặp mặt, còn nói chuyện nữa, việc này thật kỳ lạ.

Đường Dật nghĩ đến một khả năng: "Chị Tiểu Nhã, chị xác định đó là thi thể của Tường Kim Ký sao?" Anh muốn nói chẳng qua là người giống người thôi.

Lam Tiểu Nhã hơi thờ dãi, lần này cô quả thực nghĩ không thông, kích động nói: "Chị xác định, chị xác định rất nhiều lần rồi, chính là thi thể của Tường Kim Ký. Vì vậy chị mới nói là chuyện ma quỷ!"

Kết hợp với phát hiện kinh người, trong đầu Tần Uyên sắp xếp lại những manh mối của hai vụ giết người, đột nhiên anh nghĩ đến một khả năng..

Vẫn luôn im lặng, Mộc Cửu bỗng nhiên mở miệng nói một câu khiến mọi người càng thêm khó hiểu..

"Bây giờ, tất cả đã được giải thích rõ rồi."

Đường Dật nhìn Mộc Cửu: "Nói rõ là sao Mộc Cửu."

Tần Uyên lúc này cũng hiểu rồi, khả năng anh vừa nghĩ đến giống như Mộc Cửu nói, anh nghiêng đầu nhìn cô: "Mộc Cửu, người chúng ta nhìn thấy không phải Tường Kim Ký, đúng không?"

Mộc Cửu ngừng đầu nhìn Tần Uyên, gật đầu: "Đúng vậy."

Triệu Cường nghe xong thì hít một hơi lạnh: "Người chúng ta gặp không phải Tường Kim Ký vậy hần là ai? Hay là anh em sinh đôi với Tường Kim Ký?!"

Đã điều tra tư liệu, Hồng Mai nói: "Không thể, Tường Kim Ký là con một."

Mộc Cửu bác bỏ suy đoán của Triệu Cường: "Hắn không có liên quan gì với Tường Kim Ký cả, hần chỉ giả trang thành Tường Kim Ký thôi."

00:00 / 06:32

Triệu Cường vẫn còn kinh ngạc: "Giả trang? Thật không thể tin được, khi đó chúng ta nhìn thấy gương mặt giống hệt Tường Kim Ký, hơn nữa vóc dáng cũng giống."

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm, nhìn bọn họ, tỉnh táo giải thích: "Bởi vì hần biến mặt mình thành Tường Kim Ký khiến chúng ta không nhận ra được, hơn nữa, lý do hần chọn Tường Kim Ký vì thân hình hai người tương tự."

Đường Dật gãi tóc, nghiêng đầu hỏi: "Nhưng, có người giả trang thành Tường Kim Ký, sao Dư Minh Na lại không phát hiện?" Dù sao cũng là người thân thiết nhất.

Tần Uyên thấp giọng nói: "Hắn hần là cao thủ ngụy trang, chỉ sợ trước lúc bắt đầu, hần đã quan sát cuộc sống của Tường Kim Ký một cách tỉ mỉ, mô phỏng theo dáng vẻ, ánh mắt và giọng nói của Tường Kim Ký."

Triệu Cường cảm thấy tin tức quá nhiều rồi, nhất thời anh chưa thể tiêu hóa hết được: "Ông trời ơi, những chuyện như thế chỉ thường thấy ở cổ đại thôi."

Trần Mặc hai tay ôm ngực, nghiêm túc nói: "Cho nên buổi sáng hôn lễ cùng ngày, Tường Kim Ký đã bị hung thủ giết chết, rồi, người đó mới thay Tường Kim Ký tham dự hôn lễ."

Mộc Cửu lại lắc đầu: "Không, là ba ngày, ba ngày trước Tường Kim Ký đã bị tráo đổi rồi chỉ là anh ta bị giết vào sáng hôn lễ cùng ngày thôi."

Triệu Cường thoáng cái hiểu được: "Á, vậy cái lịch ngày đó.."

Mộc Cửu biết anh ta muốn nói gì, gật đầu.

Để xác định việc này, Tần Uyên hỏi Lam Tiểu Nhã: "Tiểu Nhã, nguyên nhân cái chết của Tường Kim Ký là gì?"

"Phía sau đầu anh ta có một vết chém nghiêm trọng, từ hình dạng miệng vết thương có thể nhìn ra hung khí là một cây búa, đây là nguyên nhân dẫn đến

cái chết của anh ta nhưng không chỉ như vậy." Lam Tiểu Nhã dùng một lát, rồi nói thêm tin tức khiến người ta kinh ngạc: "Trong cơ thể anh ta phát hiện một con nhện!"

"Con nhện? Ở trong cơ thể anh ta ư?" Triệu Cường, Đường Dật, Hồng Mai đều cảm thấy có một cọng lông đang quét qua lòng mình, khiến cả người họ khó chịu.

Nét mặt Lam Tiểu Nhã rất tự nhiên, gật đầu: "Bỏ vào sau khi chết, cùng loại với chất độc đã hạ với cô dâu Dư Minh Na, tôi cảm thấy chắc cùng một loại nhện, các người có muốn đi xem không? Con nhện ấy vẫn còn ở phòng pháp y đây là loại nhện hiếm có."

Mọi người đều lắc đầu, đặc biệt là Triệu Cường, lắc đầu như trống bỏi.

"Muốn." Mộc Cửu giờ tay lên, đôi mắt dưới mái tóc ngố phát sáng nhìn Lam Tiểu Nhã, ánh mắt vô cùng mong chờ, không kém khi nghe đến bánh kem là bao.

Lam Tiểu Nhã làm một động tác OK với cô: "Được, lát nữa dẫn em đi xem."

Nhưng lát sau Lam Tiểu Nhã lại nghĩ đến cách Mộc Cửu đối xử với mấy con côn trùng, cô ấy nghĩ thậm chí may con nhện này đã chết, nếu không có trời mới biết Mộc Cửu sẽ làm gì với nó.

Điều này đã giải thích vì sao sau khi cô dâu tử vong chú rể lại lạnh lùng rời khỏi bởi vì hán không phải chú rể, giải quyết xong vấn đề này, Tần Uyên hỏi vấn đề khác: "Tiểu Nhã, kết quả kiểm tra của cô dâu tối hôm qua với phù rể sao rồi?"

"Đúng rồi, suýt nữa quên mất bọn họ." Lam Tiểu Nhã vỗ tay một cái, chủ yếu là báo cáo xét nghiệm của Tường Kim Ký quá rợn người, cô nói với giọng chậm rãi: "Báo cáo xét nghiệm cũng có rồi, nguyên nhân cái chết của cô dâu Lộc Văn là trúng độc, do nọc độc của một loại nhện, tôi phát hiện một vết kim trên cổ cô ta, hán là có người đã rút nọc độc của nhện độc, rồi tiêm vào người cô ta, khiến cô ta mất máu mà chết, nhưng không giống nhện đã hạ độc Tạ Thanh với Dư Minh Na, nhện này có độc tính mạnh hơn."

Dừng lại một chút cô ấy nói tiếp: "Sau đó Mộc Cửu tìm được một cái xác không đầu, chính là phù rể Cung Vi, nguyên nhân cái chết giống như Lộc Văn, cùng một loại nhện nhưng độc tố trong cơ thể anh ta ít hơn nhiều, anh ta với Tạ Thanh cũng giống như nhau."

Ánh mắt Triệu Cường giật giật, hơi có cảm giác xấu: "Đừng nói với em là côn trùng nhé."

Lam Tiểu Nhã buông một tay, bắt đầu nói: "Chính là côn trùng, mọi người có chú ý phần bụng của Cung Vi phình lên như cái trống không?"

Đường Dật suy nghĩ một chút, nhớ lại: "Không phải bụng bia sao?"

"Lúc bắt đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng sau đó tôi đã cắt quần áo của hán, phát hiện phần bụng được khâu lại, sau khi cắt ra, các người không thể nào tưởng tượng được hình ảnh khủng khiếp đó đâu." Ngay cả Lam Tiểu Nhã cũng ít thấy thi thể như vậy.

Triệu Cường khó khăn nuốt ngụm nước miếng, nét mặt rối rắm: "Chị, em đột nhiên không muốn biết nữa."

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Trong bụng anh ta, tất cả đều là côn trùng sao?"

Lam Tiểu Nhã gật đầu: "Đúng, có rất nhiều côn trùng, đen thui lù, những con côn trùng ấy chắc được bỏ trong một cái túi, rồi nhét vào trong bụng anh ta, tôi có thể tưởng tượng khi đó anh ta chưa chết."

Hồng Mai nghe xong thì bịt miệng: "Ôi trời ơi!"

Trần Mặc: "Thảo nào cổ tay và cổ chân hán đều bị trói chặt."

Tần Uyên thờ dãi, nét mặt ngưng trọng: "Hơn nữa dùng xích sắt, như vậy hán sẽ không có cách nào thoát được." Chỉ có thể chịu đựng những con côn trùng ấy bò tới bò lui trong bụng rồi gặm cắn hán.

Triệu Cường ôm bụng, cảm thấy hơi đau đớn, sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Lam Tiểu Nhã tiếp tục nói: "Sau đó hung thủ để cho con nhện cắn anh ta, anh ta trúng độc chết, những côn trùng trong cơ thể cũng chết theo, những côn trùng đó tôi xử lý cả buổi."

"Biến thái! Biến thái!" Triệu Cường nhin không được mắt.

Đường Dật lộ nét mặt phức tạp: "Như vậy, đều do một hung thủ làm, đều dùng côn trùng với người bị hại, hành hạ họ một cách tàn nhẫn rồi cho nhện độc cắn chết."

Hồng Mai nghĩ đến chú rể thứ hai: "Vậy chuyện gì đã xảy ra với Trịnh Dịch Nhiên?"

Mộc Cửu mặt không đổi sắc giải thích: "Giống với tình huống của Tường Kim Ký."

"Á, vẫn do người đàn ông đó ngụy trang sao?" Triệu Cường cảm thấy bất ngờ: "Một người đóng giả thành hai người? Nhưng không bị phát hiện?"

Tần Uyên nói: "Tôi nghĩ vì thế hẳn mới lựa chọn Tường Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên, bởi vì dáng người hẳn cao tương tự hai người đó."

Lam Tiểu Nhã giờ tay nói: "Đúng rồi mọi người, tôi tìm thấy một manh mối rất quan trọng, tôi tìm thấy một ít vụn da trong khe hở móng tay của Cung Vi, đã xét nghiệm DNA là của phụ nữ."

"Nữ?"

Triệu Cường kinh hãi: "Hung thủ là phụ nữ?"

Đường Dật nói: "Chuyện này vẫn chưa thể kết luận, một ít vụn da để lại có thể là hung thủ, nhưng cũng có thể là đồng lõa, hoặc để nhận dạng người khác."

Tần Uyên đồng ý gật đầu: "Đường Dật nói đúng, tuy đã xác định hai vụ án có liên quan với nhau, chúng ta gộp lại điều tra, có thể xem là vụ án liên hoàn, nhưng trước mắt có hai kẻ tình nghi, một là kẻ nguy trang Tường Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên hai là vụn móng tay phụ nữ trong móng tay của Cung Vi, mặt khác phải nhanh chóng tìm được Trịnh Dịch Nhiên." Bất luận còn sống hay đã chết phải tìm được thi thể của anh ta

Đêm đó, thi thể của Trịnh Dịch Nhiên cũng tìm thấy ở nhà máy bỏ hoang khác, người nhìn thấy là cụ già nhặt ve chai, Lam Tiểu Nhã đã tiến hành kiểm tra thi thể anh ta, kết quả cho thấy, thời gian anh ta từ vong vào chiều ngày 17, cũng chính là ngày hôm qua, trước khi hôn lễ bắt đầu, nguyên nhân dẫn đến cái chết giống như Tường Kim Ký, phần sau đầu bị búa chém, trong bụng có con nhện đã chết.

Trong phòng họp, Thạch Nguyên Phi đem tất cả tư liệu chiếu lên màn hình lớn: "Được rồi, trước mắt người bị hại trong hai vụ án này đã tìm được, chúng ta sắp xếp lại tin tức của nạn nhân một chút." Anh nhấn xuống con chuột, ảnh chụp hiện trường và ảnh chụp nạn nhân hiện lên màn hình.

"Phù rể Tạ Thanh bị giết vào ngày 13, nguyên nhân dẫn đến cái chết là nọc độc nhện, trước khi chết bị bỏ côn trùng vào cắn, chú rể Tường Kim Ký bị giết hại vào khoảng 10-11 giờ ngày 16, nguyên nhân dẫn đến cái chết do búa sắc bén làm tổn thương rồi bị nhện độc cắn chết. Cô dâu Dư Minh Na chết vào giữa trưa ngày mười sáu khoảng 12h10 ở hiện trường hôn lễ, trên người ba người đều có nhện độc, đều cùng một loại nhện."

"Phù rể Cung Vi, bị giết ngày 16, nguyên nhân dẫn đến cái chết là nọc độc con nhện, trước khi chết thì bị bỏ trùng vào cơ thể, sau khi chết thì bị chặt phần sọ dưới, chú rể Trịnh Dịch Nhiên bị giết bị giết vào khoảng 4-5 giờ chiều ngày 17, nguyên nhân dẫn đến cái chết giống với Tường Kim Ký.

Cô dâu Lộc Văn bị giết vào khoảng 6h8" trong hôn lễ ngày 17, nguyên nhân dẫn đến cái chết do nọc độc nhện, mất nhiều máu mà chết, con nhện cắn chết ba người đều cùng loại nhện."

Trên màn hình lớn lúc sáng lúc tối, mỗi bức ảnh chụp đều khiến người xem giật mình.

Một vài vấn đề máu chó cũng trở nên rõ ràng: "Phù rể đều bị làm hại trước khi giết, còn chú rể thì bị giết trước hôn lễ, còn cô dâu bị giết hại ở hiện trường."

"Với thân phận của mỗi người, hung thủ đều chọn cách gây án căn bản, cố định, ví dụ như là nhện nọc độc, trước khi chết thì bị bỏ vào để côn trùng tra tấn."

Triệu Cường lấy tay chống cằm: "Nhưng sao hung thủ lại chọn cô dâu, chú rể và phụ rể làm mục tiêu? Không thích nhìn người khác hạnh phúc hay vì muốn đóng giả chú rể?"

"Bởi vì hẳn muốn nhìn thấy tác phẩm của mình." Giọng nói phập phồng vang lên trong phòng làm việc, khuôn mặt Mộc Cửu dưới đèn màn hình tranh sáng tranh tối: "Em có thể tiến hành phác họa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hôn lễ màu máu [10]

Mộc Cửu hơi xoay người, mặt đối mặt với bọn họ: "Hung thủ chúng ta cần tìm có hai người."

Đường Dật nghe xong gật đầu: "Có phải là người đàn ông đóng giả Tường Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên và người phụ nữ để lại vụn da trong móng tay của Cung Vi không?"

Mộc Cửu ừ một tiếng: "Quan hệ của bọn họ là người điều khiển với chấp hành lệnh sai khiến."

Trần Mặc nhíu mày suy đoán: "Người đàn ông là người điều khiển còn người phụ nữ là người chấp hành?"

"Đúng, người điều khiển là người sắp đặt kế hoạch, còn người còn lại sẽ thực hiện kế hoạch."

"Vi vậy kẻ giết người là phụ nữ sao? Những người này đều do ả giết?" Triệu Cường nghĩ thầm, người phụ nữ này thật...Biến thái.

Mộc Cửu lại lắc đầu: "Chưa hẳn thế, từ thi thể sáu người chết và nguyên nhân dẫn đến cái chết có thể rút ra hai hung khí chính là búa rìu, nhện và các loại côn trùng. Búa đại diện cho bạo lực, khi dùng búa giết người, hung thủ muốn phát tiết bạo lực, coi trọng kết cuộc sinh mệnh của người chết, mà dùng nhện độc chính là muốn tra tấn, hung thủ có thể không cần dùng tay của mình, hẳn chỉ cần đứng ở một bên nhìn người bị hại chịu đựng đau đớn, vận vẹo cơ thể, nghe tiếng hét thê thảm của người đó, trên người hẳn không nhuộm máu, hẳn hưởng thụ quá trình tra tấn này."

Đường Dật nghe xong: "Một loại là giết người trực tiếp, loại còn lại là dùng thời gian để tra tấn, người sau càng biến thái, tàn nhẫn hơn người trước."

Triệu Cường suy tư một lát rồi hỏi Mộc Cửu: "Vậy búa là hung khí người phụ nữ đó dùng để giết người. Còn côn trùng và nhện là hung khí của người đàn ông kia?"

Mộc Cửu gật đầu.

Đối với Triệu Cường mà nói, từ biến thái giúp anh hình dung những hung thủ tàn nhẫn, nhưng Mộc Cửu lại không dùng từ như thế: "Hắn mắc chứng phản nhân cách xã hội, lạnh lùng tàn nhẫn, xem bản thân mình là trung tâm, tuổi từ 25- 35 tuổi, có cuộc sống cực tốt, nghề nghiệp được người khác tôn trọng, ở trong mặt nào cũng muốn giữ vai trò chủ đạo và kiểm soát, gã am hiểu việc thao túng người khác, có thể dễ dàng thuyết phục người khác làm theo những điều mà hắn hy vọng."

Cô dùng một lát: "Gã chọn hôn lễ, bởi vì gã muốn tìm một địa điểm công cộng để phô bày tác phẩm của mình, ở đây có thể khiến cho người đang cảm thấy hạnh phúc bị kéo xuống đau khổ tột cùng, gã là người không chế, nên có nhiều chuyện gã không cần tự đi làm, Vì thế hẳn tìm một cô gái không quá 25 tuổi, tính thần hơi rối loạn, tính cách lằm lỉ dễ dàng khống chế, mắc chứng ảo tưởng, khi còn bé thường bị bạo hành trong thời gian dài, hơn nữa còn là đàn ông, cô ta ngược đãi lại đàn ông thường dùng búa."

Tần Uyên nghe xong phân tích: "Người đàn ông tình nghi rất xảo quyệt, lại giỏi dịch dung, rất khó điều tra, chúng ta có thể bắt tay điều tra từ người phụ nữ này."

Mộc Cửu dò tìm mắt nhìn Thạch Nguyên Phi: "Anh Thạch, hãy tìm một cô gái năm năm trước bị cha của mình ngược đãi hoặc vụ án người đàn ông bị dùng búa chém chết."

"Được, chờ lát." Một lát sau Thạch Nguyên Phi nói: "Có hơn mười vụ án như vậy."

Mộc Cửu chớp mắt: "Trong đó có cô gái nào bị giam trong bệnh viện tâm thần không?"

Sau tiếng gõ bàn phím: "Có năm vụ."

00:00 / 05:45

Tần Uyên hỏi: "Hiện tại người ở thành phố S thì sao?"

"Có hai người, một trong số đó còn ở bệnh viện tâm thần, người còn lại." Thạch Nguyên Phi nhìn xong kêu lên: "Năm năm trước đã trốn khỏi bệnh viện tâm thần."

Giọng điệu Tần Uyên nhanh hơn: "Thạch đầu, hãy điều tra tư liệu cận kề về cô ta."

"Ok... Cô ấy tên là Trần Ly Ly, năm nay 19 tuổi, bốn năm trước dùng búa chém chết bố dượng của mình, chém vào đầu, chém vài nhát khiến ông ấy tử vong tại chỗ, theo lời hàng xóm nói bình thường bố dượng rất hay ngược đãi cô ta, sau khi bị bắt tinh thần cô ta có vấn đề, nên được đưa đến bệnh viện tâm thần trị liệu, năm năm trước đã trốn khỏi bệnh viện, đến nay vẫn chưa tìm được."

Mộc Cửu hơi suy tư, giương mắt nhìn Thạch Nguyên Phi: "Lúc ở bệnh viện tâm thần cô ấy có người đến thăm không?"

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng điều tra: "Theo khảo sát biểu hiện ghi lại có một người đàn ông đến thăm cô ta, nhưng khi điều tra người này mới phát hiện tin tức thân phận anh ta cung cấp là giả."

Mọi người ở đây đều có cảm giác giống nhau, sắp đến gần rồi.

Trần Mặc: "Có thể điều tra camera giám sát khi người đàn ông đó đến bệnh viện tâm thần không?"

"Để tôi điều tra xem." Không lâu sau, Thạch Nguyên Phi đã phóng to chân dung người đàn ông đó lên màn hình: "Các người nhìn xem."

Tần Uyên nhìn thoáng qua màn hình rồi cúi đầu nói: "Thạch đầu, hãy điều tra camera hôn lễ."

Thạch Nguyên Phi lập tức điều tra cái camera khác rồi đối chiếu hai người, tất cả mọi người đều nhìn ra: "Á, tuy rằng mặt không giống nhưng là cùng một người."

Lại có thể tìm được như vậy, Triệu Cường kích động nói: "Chính là cô ấy."

Trần Mặc lại phát hiện một vấn đề: "Chờ một chút, nếu như cô ấy từng lập biên bản phạm tội, vậy sẽ thu được DNA của cô ta, DNA của cô ta chắc chắn còn trong kho dữ liệu."

Lam Tiểu Nhã nghĩ thầm, đúng vậy, nhưng mà: "Nhưng tôi đã từng kiểm tra trong hệ thống, không hề trùng khớp."

Mộc Cửu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nhìn về phía Lam Tiểu Nhã: "Chị Tiểu Nhã, chị hãy so sánh lại lần nữa."

"Được, chị đi liền."

Không lâu sau, Lam Tiểu Nhã vọt vào phòng họp: "Thật không thể tin được, đúng là Trần Ly Ly, vì sao trước đó lại không tra được?"

Những người khác cũng thấy kì lạ, chỉ qua chừng ấy thời gian nhưng lại có kết quả khác nhau.

Triệu Cường kinh hãi: "Gặp quỷ sao?"

Ánh mắt đen thẫm của Mộc Cửu nhìn về phía người đàn ông đang ngự trang trên màn hình, lạnh lùng nói: "Bởi vì hắn đang chuẩn bị vứt bỏ con cờ này."

**

Chủ nhật, trên đường thương mại sầm uất có rất nhiều người lui tới, có cặp tình nhân trẻ tuổi, có vợ chồng, có một nhà ba người, cũng có những người bạn. Sau giờ trưa, ở đây rất thoải mái, vừa uống nước vừa hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có.

Trên quảng trường thương mại có một suối phun âm nhạc, tất cả trẻ con lớn nhỏ đang nghịch nước, tiếng cười vui, tiếng chạy nhảy, đùa giỡn tràn ngập trong toàn bộ quảng trường.

Những người đi ngang qua, nhìn những đứa bé đang chạy giỡn vui vẻ, không trách mắng gì, mà chỉ cảm khái sức lực của bọn nhỏ.

Những trò vui chơi giải trí thu hút không ít trẻ con, những người lớn ở bên cạnh trông con mình, thì thoảng lại dặn dò con mình, thì thoảng lại mỉm cười hạnh phúc khi chúng chụp được cái gì đó.

Những người qua đường, trên mặt họ đều có nét yên ả hoặc khẽ mỉm cười, có người đi dạo từ từ, có người vội vã chạy tới, ở thành phố này mỗi giờ mỗi khác giống như cuộn phim thu nhỏ, cho dù nhịp điệu thành phố rất nhanh nhưng cũng có cách khiến nó chậm lại, cho dù trong bóng đêm thành phố tồn tại tội ác nhưng cũng có những điều tốt đẹp.

Cô ta giống như người chẳng có mục đích, đi lại trên đường phố hời hợt, con gấu đồ chơi của cô thu hút không ít người qua đường chú ý, chẳng qua chỉ là thoáng qua, sau đó lại dời tầm mắt, thì thoảng lại có người chỉ chỉ, có cô gái làm nũng với bạn trai mình đòi mua con gấu giống vậy, nhưng một giây sau họ đã quên mất.

Cô ấy chỉ biết đi thẳng, thậm chí cô ấy còn không né tránh khiến người khác va vào mình, người va vào cô cũng bị dọa giật mình, kì quái liếc nhìn cô sau đó né sang bên cạnh.

Cứ đi một mạch như vậy, cô ôm con gấu đi đến quảng trường trung tâm, cô đi qua suối phun âm nhạc, đi qua đám con nít đang nghịch nước, đi qua thiết bị trò chơi bên cạnh, cuối cùng dừng ở trước pho tượng ở khu trung tâm.

Cô đứng thẳng người, chậm rãi chớp mắt, sau đó đứng yên đấy không nhúc nhích, trong mắt người qua đường, cô giống như đang đợi gặp mặt bạn trên bạn hoặc một cô gái đang chờ bạn trai của mình.

Từng tiếng chuông vang lên trong túi của cô nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn đắm đắm về phía trước, như không nghe thấy, tiếng chuông vang lên từng hồi, mãi đến khi tiếng chuông cuối cùng chấm dứt.

Khi tiếng chuông ngừng lại, cô bắt đầu hành động, một tay cầm con gấu, một tay móc ra một lọ thủy tinh, trong lọ đen thui, giống như bình thủy tinh màu đen bình thường, cô ngắm nghía con gấu rồi đặt nó xuống đất, dựa vào pho tượng, sau đó mở cái chai đó ra, có thứ gì đó bò lên miệng lọ, bò lên tay của cô, ánh mắt cô vẫn vậy, tựa như vẫn chưa phát hiện ra.

Những người qua đường gần cô cũng phát hiện ra thứ trên tay cô.

"Đó là thứ gì vậy?"

"Trời ạ! Đó là côn trùng!"

Theo tiếng hét côn trùng đó, người con gái máy móc ngẩng đầu lên, há miệng ra, sau đó giờ cái lọ lên, đổ vào trong miệng mình, đổ xuống, đổ xuống, rất nhiều con côn trùng bò trong miệng cô.

"Á, á.....Cô ta đang làm gì thế?"

"Côn trùng! Á...."

Người xung quanh bị cảnh tượng mình nhìn thấy dọa sợ, mấy người phụ nữ hét ầm lên, có người quay đầu bỏ chạy, có người bịt miệng lại, bốn phía rơi

vào hỗn loạn!

Nhưng người phụ nữ ở giữa vẫn không thay đổi, cô ta vẫn tiếp tục động tác của mình, côn trùng trong lọ từ từ rơi ra, những côn trùng đen sì chất đầy trong miệng cô, leo lên miệng cô rồi bò lên trên mặt cô, sau đó bò lên thân thể, bò vào quần áo của cô, có rất nhiều con rơi trên mặt đất, rồi bò ra xung quanh.

"Á, á.....Á.....Á..."

Một ít xôn xao dần dần lan rộng ra, càng có nhiều người vây xem, có nhiều người ở vòng ngoài không hiểu chân tướng, vẫn rón rồn lên nhìn vào trung tâm.

"Tình hình bên trong thế nào?"

"Côn trùng, có rất nhiều côn trùng."

"Có người phụ nữ ăn côn trùng."

Có người nghe thấy thế vội vã rời khỏi, có người tưởng là đang biểu diễn, những người ở vòng trong đi ra ngoài, những người ở vòng ngoài tiến vào trong, tình huống càng trở nên hỗn loạn, có người trượt chân hoặc bị đẩy ngã trên mặt đất, chưa kịp đứng dậy thì bị người khác giẫm lên.

Có một cô bé tóc quăn bị đập ngã, thử nhiều lần nhưng vẫn không đứng dậy được, bắp chân bé hơi ngứa, bé cúi đầu nhìn, có vài con côn trùng đang bò lên chân bé, cô bé thét lên lấy tay phất nó ra nhưng côn trùng trên mặt đất ngày càng nhiều.

"Á.....Á.....Á....." Quảng trường vốn bình thản, tràn ngập tiếng cười, nhưng chỉ vài phút bên trong đã biến thành nơi kinh khủng, tiếng thét chói tai của mọi người, tiếng khóc của trẻ con tràn ngập trong quảng trường.

Người con gái nhìn tất cả mọi người đang hoảng sợ trước mặt, hải lòng hé miệng ra, những con côn trùng bò ra bò vào trong miệng cô, chui tới chui lui trong mũi cô, cô vẫn như bình thường không có cảm giác gì, tiếp đó, cô ta ngồi xuống, một vài con theo động tác của cô rơi xuống trên người cô, cô móc từ trong con gấu đồ chơi ra một cái bình đen thùi ra, cô mở bình ra lúc này không có đồ bình vào trong miệng, mà cô cầm tay trút xuống, những con côn trùng rơi trên mặt đất, những con côn trùng tự do bò ra bốn phía, cố sức bò trên mặt đất.

Những côn trùng màu đen bò vào đám người, bò về phía con gấu đồ chơi trên mặt đất, chúng dọc theo cơ thể béo của nó, bò lên trên khuôn mặt đáng yêu, bò qua miệng, mũi, mắt, chi chít.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hôn lễ màu máu [11]

Các nhân viên an ninh đang xem camera giám sát trên phố thương mại sau đó chạy đến quảng trường trung tâm, xuyên qua đám đông, có thể nhìn thấy rải rác một ít trùng đen đang bò trên mặt đất, dọc đường đến đây không biết đã giết bao nhiêu con, bọn họ nhanh chóng nhìn thấy người phụ nữ đứng dựa vào pho tượng ở khu vực trung tâm, trên người trên mặt cô ta có rất nhiều côn trùng đang bò, bao phủ làn da cô ta, từ xa nhìn lại như tấm vải đen kịt, các nhân viên an ninh lần đầu nhìn thấy tình huống như vậy, ngay cả người lớn tuổi nhất cũng cảm thấy buồn nôn một trận.

Chung quanh người phụ nữ đều là côn trùng, côn trùng đang bò ra ngoài, trong lúc nhất thời không ai dám đến gần người phụ nữ gần như phát điên, cả người toàn côn trùng, dù sao vẫn chưa xác định côn trùng đó có độc hay không, các nhân viên an ninh nghĩ phải giải quyết những con côn trùng này trước, tránh lan sang những chỗ lân cận ảnh hưởng đến mọi người, họ thấy ra thuốc diệt trùng phun lên mặt đất, rất nhanh những con côn trùng đều bị giết chết chỉ còn lại những con bò trên người người con gái đó.

Người phụ nữ vẫn không nhúc nhích, nhìn bọn họ tiêu diệt những con côn trùng trên mặt đất, đột nhiên, cô ta ngồi xổm xuống đất, quay người ôm lấy con gấu bên cạnh, cô đặt cằm mình trên đầu con gấu, lắc lư thân thể theo điệu nhạc bên cạnh, dường như muốn nói chuyện, dường như cô muốn hát, nhưng cô chỉ phát ra tiếng: A....A...A...

Cô chẳng thèm để ý đến chuyện này, chắc là đang nghĩ đến chuyện gì vui lắm, cô lần nữa nhếch môi cười, không ai biết cô đang nghĩ đến chuyện gì, bởi vì một giây tiếp, cô ôm con gấu ngã xuống mặt đất, cô cuộn người lại, thân thể hơi run rẩy, nồn mửa ra hỗn hợp hòa lẫn với những con côn trùng đen từ trong miệng nôn ra, ánh mắt cô vẫn trống rỗng và chết lặng nhìn về phía trước mãi đến khi không còn nhúc nhích nữa.

SCIT đến hiện trường thì Trần Ly Ly đã chết, Triệu Cường nhìn những con côn trùng bò qua bò lại, tuy rằng mấy ngày nay mỗi ngày đều nhìn thấy côn trùng nhưng anh vẫn khiếp sợ nói không nên lời.

Có vài con côn trùng màu đen đang bò trên mặt đất, có mấy con bò đến chân Mộc Cửu, cô cúi đầu nhìn chúng, khi chúng chạm đến giày cô, cô nhấc chân đạp lên chúng.

Tần Uyên nhíu mày nhìn những con côn trùng đó, rồi nghiêng đầu nhìn Lam Tiểu Nhã đang kiểm tra chúng: "Tiểu Nhã, những con côn trùng này có độc sao?"

Lam Tiểu Nhã lắc đầu: "Không có độc, là côn trùng bình thường, nhưng chỉ hơi nhiều mà thôi, tình trạng của cô ấy do trúng độc mà chết, bất quá không phải do những con côn trùng này tạo thành."

"Không phải?! Không phải sao cô ta lại làm như vậy?" Triệu Cường lại nghĩ đến những hình ảnh nhìn thấy trong camera trong ngục, Trần Ly Ly cầm chai côn trùng chuẩn bị sẵn, đổ thẳng vào miệng của mình, anh chỉ đứng nhìn thôi mà toàn thân đã cảm thấy khó chịu.

Mộc Cửu nhìn quảng trường trống trải, lạnh lùng mở miệng: "Đây là tác phẩm cuối cùng của người đàn ông đó."

"Người đàn ông đó ép cô ấy làm như vậy sao?" Triệu Cường không nghĩ ra, người đàn ông ấy phát rồ đến mức nào? Sao có thể làm ra chuyện như vậy?

"Ép?" Ánh mắt Mộc Cửu nhìn thi thể người phụ nữ kia, nhìn nụ cười trên khuôn mặt đầy côn trùng: "Không, cô ta cam tâm tình nguyện."

**

Một cô gái từ bé đã bị bỏ dượng ngược đãi, khi bị đánh mắng, trước giờ không ai giúp đỡ cô, ngay cả mẹ ruột cô cũng vậy, bởi vì đã có con nhỏ, nên xem cô là gánh nặng, nhìn cô bị đánh, không ngăn cản lần nào. Vì vậy từ bé đến lớn, cô chưa từng được yêu thương hay quan tâm, cứ sống chết lặng và đau khổ như thế.

Mãi đến khi bỏ dượng ngủ say, cô cầm cây búa đã mài tốt bỏ xuống đầu ông ấy, từng búa từng búa, máu cứ bắn lên mặt cô, cô nhìn mặt ông ấy bị chặt nát. Nhiều năm sau khi nghĩ đến cô lại bật cười, mặc dù tiếng cười khô khốc, khó nghe. Cô cầm búa chưa bỏ đi, ngồi đợi ở trong nhà, đến khi mẹ về phát hiện ra, cô nhìn thấy người phụ nữ đã sinh ra cô lần đầu tiên khóc thương tâm như vậy, cô lại bật cười, lúc này tiếng cười khó nghe hơn lần trước nhiều.

Cô bị đưa vào viện tâm thần, ở đây cô tiếp nhận điều trị, không ai đến thăm cô, ở đây suốt mấy năm trời, thời gian lâu đến nỗi cô đã quên mất tên của mình, tuổi của mình, quên mất tại sao cô đến đây, mỗi ngày cô chỉ ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, đi trên hành lang cũng nhìn bên ngoài, ngồi trên ghế trong vườn hoa cũng nhìn ngơ ngác, cứ lặp lại động tác như thế.

Đến một ngày, có một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, anh ta không nói gì chỉ ngồi bên cạnh cô suốt một tiếng đồng hồ, đến lúc y tá tới tìm cô thì anh ta nói: "Cảm ơn cô đã ngồi với tôi lâu như vậy, có thể biết tên cô không?"

Cô lắc đầu, bởi vì cô đã quên rồi.

Hôm sau, người đàn ông đó lại đến, còn mang đến cho cô một con gấu đồ chơi rất lớn, cô phát hiện phía trên còn có một tấm card: Tặng cho Trần Ly Ly.

"Trần Ly Ly..." Cô lẩm bẩm nhớ cái tên này.

Người đàn ông cười khê: "Tôi đã hỏi thăm tên cô từ chỗ y tá đấy."

00:00 / 04:03

Cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn, giọng nói có vẻ khó tin: "Đây là tên của tôi ư?"

Người đàn ông gật đầu với cô: "Đúng, là tên của cô."

"Trần Ly Ly, Trần Ly Ly..." Hôm ấy, cô ôm con gấu người đàn ông đó tặng cho cô, lẩm bẩm nhớ tên của mình.

Người đàn ông đó thi thoảng đến thăm cô, mang cho cô rất nhiều thứ, hắn thường gọi tên cô, khi đó trên mặt hắn luôn cười, nụ cười rất đẹp, cô muốn cười lại với hắn nhưng cô phát hiện đã lâu rồi mình không cười, cho nên quên cười như thế nào rồi.

Nửa năm trước, người đàn ông đó muốn dẫn cô rời khỏi đây, cô nghe xong không hề do dự, cô muốn đi với hắn, vì thế nửa đêm cô chỉ mang theo con gấu đồ chơi duy nhất cùng hắn đi khỏi bệnh viện tâm thần.

Sau này, cô phát hiện mặt người đàn ông này lúc nào cũng cười với cô, khi nói chuyện với cô, khi sai cô giết người, hay thả những người đó vào trong đồng côn trùng...Nhưng cô chưa bao giờ biết sợ, hắn muốn cô làm, cô sẽ làm tất cả, bởi vì hắn là người đầu tiên cười với cô, là người đầu tiên kêu tên cô.

**

"Tự nguyện..." Triệu Cường lặp lại lần nữa lời của Mộc Cửu, cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, đây là kiểu tình cảm gì chứ?

"Bây giờ Trần Ly Ly đã chết rồi, chúng ta làm sao điều tra người đàn ông kia đây?"

Trần Mặc vừa mới dứt lời, chuông điện thoại đã vang lên, những người ở đây đều nghe thấy, hình như không phải của họ, Lam Tiểu Nhã ngồi xổm ở bên cạnh thi thể, ngẩng đầu nhìn bọn họ: "Hình như là trong túi áo của ả đấy."

Cô sờ trong túi áo của cô ta, quả nhiên có chiếc điện thoại, có người đang gọi tới.

Lam Tiểu Nhã đưa cho Tần Uyên, trên màn hình hiển thị một dãy số, Mộc Cửu gạt đầu, ra hiệu cô đã nhớ rồi, mà Trần Mặc tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Thạch Nguyên Phi.

"Thạch đầu, cậu mau lần theo dấu vết số điện thoại 134xxxxx"

Tần Uyên nhìn Trần Mặc gọi điện thoại, lúc này mới nghe máy chiếc điện thoại trên tay: "Alo."

"Đội trưởng Tần." Người đàn ông ở đầu dây bên kia nói ra chính xác thân phận của Tần Uyên: "Phiên anh để Mộc Cửu bên cạnh anh nghe máy." Gã tựa hồ biết anh không muốn, nên nói thêm một câu: "Nếu không, tôi lập tức cúp điện thoại."

Tần Uyên không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa điện thoại cho Mộc Cửu: "Mộc Cửu, hán muốn em nghe điện thoại."

Mộc Cửu cầm điện thoại đặt ở bên tai: "Alo."

"Mộc Cửu." Giọng nói người đàn ông đó mang theo ý cười.

Giọng nói Mộc Cửu nguội lạnh: "Anh là ai?"

Người đàn ông không trả lời, mà cười hỏi cô: "Có thích món quà tôi tặng cho cô không?"

Mộc Cửu rũ mắt xuống, ánh mắt lạnh dần: "Ý anh là bánh kem?"

Người đàn ông cười khê: "Cô quả nhiên thông minh."

"Tại sao muốn tặng cho tôi?"

Người đàn ông khê thờ dài, dường như rơi vào hồi ức: "Bởi vì đã lâu rồi chúng ta không gặp, từ khi cô rời khỏi chỗ đó."

"Ngôn Phi Văn." Mộc Cửu đã xác định, hẳn chính một trong những đứa trẻ năm đó được Ngôn Phi Văn (cha của Mộc Cửu) huấn luyện ra.

"Ừ, chỉ tiếc là hán đã chết rồi, thời gian quý báu, chúng ta đừng nói về tên thất bại ấy nữa." Hán dừng một chút lại chuyển giọng điệu: "Mộc Cửu, cô có đánh giá gì với tác phẩm của tôi không?"

Tần Uyên ở một bên thấp giọng nói với Thạch Nguyên Phi: "Thạch đầu, đã điều tra được vị trí của hán chưa?"

"Chưa được, đội trưởng, có nhiều sóng."

Tần Uyên nhìn về phía xung quanh: "Hán có lẽ đang ở gần đây, Thạch đầu, cậu điều tra tất cả những người đàn ông đang gọi điện thoại gần đây, một lát nữa sẽ đối chiếu với người đàn ông gọi đến."

Thạch Nguyên Phi lập tức nói: "Được."

Không nghe Mộc Cửu trả lời, người đàn ông kia lại nói: "Mộc Cửu, nếu như các người muốn kéo dài thời gian để tìm được tôi thì cô phải trả lời tôi, cô có đánh giá gì với tác phẩm của tôi?"

Mộc Cửu chẳng để ý, giọng nói vẫn lạnh nhạt: "Anh nói tên mình trước đi."

Người đàn ông hỏi: "Tên quan trọng như vậy sao?"

Mộc Cửu dựa theo cách hán nói hỏi ngược lại: "Vậy đánh giá của tôi quan trọng như vậy sao?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của hán: "Á, hahaha, quan trọng chứ, bởi vì tôi muốn nghe lời đánh giá của con gái Ngôn Phi Văn."

"Ồ." Tầm mắt Mộc Cửu nhìn những con côn trùng trên mặt đất: "Thì ra là thế."

Người đàn ông nghe xong có chút hăng hái: "Cô đang nghĩ tới điều gì?"

Mộc Cửu dùng giọng điệu bình thản nói: "Anh không được Ngôn Phi Văn đánh giá cao, cho dù anh nghĩ rằng ông ấy là kẻ thất bại nhưng anh vẫn để ý những lời của ông ấy dành cho mình."

Im lặng vài giây, trong điện thoại mới truyền đến giọng của tên đàn ông: "Đừng muốn nhìn thấu tôi, Mộc Cửu, vô dụng thôi, tôi biết thủ đoạn của cô, tìm nhược điểm trên tâm lý đối phương, sau đó rồi công kích."

Mộc Cửu không để ý lời hán nói, tiếp tục nói: "Trên mặt anh có vết sẹo, vì thế anh sẽ không lộ mặt thật ra trước mặt người khác."

"Hahaha...Cô rất thông minh, nhưng sao các người tìm được tôi đây? Tìm tất cả những người đang gọi điện thoại ở gần đó sao? Giống như cô nói, bây giờ tôi không lộ mặt mình ra ngoài." Người đàn ông dừng lại một lát: "Đúng rồi, nói nhiều như vậy, cô vẫn chưa nói cho tôi biết đánh giá của cô về tác phẩm của tôi."

"Trống rỗng." Mộc Cửu chỉ nói hai từ này.

Người đàn ông hỏi cô: "Có ý gì?"

Cô không giải thích, chỉ nói: "Ý trên mặt chữ đó, khi tôi bắt được anh, tôi sẽ nói cho anh biết trong phòng thẩm vấn."

"Nhưng vấn đề là cô phải bắt được tôi trước."

Mộc Cửu: "Tôi biết."

"Đội trưởng, tôi tìm được vị trí của hắn rồi, hắn..." Thạch Nguyên Phi vội vàng nói vị trí cho Tần Uyên.

Tần Uyên gật đầu với Mộc Cửu, sau đó nói với Trần Mặc và Triệu Cường: "Đi."

Người đàn ông nói với Mộc Cửu: "Lần sau gặp cô, chưa biết chừng tôi đang đóng giả ông chồng không thú vị của em."

Mộc Cửu lạnh lùng nói: "Anh thấp hơn anh ấy rất nhiều."

Người đàn ông nở nụ cười: "Em tựa hồ thú vị hơn trước rất nhiều, Mộc Cửu, tôi hơi muốn nhanh gặp lại em đấy."

Mấy người Tần Uyên đến vị trí Thạch Nguyên Phi nói, trên con đường nhỏ hẻo lánh, một người đàn ông đang ngồi dưới đất tựa lưng vào tường.

"Nhưng có lẽ lần sau đi." Giọng người đàn ông truyền ra từ trong điện thoại.

"Mộc Cửu, lần..." Hắn chưa nói dứt, cô đã cúp điện thoại.

Tần Uyên tiến lên, ngồi xổm xuống, dò xét nơi cổ của hắn, nét mặt ngưng trọng, quay đầu lại nói: "Hắn đã chết rồi."

Triệu Cường nhìn người đàn ông đã chết trước mặt, kinh ngạc nói: "Người đàn ông này đã qua đời từ trước rồi?"

Trần Mặc giận dữ nói: "Chúng ta bị lừa rồi?"

"Kỳ Tuyền?" Mộc Cửu chậm rãi nói một cái tên.

Ba người Tần Uyên nhìn về phía Mộc Cửu.

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẳm, nhìn bọn họ, giọng nói có chút kỳ ảo: "Hắn tên là Kỳ Tuyền."

~Hết vụ án 2~

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Quý ông ăn thịt người [1]

So với ác quỷ, kẻ đáng sợ nhất chính là con người

Tuy rằng đã biết tên người đàn ông gọi điện là Kỳ Tuyền, nhưng thân phận của hắn rất bí mật, trong hệ thống không tra được bất kỳ tư liệu gì về hắn. Mười mấy năm trước, sau khi căn cứ của Ngôn Phi Văn tan rã, những đứa trẻ được ông huấn luyện cũng biến mất như ông. Kỳ Tuyền là một trong số đó, hắn xuất hiện một cách vô căn cứ, những thứ hắn gọi là "tác phẩm", sau đó cũng biến mất như không khí, dường như không thể lại bắt kỳ dấu vết nào.

Trần Ly Ly là người thực hiện nhưng cô ta đã tự sát, cũng mang đi mạnh mẽ khả năng duy nhất, vụ án này mặc dù đã báo cáo được một đoạn nhưng cách kết thúc vẫn còn xa lắm.

Đối với Mộc Cửu, Kỳ Tuyền xuất hiện giống như một lời cảnh báo, mặc dù Ngôn Phi Văn đã bị xử bắn nhưng mầm tai họa giấu lại vẫn còn sống trong xã hội này.

**

Một buổi sáng hai tháng sau.

Tần Uyên dậy sớm làm điểm tâm, anh rửa tay rồi cời chiếc tạp dề màu đen xuống xong mới trở lại phòng ngủ. Chú chó Husky A Luật vẫn đang ngồi xỏm trong nhà bếp, đương nhiên cũng theo nam chủ nhân nhà mình trở về phòng ngủ.

Phòng ngủ.

Trên giường đang có một cục bông lớn, cả người Mộc Cửu vùi vào trong chăn, chỉ có mái tóc đen xõa ở bên ngoài. Mặc dù trong phòng mở điều hòa, nhiệt độ cũng không thấp, hiển nhiên đây chính là thói quen ngủ của Mộc Cửu.

Tần Uyên đi tới bên giường, thò tay kéo chăn xuống, lộ ra gò má xinh xắn, cô nhắm mắt, nhưng cảm nhận được ánh sáng đột ngột kéo đến khiến cô nheo mắt và chun mũi.

Đã không còn vẻ mạnh mẽ và lạnh nhạt khi làm việc, lúc này giữa hai hàng mày anh mang theo vẻ dịu dàng hiếm thấy, anh nhẹ giọng gọi cô: "Mộc Cửu, nên thức dậy rồi."

Mộc Cửu chỉ lẩm bẩm một tiếng nhưng vẫn chưa mở mắt, không nhúc nhích chút nào, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ.

A Luật ở một bên, phát hiện cô chủ của mình vẫn chưa đứng lên, lên lập tức đứng thẳng người lên, hai móng vuốt bám trên thành giường, muốn đánh thức cô dậy, có lẽ phát hiện đầu cô cách mình hơi xa, nên A Luật chuẩn bị nhảy lên giường.

Ốc Đảo Lạnh TêKenh14.vnSkip in 200:08 / 01:21: Ad ends in 01:12

Tần Uyên liếc mắt nhìn nó, ngăn không cho nó nhảy lên giường, nhìn cô vợ mình vẫn chưa tỉnh ngủ, anh bèn xốc chăn lên: "Điểm tâm đã nấu xong rồi, có bánh bao còn có bánh ngọt lót dạ khác."

Cuối cùng, đồ ăn cũng phát huy tác dụng, Mộc Cửu hít mũi một cái, rồi mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Tần Uyên, mở miệng nói: Chào buổi sáng. Nhưng chữ thứ hai phát ra chính là: "Em đói!"

Tần Uyên nhin cười, nheo mũi của cô: "Dậy đi."

"A.." Mộc Cửu duỗi lưng một cái, từ bên này lăn đến bên kia, A Luật nhìn thấy động tác của cô chủ, nằm xuống đất lăn qua lăn lại.

Lăn được vài cái, Mộc Cửu cuối cùng cũng tỉnh táo hoàn toàn, cô vò mái tóc rối, từ trên giường ngồi dậy, rửa mặt xong mới vào phòng khách, ngồi xuống vị trí đối diện Tần Uyên ăn điểm tâm.

Khi Mộc Cửu ăn cơm rất chuyên tâm, chăm chú vùi đầu vào đồ ăn, không thích người khác quấy rầy, đương nhiên chó cũng không được.

A Luật rất tham ăn, nhưng không thích ăn đồ ăn cho chó, đồ ăn của người khác hơn, vì thế khi Tần Uyên với Mộc Cửu ăn cơm, nó luôn ngồi xỏm ở một bên, hoặc bán manh hoặc lăm lăm muốn tìm kiếm sự chú ý.

Tần Uyên chỉ vào đồ đựng thức ăn của nó, dĩ nhiên anh sẽ không đút nó, vì vậy nó liền đi tới chỗ Mộc Cửu, quắc quắc đuôi, thấy Mộc Cửu cũng không nhìn nó nên bèn nằm úp sấp trên đuôi cô.

Thanh âm này không nhỏ khiến Mộc Cửu buống dữa xuống, cô quay đầu nhìn A Luật đang hà hơi với cô, bồng nói với nó: "Thứ người không chiếm được, người phải cầu xin, nhưng nếu người cầu xin mà vẫn không được, tức là người đã đòi hỏi quá đáng đấy." Nói xong cô hỏi nó: "Mày có hiểu không?"

Mộc Cửu cố gắng giảng đạo lý với một con chó, đương nhiên cô thất bại rồi, cuối cùng cô đành chia cho nó nửa cái bánh bao, kết thúc bài giảng của mình.

Ăn xong điểm tâm và thay quần áo, Tần Uyên và Mộc Cửu lái xe đến cục cảnh sát, thành phố S năm nay rất nóng, gần như là năm nóng nhất trong vài chục năm trở lại đây, vì thế lượng điện tiêu thụ trong toàn thành phố rất lớn. Kết quả, trong cục bọn họ vì để tiết kiệm điện, những đội không có nhiệm vụ, ngoại trừ thời khắc nóng nhất lúc 3 giờ chiều ra thì trong phòng không được mở điều hòa, vì thế tạm thời không có vụ án nên đội SCIT đành phải tuân theo quy định này.

Khi Mộc Cửu với Tần Uyên đến văn phòng SCIT, bên trong chỉ có Triệu Cường với Thạch Nguyên Phi, hai người đều đang hướng về phía quạt máy vừa uống nước đá để giảm nhiệt, rõ ràng cảm thấy rất nóng.

Mộc Cửu nhìn dáng vẻ của bọn họ, mở miệng hỏi: "Sao các anh không đến phòng pháp y?"

Vì phòng pháp y rất đặc thù, nên lúc nào cũng mát mẻ. Triệu Cường nghe đến phòng pháp y, đầu lắc như trống bỏi: "Không đi, không đi đâu, anh tình nguyện ở đây nóng chết."

Thạch Nguyên Phi che ngực: "Đúng vậy, ở đó tuy mát đấy, nhưng đấy lòng rất lạnh lẽo."

Mộc Cửu nghe xong, cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, bọn họ cũng biết mình bị nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Tần Uyên phải xử lý công việc, nên mình Mộc Cửu chạy đến phòng pháp y, ở đây ngoại trừ Lam Tiểu Nhã, Trần Mặc, Đường Dật, Hồng Mai đều ở đây.

Trong phòng pháp y, mấy người rảnh rỗi đang ngồi trò chuyện với nhau, Lam Tiểu Nhã đang uống thứ nước uống màu đỏ: "Đúng rồi, Đường Dật, bạn gái của cậu đâu? Sao không thấy?"

Nhớ đến bạn gái của mình, trên mặt Đường Dật lộ ra nụ cười: "Đội bọn họ gần đây có một vụ án nên đến thành phố W rồi, nhưng sáng nay em có hỏi thăm cô ấy, cô ấy nói hai hôm nữa sẽ về."

Lam Tiểu Nhã vui vẻ nói: "Vậy thì tốt rồi, đợi cô ấy về chúng ta cùng tụ tập một bữa, Trần Mặc, cậu cũng phải dẫn theo bạn gái của mình đây."

"Ừ." Trần Mặc đáp.

Lam Tiểu Nhã nhìn về phía Hồng Mai đang im lặng nói: "Chị Mai, đừng quên chồng chị với con nuôi của em đây." Lúc trước Hồng Mai gặp được người đàn ông không tệ, đối xử với hai mẹ con chị ấy rất tốt, nửa năm trước đã kết hôn, hôm nay cuộc sống rất hạnh phúc.

"Chị biết rồi." Hồng Mai cười dịu dàng rồi nhìn Mộc Cửu đang mở cửa bước vào: "Mộc Cửu đến rồi."

Mộc Cửu đi vào, đóng cửa lại, nói với bọn họ: "Chào buổi sáng."

Lam Tiểu Nhã tranh thủ thời gian vẫy tay với cô: "Lại đây, Mộc Cửu, ăn bánh kem đi."

Mộc Cửu đi qua cầm đĩa bánh kem socola, cầm thìa múc một miếng bỏ vào miệng, mùi vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng cô, điều này khiến cô thỏa mãn híp mắt lại

**

Một căn nhà nhỏ theo phong cách Châu Âu, bên trong được lắp đặt các thiết bị cổ điển theo phong cách Baroque. Bất cứ là màu sắc hay đồ dùng trong nhà, đều hoa lệ và xinh đẹp. Bộ ghế sofa Châu Âu đặt chính giữa phòng khách, phía trên lò sưởi âm tường đằng trước treo bức tranh sơn dầu khổng lồ, bên cạnh lò sưởi có một bộ xương người, trên vành mắt phát ra ánh sáng màu xanh biếc âm u, như đang nhìn người nào đó đắm đắm.

Trong phòng ăn cách phòng khách không xa, một người đàn ông đang ngồi bên chiếc bàn dài Châu Âu cổ điển.

Về ngoài đẹp đẽ như được điêu khắc nên, dù ở trong nhà hắn vẫn mặc âu phục, mái tóc ngắn được chải gọn ra sau tai. Lúc này, hắn hơi cúi đầu dùng dao trong tay cắt miếng thịt bò, rồi dùng nĩa bỏ vào trong miệng, động tác rất ưu nhã, hầu như không hề phát ra tiếng động. Sắc mặt hắn nhu hòa nhưng có khí chất quý tộc không giận mà uy. Hắn ngồi ở đây như bức tranh sơn dầu hoàn mỹ kết hợp với bức phong nền Châu Âu cổ điển.

Người đàn ông im lặng ngồi ăn một mình, bên cạnh bộ đồ ăn để một ly rượu đỏ như máu, hắn để dao nĩa xuống, một tay cầm ly rượu lên, khẽ nghiêng, thưởng thức một ngụm, chất lỏng màu đỏ vurun lại trên môi hắn, anh mở khăn ăn ra, dùng một góc lau nhẹ lên môi mình, mỗi động tác của hắn đều khéo léo đến khó bắt bẻ.

Hắn ưu nhã ăn xong cơm tối, dọn dẹp bát đĩa sạch sẽ xong hắn mới đi vào phòng ngủ thay bộ đồ trên người, hắn mở tủ quần áo ở bên trong cùng, lấy ra chiếc áo sơ mi trắng giống như đúc, hắn cởi áo ra, rồi mặc chiếc áo khác vào sau đó cài từng chiếc nút vào, mãi đến khi nút cáo cuối được cài xong hắn mới chỉnh lại cổ áo, rồi đến ống tay áo, tiếp đó mặc chiếc áo lót vào rồi mới đến bộ âu phục màu đỏ sẫm. Hắn cẩn thận sửa sang lại quần áo của mình, không bỏ sót chỗ nào.

Thay xong quần áo, hắn đến trước gương chải lại mái tóc của mình, hắn giống như người sắp tham dự một bữa tiệc quan trọng, tỉ mỉ ăn diện bản thân, cuối cùng hắn hài lòng nhìn mình trong gương, khoe môi rướn lên nụ cười, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Hắn dường như đã đi lại rất nhiều lần, bước từng bước vững vàng trong bóng tối. Dọc theo cầu thang, bước từng bước xuống dưới, khi hắn đi qua chỗ nào, đèn hai bên lập tức sáng lên, phát ra ánh sáng màu đỏ, chiếu vào gương mặt hắn.

Đi suốt mười mấy bậc thang, tầng hầm to lớn cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, như một căn nhà bình thường, có phòng khách, có nhà bếp, có giá sách, thiết bị nào cũng có, nhưng những ánh đèn màu đỏ lơ lửng trên vách tường ấy, khiến toàn bộ không gian lộ ra vẻ quỷ dị.

Người đàn ông chậm rãi đi vào trong, có vật gì đó rất lớn đang nằm ở giữa tầng hầm, phía trên được phủ tấm màn sân khấu màu đậm, hắn đi lên phía trước, nắm một góc màn rồi giật xuống, lộ ra một cái lồng sắt thật lớn.

Trong lồng có một người phụ nữ, cô ấy đang nằm bên trong, cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng không ngừng run rẩy, cô ấy tựa hồ cảm nhận được chút ánh sáng, đôi mắt vốn khép chặt từ từ mở ra, nhìn người đàn ông ở bên ngoài lồng sắt, giây giữa muốn bò dậy, tay cô nắm lấy hai thanh song sắt, khuôn mặt ửng đỏ bất thường bị kẹt giữa hai thanh song sắt ấy...

Cô ấy duỗi một tay ra, muốn bắt lấy quần áo của người đàn ông, nước mắt đảo quanh hốc mắt, bờ môi khô nứt hơi mở ra, khó khăn lên tiếng: "Xin, xin anh..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Quý ông ăn thịt người [2]

Người phụ nữ duỗi tay ra nhưng vẫn không bắt trúng người đàn ông đang đứng thẳng ở bên ngoài lồng sắt, cô lại thử mấy giây nhưng hần chẳng hề đáp lại, cuối cùng chỉ có thể vô lực rũ tay xuống, cô cũng buông một tay khác đang vịn trên thanh sắt ra, cô tựa vào thanh sắt, đầu tựa vào thanh sắt, mở to mắt mà thờ hồn hèn.

Người đàn ông vẫn ưu nhã đứng ở đó, nhìn người phụ nữ trong lồng như nhìn động vật nhìn mồi, hần không muốn đến gần mà chỉ hỏi: "Cô sao rồi?"

Người phụ nữ ho khan kịch liệt, thân thể chống đỡ không nổi dần dần trượt xuống, cô lấy tay chống xuống đất trước mặt, khó khăn ngẩng đầu nhìn người đàn ông, giọng nói của cô khàn khàn: "Tôi khó chịu quá, cầu xin anh, hãy thả tôi đi đi." Trong giọng nói mang theo lời cầu khẩn.

Người đàn ông vẫn không nhúc nhích nhìn trạng thái của người phụ nữ, nét mặt không thay đổi nói bằng giọng khẳng định: "Ừ, cô càng nóng lên rồi."

Người phụ nữ gật đầu, cô mạnh mẽ mở to hai mắt, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn người đàn ông ăn mặc cao quý, vừa vặn, hy vọng hần có thể buông tha cho cô.

Khóe miệng hần rướn lên độ cong: "Vây trán cô nhất định rất nóng, nóng như bị phỏng vậy?"

Người phụ nữ tưởng người đàn ông đang hỏi thăm tình trạng của mình nên gật đầu.

"Còn chỗ nào nóng không?" Hần hỏi.

Người phụ nữ chẳng còn hơi sức nói chuyện, cô ta dùng tay chỉ lên mặt, lên cổ của mình, bởi vì sốt cao nên đầu và cổ cô giống như bị đun nóng, điều này khiến cô cảm thấy mình đang bị nhiệt độ của chính mình thiêu cháy.

Người đàn ông dùng ánh mắt xem xét nhìn cô: "Ồ, vậy thì tốt." Hần tựa hồ rất hài lòng, khóe miệng cong lên càng thêm rõ ràng.

"Nước..." Người phụ nữ mở miệng nhưng chỉ phát ra một chữ, từ khi tỉnh lại đến nay cô chưa được uống nước, cộng thêm sốt cao nên cô cần nước.

"Nước..." Người đàn ông lặp lại chữ này, tựa hồ đang cân nhắc thứ gì đó, mấy giây sau, hần gật nhẹ đầu: "Đừng, cô cần nước..."

Người phụ nữ hơi kích động thờ phỉ phò: "Cảm ơn..."

Người đàn ông đi qua một bên, nhưng không có đi vào phòng bếp rót nước, hần cầm ống nước ở trong góc, mở vòi lên, hần cầm ống nước trở về chỗ đứng, rồi nhắm thẳng ống nước vào người phụ nữ trong lồng, nước không ấm, hần mở vòi nước tối đa, nước nhanh chóng bắn về phía người phụ nữ yếu ớt.

"Á..." Cô bị nước bắn đột ngột nên gào lên, cả người đau đớn, thân thể nằm vẹo vẹo trên mặt đất, giữa giữa, cô muốn né tránh nhưng người đàn ông đó lại thoải mái thay đổi phương hướng, cầm ống nước chia về phía cô.

Ước chừng tiếp tục vài phút đồng hồ, đợi đến khi toàn thân người phụ nữ ướt đẫm rơi vào hôn mê, hần mới buông ống nước xuống, đến gần nhìn cô: "Như vậy đủ chưa?"

Không biết qua bao lâu, người phụ nữ tỉnh lại, con choáng váng đầu khiến người cô ta khó chịu, nằng hơi hé mắt, sau đó lại yếu ớt nhắm lại. Rất lâu sau, khi cô ta mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một bàn ăn, phía trên đặt bộ đồ ăn tinh xảo, cô khẽ nhìn tay mình mới phát hiện hai tay mình bị trói, cô lúc này đang ngồi trên ghế, không chỉ tay, cả cơ thể cô đều bị trói chặt lên ghế, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cái lồng sắt giam mình lúc này.

Điều này khiến cô hiểu được, cô vẫn còn đang ở nơi ban đầu, cô chỉ từ trong lồng ra đây mà thôi, vẫn chưa trốn khỏi nơi quái quỷ như cơn ác mộng này, cô vùng vẫy thân thể, nhưng cô thể quá mức suy yếu, chỉ lát thôi mà cô đã thờ hồn hèn cả người không còn sức lực.

"Cô tỉnh rồi." Giọng nói dịu dàng của hần truyền đến từ phía sau, thần kinh của cô gái lập tức căng lên, giọng nói đó khiến da đầu cô run rẩy, cô hòng cô đã cảm hoàn toàn, không thể phát ra tiếng nào.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, người đàn ông đi qua bên cạnh cô, cô cố gắng rướn cổ lên nhìn, phát hiện người đàn ông đang đeo găng tay.

Bao tay màu trắng, người đàn ông cẩn thận đeo từng cái một, hần cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, hần nhìn về phía cô, mỉm cười, hần vươn tay dò xét trán của người phụ nữ.

Người phụ nữ bị động tác của hần dọa sợ, thân thể cô nảy lên một cái, nhưng người đàn ông chỉ dùng tay chạm vào trán của cô ta, ngoài ra không có động tác nào khác.

Người đàn ông vẫn giữ nụ cười ưu nhã, giống như một quý ông dịu dàng: "Trán của cô rất nóng." Trong giọng nói không chứa lo lắng mà giống như đang

kể một sự thật.

Bởi vì sốt cao cộng thêm bị bắn nước lạnh khiến thân thể cô bây giờ không ngừng run rẩy.

Người đàn ông nhìn cô một cái, hình như nghĩ đến cái gì đó, hần lấy từ trong tủ chén ra một thứ gì đó để nâng gáy, lại bước về phía sau cô, giúp cô đeo nó lên.

Bởi vì đeo cái ấy vào nên đầu người phụ nữ không thể hạ thấp xuống được, chiếc cổ trước được nâng lên thật cao, cằm cũng được nâng lên cao điều này khiến mặt cô song song với mặt đất, cô thờ hờn hờn, cô rất sợ, cô ta căn bản không biết người đàn ông này muốn làm gì.

"Xin..." Người phụ nữ nhìn khuôn mặt hần gần hơn lúc này, đang muốn mở miệng cầu xin nhưng giọng nói rất khàn, căn bản không thể nào nghe được.

"Ban đầu tôi cũng không muốn làm như vậy, bởi vì đồ ăn phải được nướng chính trên vỉ nướng, nhưng cô ngược lại đã cho tôi một ít linh cảm."

Người phụ nữ nhìn ý cười thích thú mơ hồ của hần, cô không biết mình đã cho hần linh cảm gì nhưng cô biết đó chẳng là chuyện tốt lành gì. Người đàn ông nói xong lại đi tới phía sau cô, cô chỉ có thể nhìn thấy trần nhà trên đỉnh đầu, nghe một số tiếng động hần phát ra từ phía sau, nhưng lại không biết hần đang làm gì và muốn làm gì với cô.

Không nhìn thấy càng thêm sợ hãi.

Một lát sau khuôn mặt của anh ta lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô, hần đeo cái bao tay trắng, cầm một cái chén nhỏ, tay khác cầm cái bàn chải, khước niêng hần rướn lên, sau đó bỏ bàn chải vào trong cái chén nhỏ, thấm một ít dung dịch màu vàng, hần cầm cái bàn chải chà lên cái trán nóng hổi của cô, đầu cô bị cố định khiến cô không thể nhúc nhích chỉ có thể mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Trong lúc khủng hoảng hình như cô ngửi thấy mùi gì đó, thứ anh ta quét lên đầu cô chính là mỡ!

Lại một lớp nữa, người đàn ông đặt bàn chải vào trong bát rồi đặt qua một bên sau đó cầm cái bật lửa.

"Không, không, không..." Người phụ nữ tròn to mắt nhìn hần đang bật lửa, cô đoán được hần sắp làm gì, cô cố gắng giùng giàng, cái ghế dao động theo động tác của cô nhưng cô vẫn không thể thoát khỏi.

"Không, á..." Cô khàn giọng cầu xin nhưng vẫn không thể ngăn được ngọn lửa đang bốc trên trán cô, cái trán đang nóng nhưng vì ngọn lửa cộng thêm lớp mỡ khi này nên càng bốc cháy dữ dội.

"Á, á, á..." Người phụ nữ đau đớn gào lên, cô ta thậm chí có thể cảm thấy cảm giác thiêu cháy trên trán mình: "Á, á..."

Toàn thân cô ta giãy giụa dữ dội, tay cô nắm thật chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn ngọn lửa trên đầu cô ta, hần chẳng để ý đến vẻ đau đớn của cô, chỉ cầm cái đĩa từ phía sau, dùng cái kẹp gấp miếng thịt muối bỏ lên trán cô, miếng thịt ở trên lửa phát lên tiếng xì xì, hòa lẫn với tiếng kêu càng yếu ớt của cô.

Người phụ nữ gần như ngất đi, trong tầng hầm chỉ còn tiếng thịt cháy phát ra thanh âm tuyệt vời.

"Xì, xì..."

Sau đó không lâu, trong tầng hầm to như vậy vang lên giọng nói mê người của người đàn ông: "Thịt chín rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quý ông ăn thịt người [3]

Sáng sớm, Triệu Cường ăn bánh bao, cầm sữa đậu nành đi vào văn phòng SCIT, hôm nay đến sớm nên trong phòng chỉ có mình Đường Dật, Trần Mặc để túi xách trên ghế, anh ta đi huấn luyện rồi, anh chào Đường Dật một tiếng nhưng phát hiện đối phương không có phản ứng, Triệu Cường đi tới chỗ của mình, để cái túi xuống bên cạnh, nhìn sang Đường Dật, thì ra là đang đọc sách, anh cầm một miếng bánh bao, nhai nhai: "Đường Dật, cậu đang đọc sách gì thế?"

Đường Dật lúc này mới nghe giọng Triệu Cường, quay đầu nhìn anh: "Á, anh Cường, anh tới rồi, sáng nay em mới mượn chị Tiểu Nhã, là tiểu thuyết giả tưởng về Thực Nhân Ma ấy mà."

"Ăn thịt người?" Triệu Cường cho là anh đã nghe nhầm.

Nhưng Đường Dật lại tưởng anh nghe không hiểu, vì thế bèn giải thích: "Đúng ạ, là ăn thịt người."

Ăn thịt người....Thịt người....Thịt....Rõ ràng là thịt....Triệu Cường đang nhai thịt trong miệng, anh cảm thấy không ổn, bèn uống một ngụm sữa rồi nhanh chóng nuốt xuống: "Viết tiểu thuyết ăn thịt người?" Quả thật thế giới này không hiếm chuyện lạ, khẩu vị cũng nặng quá đi.

Đường Dật gật đầu, định kể tỉ mỉ với anh: "Đúng đấy, mấy chục năm trước hân đã giết một người phụ nữ, rồi tách xác của cô ta ra, đem đó hân ăn mùi và thịt bên đùi cô ta, sau đó lại phân loại những bộ phận khác ướp trong tủ lạnh, sáng hôm sau lại đưa cô ta..."

Nét mặt Triệu Cường khó chịu, anh ta cảm thấy buồn nôn, anh lên tiếng ngăn Đường Dật đang muốn thao thao bất tuyệt: "Ngừng! Bạn học Đường à, bữa sáng anh còn chưa ăn xong đấy."

Triệu Cường nhắc vậy, Đường Dật mới phản ứng: "Á, thật xin lỗi, anh Cường."

Triệu Cường ngửa đầu lên thở dài, bụm trán mình: "Sao lại có người có tâm lý biến thái như thế?"

"Bởi vì hân cảm thấy cách bày tỏ yêu thương tốt nhất chính là ăn luôn những thứ của cô ấy." Giọng điệu Mộc Cửu bình thản nhưng lại có chút u ám.

Triệu Cường cảm thấy da đầu anh ta đang run lên, anh quay đầu nhìn phía cửa ra vào, Tần Uyên với Mộc Cửu đang đi vào, phía sau còn có Lam Tiểu Nhã.

"Hân còn móc mắt của cô gái ngâm ở trong rượu của mình." Lam Tiểu Nhã còn lắc lắc thức uống trên tay mình, bên trong chính là ánh mắt giả do cô chế tạo, cô cười cười với Triệu Cường: "Giống như này."

Triệu Cường cảm thấy chắc hôm nay anh không ăn cơm được rồi.

Hồng Mai đang vội vã từ bên ngoài bước vào, nghe Lam Tiểu Nhã nói xong thì lập tức sững sờ: "Hả, các người đều biết tình trạng của vụ án rồi hả?"

Lam Tiểu Nhã quay đầu nhìn Hồng Mai, vẻ mặt mờ mờ: "Hả? Vụ án gì?"

"Hả?" Hồng Mai nhướn mày nói: "Chúng ta vừa mới nhận được một vụ án. Chẳng phải mọi người đang nói về nó sao?"

Phát hiện là hiểu lầm, Lam Tiểu Nhã khoát tay nói: "Đâu có chị Mai, bọn họ đang nói về vụ án Thực Nhân Ma (Ăn thịt người) vài chục năm trước cơ."

Hồng Mai gật đầu nói: "À, là thế à, chị còn tưởng mọi người đã hiểu được tình tiết vụ án xảy ra lần này." Nói đến vụ án, nét mặt cô ấy có phần nghiêm túc.

Nhận được tin tức, Trần Mặc đang huấn luyện cũng chạy về văn phòng.

Tần Uyên vừa nghe có vụ án, nét mặt cũng ngưng trọng: "Chị Mai, vụ án gì vậy ạ?"

Hồng Mai nói tình hình sơ lược cho bọn họ biết: "Sáng nay, có người nhặt ve chai đang nhặt rác trong thùng thì phát hiện túi màu đen chứa xác một người phụ nữ, hai mắt cô ấy đã bị móc, hiện giờ thân phận người bị hại vẫn chưa được xác nhận."

Mọi người nghe rõ xong mới hiểu thì ra lúc này chị Mai tưởng rằng bọn họ đang bàn về vụ án này.

"Chị Mai với Đường Dật tiếp tục xác nhận thân phận của người chết." Tần Uyên nói xong, anh cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng từ bên phải của anh.

Nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước tiếp tục nói: "Trần Mặc, Triệu Cường theo anh đến hiện trường."

Ánh mắt ấy vẫn nhìn anh chăm chăm...

Tần Uyên ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Nhã, cô đi cùng tụi tôi đi."

Tiếp tục nhìn nữa....

Thở dài, Tần Uyên nhìn về phía bên phải anh, đối diện với ánh mắt đen thẫm của Mộc Cửu: "Anh biết, nhưng không cho em đi được."

"Á, Cửu muội, em bị làm sao thế?" Triệu Cường nghĩ thầm, Mộc Cửu nhìn thấy máu tanh, chẳng nhẽ mày một cái, sau đội trưởng lại mạnh mẽ không cho cô ấy đi nhì?

Tần Uyên nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Mộc Cửu, khẽ miện rướn lên nụ cười vui vẻ khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng của anh cũng có vài phần ấm áp: "Cô ấy đã có thai, hơn một tháng rồi."

Vài giây im lặng, sữa đậu nành trên tay Triệu Cường rơi xuống đất.

Trần Mặc phản ứng kịp thời, nói với Tần Uyên với Mộc Cửu: "Chúc mừng."

Lam Tiểu Nhã là người thứ hai: "Mộc Cửu, em có thai ư?"

Tiếp theo là Hồng Mai: "Mộc Cửu, em có thai?"

Sau đó là Đường Dật: "Mộc Cửu, em có thai?"

Cuối cùng là Triệu Cường: "Mộc Cửu, em có thể mang thai ư?"

Mộc Cửu: "..."

Mộc Cửu nhìn về mặt khiếp sợ bất ngờ của bọn họ, cộng thêm câu nói của Triệu Cường, Mộc Cửu trừng mắt nhìn, cuối cùng nhìn về phía Triệu Cường: "Cái gì gọi là em có thể mang thai à? Em là phụ nữ, nếu như Tần Uyên mang thai anh nói câu đó mới đúng đấy."

Tần Uyên, anh có thể mang thai à? Triệu Cường tự nhăm trong lòng, sau đó nhìn nét mặt của đội trưởng, rồi anh ta vội vàng cúi đầu, nếu như anh nói những lời này, chẳng phải tự gây họa sao?

"Được rồi, Mộc Cửu." Lam Tiểu Nhã phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, nét mặt vui mừng vô cùng, rồi cô nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, chúc mừng!"

"Đúng vậy, chúc mừng đội trưởng."

Nét mặt Tần Uyên cũng nhuốm ý cười: "Cảm ơn."

"Mộc Cửu, vậy em còn xuất hiện ở đây làm gì? Có thể có phản ứng phụ hay không?" Dù sao ở đây chẳng những có thi thể còn có thùng rác, mùi vị trong không khí rất buồn nôn, mấy tháng đầu phản ứng rất mạnh, Hồng Mai lo lắng hỏi.

Mộc Cửu lắc đầu: "Không sao ạ."

Tần Uyên: "Đi xem hiện trường trước đi, nếu khó chịu thì hãy để cô ấy trở về xe ngồi."

Vì thế, cộng thêm Mộc Cửu, năm người nhanh chóng đến hiện trường, nơi phát hiện thi thể là trong thùng rác trên con đường vắng vẻ, ở đây ít được dọn dẹp, do đó vừa xuống xe có thể ngửi thấy mùi tanh trong không khí, cũng may bây giờ đã vào thu, nếu không mùi vị ở đây thu hút thêm côn trùng thì tình trạng sẽ càng nghiêm trọng.

Tần Uyên ngửi thấy mùi vị ở đây thì nghiêng đầu hỏi Mộc Cửu: "Em có sao không?"

Mộc Cửu vừa đeo găng tay vừa đáp: "Không sao."

Tần Uyên lấy ra giấy chứng nhận rồi dẫn ba người vào trong dây cảnh báo, Trần Mặc xem xét những thiết bị theo dõi ở gần đó.

Thi thể người chết bị vứt ở bên ngoài thùng rác, đặt nằm ngang trên mặt đất, vì để không phá hỏng manh mối, thi thể vẫn chưa lấy ra, vẫn đặt trong chiếc túi màu đen, Lam Tiểu Nhã cầm đồ nghề đi ở đằng trước, đến ngồi xổm ở bên cạnh thi thể rồi xốc túi lên.

Thi thể trước mắt khiến Lam Tiểu Nhã nhũn mảy, hai mắt người phụ nữ đều bị móc, chỉ để lại hai cái lỗ đầy máu, máu vurun trên mặt đã khô lại, điều này không khiến cô giật mình, vấn đề là trên trán nạn nhân có một miếng thịt bị cắt xuống, vết thương rất ngay ngắn, có thể thấy được xương ở bên trong.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Trên trán cô ta sao thế?"

Lam Tiểu Nhã nói: "Bị cắt rồi..."

Mộc Cửu nhìn đầu người chết, như nghĩ đến điều gì đó, cô mở miệng nói: "Chị Tiểu Nhã, kiểm tra toàn thân người chết thử xem."

"Ừ." Lam Tiểu Nhã gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Tần Uyên với Triệu Cường, thi thể được lấy từ trong túi ra, toàn bộ thi thể hiện ra trước mặt bọn họ, khoảnh khắc nhìn thấy khiến Lam Tiểu Nhã giật mình, cô nhìn những vết khâu trên thi thể, kêu lên: "Cơ thể này đã bị giải phẫu rồi."

Triệu Cường cũng gào lên: "Như thế nào?"

"Hắn đã móc tất cả nội tạng của người chết."

Giọng điệu bình thản vang lên ở phía sau, da đầu Triệu Cường tê rần, quay đầu lại nhìn về phía Mộc Cửu đứng bên cạnh: "Mộc Cửu, sao em biết thế?"

Mộc Cửu nhìn lòng bàn chân người chết, giọng nói đặc biệt chậm rãi: "Hoa hồng ăn thịt người."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quý ông ăn thịt người [4]

"Hoa hồng ăn thịt người." Tần Uyên nhíu mày, thấp giọng lặp lại sau đó nhường chỗ đứng cho Mộc Cửu, cô nhìn về phía lòng bàn chân của người chết, đó là đóa hoa hồng màu đỏ đang im lặng nở rộ.

Trong đầu Lam Tiểu Nhã suy nghĩ một lát, lúc này cô cũng nhớ năm chữ đó đại diện cho cái gì, nhưng lúc này vấn đề cô nghĩ đến là: "Hung thủ không xuất hiện mười năm rồi mà?"

Về mặt Triệu Cường hoàn toàn mờ mịt, thay phiên nhìn về mặt ba người, nghi ngờ hỏi: "Vụ án gì thế?"

Mười năm trước anh chưa đến thành phố S, nên anh không có ấn tượng với nó.

Tần Uyên giải thích với Triệu Cường về tình hình vụ án năm đó: "Vụ giết người đầu tiên xảy ra vào mười bốn năm trước, người chết là một nữ sinh, sau đó mỗi tháng đều có người chết mới được phát hiện, người chết nam có nữ có, độ tuổi từ mười lăm đến ba lăm tuổi, thi thể của người chết đều được tìm thấy trong thùng rác, mà còn được đặt trong cái túi màu đen, hai mắt bị móc, nội tạng bị lấy sạch, miệng vết thương trên người được khâu chỉnh tề, dưới lòng bàn chân người chết đều phát hiện ký hiệu hoa hồng màu đỏ như này."

Mỗi tháng một người chết, liên tiếp trong bốn năm, vậy có hơn bốn mươi người, Triệu Cường hít một hơi rồi nhìn về phía xác nữ trước mặt anh: "Gần như giống với tình trạng của thi thể này." Anh bước sang bên cạnh vài bước lúc này mới nhìn thấy đóa hoa hồng dưới lòng bàn chân cô ta: "Cho nên gọi là hoa hồng...Nhưng tại sao lại là ăn thịt người? Nội tạng người chết, chẳng lẽ bị hung thủ..."

Mộc Cửu nói thay Triệu Cường: "Bị hung thủ ăn đấy."

Tần Uyên bổ sung: "Vẫn chưa tìm được hung thủ giết người, trong quá trình điều tra ban đầu, cảnh sát đều cho rằng hung thủ làm vậy buôn bán nội tạng nhưng mãi đến khi mười năm trước người bị hại cuối cùng xuất hiện, cảnh sát mới phát hiện suy đoán của bọn họ là sai."

Triệu Cường nuốt ngụm nước miếng: "Cô ấy bị làm sao thế?"

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Cô ấy bị giết hại trong nhà, từ khi bị giết đến khi hung thủ phẫu thuật móc nội tạng rồi khâu lại rồi hẩn nấu nội tạng và ăn chúng, người bạn của người bị hại đã chứng kiến tất cả."

Nấu nội tạng để ăn...Trong đầu Triệu Cường lặp lại những từ này nhiều lần, cảm thấy buồn nôn, anh nói: "Cô ấy bị..." Ăn, chữ này Triệu Cường không dám nói vì hành động này quá tàn nhẫn, quá biến thái, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại:

"Theo lý thuyết mà nói, cô ta đã nhìn thấy dung mạo của hung thủ rồi, vì sao hung thủ không giết cô ta?"

Tần Uyên mở miệng giải thích cho anh hiểu: "Theo những lời cô ấy nói, hung thủ có đeo mặt nạ, cô ấy bị trói ở trên ghế, vì thế cuối cùng chỉ có thể cung cấp chiều cao của hung thủ, tuổi tác và giọng nói của hắn, ở hiện trường không để lại bất kì dấu vân tay hay DNA nào, đều bị hung thủ xóa sạch cả rồi."

Lam Tiểu Nhã ngồi trên mặt đất đến tê rần cả chân, cô đứng lên nói: "Sau đó, hung thủ giống như biến mất, vẫn chưa tìm được, có rất nhiều người suy đoán nhưng việc hẩn sống hay chết vẫn là một câu đố, vụ án này đã trở thành một trong những vụ án hung ác nhất chưa phá của thành phố S, khi ấy khiến lòng người dân toàn thành phố đều hoang mang đấy."

Mộc Cửu mở miệng nói: "Hôm nay chính là ngày diễn ra vụ án cuối cùng vào mười năm trước."

"Vậy người chết là do...tên Hoa hồng ăn thịt người đó gây án hả?" Suốt mười năm, không có người bị hại xuất hiện, nhưng bây giờ lại xuất hiện, chỉ nhớ đến thôi cũng khiến người ta sồn da gà.

Tần Uyên phân tích: "Theo lời của nhân chứng năm đó, hung thủ khoảng chừng ba mươi tuổi, đến bây giờ cũng tầm bốn mươi tuổi, hoàn toàn có khả năng này. Nhưng hoa hồng ăn thịt người năm đó có không ít người hâm mộ hắn, cũng có người bắt chước gây án giống hắn, vì thế không thể loại trừ khả năng mô phỏng gây án."

Lam Tiểu Nhã: "Đương nhiên là có rồi, hể là những tên giết người điên cuồng và biến thái kia đều có người hâm mộ, cậu lên mạng tìm kiếm sẽ biết." Người hâm mộ thường sẽ dán ảnh chụp của hung thủ, tìm kiếm tất cả tư liệu về những vụ án của hắn, gửi thư đến chỗ hắn bị giam giữ và xem hắn như một tín ngưỡng, cực đoan và bắt chước gây án.

Triệu Cường cảm thấy tam quan của mình bị đá kích nghiêm trọng.

Lúc này Trần Mặc trở về, nét mặt ngưng trọng nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi đã kiểm tra, xung quanh đây không có camera."

Đáng tiếc là, kết quả không ngoài dự tính, hung thủ vứt thi thể sẽ chọn trên đường vắng, bởi vì gần đây không có camera khiến cảnh sát không thể nào điều tra được.

Tần Uyên nghe xong gật đầu: "Về cục trước đi, rồi tiến hành điều tra đối chiếu với tài liệu vụ án năm đó."

Trở lại phòng làm việc, Lam Tiểu Nhã tiến hành kiểm tra thi thể, Hồng Mai với Đường Dật đã xác định được thân phận người chết.

"Người chết tên là Lâm Thanh, 21 tuổi, sinh viên đại học, bốn ngày trước người nhà báo mất tích, hôm ấy cô ấy với bạn học ra ngoài chơi, sau khi chia tay thì mất liên lạc."

Triệu Cường á một tiếng: "Bốn ngày trước? Tiểu Nhã nói thời gian tử vong của người chết khoảng 7-8 giờ tối hôm qua."

Tần Uyên nói: "Vậy hung thủ đã nhốt cô ta mấy ngày trước khi giết cô ta."

Lúc này, Mộc Cửu đang ngồi trên ghế uống sữa, cô mở miệng: "Tuổi tác, nghề nghiệp, thời gian bị nhốt cũng giống với nạn nhân thứ nhất năm đó."

Hồ sơ năm đó vẫn chưa lấy ra, Hồng Mai kinh ngạc nhìn Mộc Cửu: "Mộc Cửu, em nhớ những thứ này sao?"

Mộc Cửu bỏ sữa bỏ xuống, mặt không đổi sắc nói: "Ngôn Phi Văn đã từng cho em xem tài liệu vụ án năm đó." Khi nói, trên miệng cô vẫn dính một ít sữa tươi.

Những người ở đây nghe xong đều cảm thấy trí nhớ hơn người của Mộc Cửu, sau đó mới nhớ đến khi ấy cô chưa tròn mười tuổi.

Tần Uyên giơ tay chỉ vị trí dính sữa trên miệng cô, Mộc Cửu nhìn nhìn, khi phản ứng kịp cô đã vội vàng thè lưỡi liếm sạch.

Một lát sau, Lam Tiểu Nhã cảm báo cáo xét nghiệm đi vào, câu đầu tiên chính là: "Mộc Cửu, em nói đúng, nội tạng trong cơ thể người chết đã bị móc ra hết rồi."

Triệu Cường rất khiếp sợ: "Là thật?"

"Người chết khi còn sống đã từng được giải phẫu, phương pháp giải phẫu và khâu vá rất chuyên nghiệp, nhất định không phải làm lần đầu tiên, nguyên nhân dẫn đến cái chết là bị sốc do mất máu, trước khi chết người chết rất nóng, trên trán cô ấy có dấu hiệu bị nung..." Lam Tiểu Nhã dừng một lát: "Là dùng dầu."

Thạch Nguyên Phi cũng thò đầu ra sau máy tính, cứ ngỡ mình nghe lầm: "Dùng dầu?"

Lam Tiểu Nhã gật đầu, nét mặt hơi phức tạp: "Hơn nữa tôi còn tìm được ít thịt còn sót lại, không phải là thịt người."

Thạch Nguyên Phi hỏi: "Cho nên?"

Sắc mặt Đường Dật hơi trắng bệch: "Hung thủ đã dùng trán người chết để nướng thịt sao?"

Triệu Cường với Thạch Nguyên Phi hít một hơi lạnh đồng thời gào lên: "Mẹ ơi..."

Nhưng điều Mộc Cửu quan tâm lại không giống như vậy: "Chị Hiểu Nhã, khi người chết còn sống đã từng phát sốt sao?"

"Đúng, không sai."

Mộc Cửu gật đầu, không nói gì nữa.

"Hung thủ hẩn, rớt cuộc, thịt, nướng thịt trên thân người rồi..." Triệu Cường khiếp sợ, nói năng lộn xộn, sau đó chỉ kết luận bằng hai từ: Biến thái!

Không lâu sau, Trần Mặc tìm ra tất cả tư liệu về vụ án năm đó, ảnh chụp thi thể, đối chiếu với người chết lần này thì có phát hiện kinh người.

Lam Tiểu Nhã lật báo cáo kiểm tra thi thể ra: "Chất liệu túi màu đen giống như năm đó, nguyên nhân dẫn đến cái chết và cách khâu vết mổ cũng giống hệt."

Đường Dật đi qua đi lại, xem nhiều lần rồi nói: "Ngay cả hoa hồng đỏ dưới lòng bàn chân người chết cũng giống."

"Cho nên điểm khác biệt duy nhất lần này chính là vết thương trên trán người chết..." Giọng điệu Triệu Cường phức tạp: "Nướng thịt."

Đường Dật bổ sung: "Sau đó còn cắt phần thịt bị thương trên trán xuống."

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Bởi vì cô ấy sốt cao, đồ ăn có thể nướng chín ở nhiệt độ nóng, điều đó đã cho hung thủ linh cảm."

Những người nghe thấy chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Triệu Cường suy nghĩ rồi hỏi: "Vậy nguyên nhân khiến cho thực nhân ma im lặng suốt mười năm trời, rồi đột nhiên gây án là gì?" Tất cả tình tiết vụ án gần như giống nhau, Triệu Cường nghĩ có lẽ hoa hồng ăn thịt người muốn lừa hôm nay để tuyên bố với cả thế giới rằng hẩn đã trở lại.

Nét mặt Tần Uyên nặng nề, anh lắc đầu: "Trước mắt vẫn chưa xác định, có lẽ đây chỉ là cách mô phỏng gây án tương đối hoàn mỹ thôi, nếu như là vậy, hung thủ có thể biết rõ chi tiết của những vụ án xảy ra năm đó."

Mộc Cửu đang ngồi, cô nhanh chóng lật giờ tập hồ sơ trong tay mình, ánh mắt cô dừng lại ở mục cuối cùng lời khai của nhân chứng, rồi ngẩng đầu lên nói với Tần Uyên bằng giọng kiên định: "Em muốn nói chuyện với nhân chứng năm đó."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Quý ông ăn thịt người [5]

Sắp xếp xong phương hướng điều tra cho từng người, liên lạc với nhân chứng Viên Đình năm đó, Tần Uyên mới lái xe đưa Mộc Cửu đến nhà Viên Đình, trên xe, Mộc Cửu mang theo bánh pudding sáng sớm Tần Uyên mua cho cô, với bánh ngọt trà xanh của Lam Tiểu Nhã. Vừa lên xe, cô đã bóc vỏ ra ăn.

Ai cũng nói sau khi mang thai, sức ăn của phụ nữ sẽ tăng lên, nhưng Tần Uyên thấy tựa hồ cũng không có gì thay đổi vì bình thường Mộc Cửu cũng rất tham ăn.

Chén xong hai cánh bánh pudding và cái bánh ngọt, xe của Tần Uyên đã đến dưới tiểu khu nhà của Viên Đình, xe dừng ở dưới lầu, Mộc Cửu cảm thấy thỏa mãn ném giấy gói vào thùng rác, rồi mới cùng Tần Uyên lên lầu tìm nhà của Viên Đình.

Đi đến cửa lầu ba, phòng 301. Tần Uyên nhấn chuông cửa, lát sau phía trong nhà truyền đến tiếng bước chân, sau đó giọng phụ nữ vang lên: "Ai đấy?"

Tần Uyên mở miệng nói: "Cô Viên, chúng tôi bên SCIT đây, trước đó đã liên lạc với cô."

Thoáng do dự giây lát, nhưng lát sau cô ta đã mở cửa, lộ ra một người phụ nữ có gương mặt bình thường, Viên Đình cột tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ ở nhà, cô ta nhìn Tần Uyên với Mộc Cửu rồi hơi ngượng ngùng vì cách ăn mặc tùy ý của mình, cô ta thò tay cột lại mái tóc rối bời và sửa sang lại quần áo một chút.

Cô ấy mở miệng nói: "Mời vào." Rồi xoay người lấy ra hai đôi dép lê trong tủ giày.

"Làm phiền rồi." Mộc Cửu với Tần Uyên cùng thay dép rồi theo Viên Đình vào trong nhà.

Trong căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách ở khu tiểu khu kiểu cũ này là nhà của Viên Đình, đồng thời cũng là hiện trường vụ án xảy ra vào mười năm trước. Năm đó, Viên Đình với người bị hại Tống Hiểu Dư cùng thuê chung, về sau, Viên Đình mua lại căn nhà rồi vẫn sống một mình ở đây.

Viên Đình mời bọn họ ngồi trên ghế salon trong phòng khách, còn cô ta đi vào bếp rót nước cho họ.

Mộc Cửu từ khi vào nhà vẫn chưa nói câu nào, cô chỉ âm thầm quan sát căn nhà này, sau đó trong đầu cô xuất hiện ảnh chụp về hiện trường năm đó, căn nhà này chắc từng sửa sang lắp đặt lại, nhưng màu sắc sàn nhà với giấy dán tường vẫn không thay đổi, chỉ nhìn phòng khách với nhà bếp thôi, thì vị trí đồ dùng trong nhà không khác với năm đó. Có thể thấy, dù được sửa chữa nhưng căn nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc trước.

Chỉ thiếu chiếc ghế sofa bên cạnh giá sách năm đó. Khi Mộc Cửu đang quan sát giá sách thì Viên Đình đã trở lại, đặt hai ly nước lên bàn trà.

"Cảm ơn." Tần Uyên nói, nhưng không định uống nước, Mộc Cửu liếc mắt nhìn ly thủy tinh sau đó cầm lên uống một hớp.

Viên Đình vẫn chưa ngồi, mà hơi áy náy nói: "Hai người chờ một chút." Cô ta nói xong rồi đi vào phòng, sau khi trở ra trên người đã thay bộ quần áo khác

Mộc Cửu chú ý, cô ta không những thay bộ quần áo khác mà còn cầm thêm một cây bút máy.

Viên Đình ngồi xuống ghế salon đối diện hai người họ, hơi khó hiểu hỏi: "Trong điện thoại anh nói muốn nghe tôi kể lại chuyện của Hiểu Dư năm đó, sao mười năm rồi, bây giờ lại nhắc lại?"

Tần Uyên chỉ nói: "Chúng tôi chỉ muốn tra lại vụ án năm đó."

"Có phải..." Cô hơi do dự, ngược mắt nhìn Tần Uyên: "Hắn lại gây án không?" Khi cô ta nói chuyện, tay vuốt ve cây bút máy, hình như đây là động tác theo bản năng của cô ta.

"Chỉ xem xét vụ án bình thường thôi." Tần Uyên không nói nhiều về việc này cũng không để lộ những vụ án xảy ra gần đây: "Bởi vì cô là người duy nhất chứng kiến tất cả những chuyện năm đó nên chúng tôi muốn hỏi thăm một chút."

"À, là vậy à." Động tác vuốt ve bút máy hơi ngừng lại, sau đó cô ta nhìn xuống dưới, rồi im lặng.

Tần Uyên bắt đầu hỏi: "Cô Viên, cô còn nhớ khi đó hung thủ đã vào nhà bằng cách nào không?"

Câu hỏi của Tần Uyên khiến cô ta ngẩng đầu lên, cô ta nhấp miệng, mở miệng nói: "Là Hiểu Dư để hắn vào nhà, hôm ấy đường cống toilet nhà tôi bị tắc,

vì thế mời người đến sửa, khi đó tôi vẫn đang ở trong phòng."

Tần Uyên tiếp tục hỏi: "Vậy sau đó thì sao? Cô đã nghe thấy tiếng động gì?"

Ánh mắt Viên Đình nhìn về phía trước, hình như đang nhớ lại hồi ức đã trải qua: "Tiếng kêu của Hiểu Dư sau đó là tiếng người ngã xuống đất, tôi cảm thấy kì lạ nên nhanh chóng đi ra ngoài xem, đi đến phòng khách thì nhìn thấy Hiểu Dư ngã trên mặt đất, trên đầu có vết máu, tôi sợ quá hét lên, sau đó bị đánh bất tỉnh."

"Sau khi cô tỉnh lại thì sao?"

Viên Đình rũ mắt xuống, ánh mắt nhìn bàn trà, giọng cô từ từ: "Tôi bị trói ở trên ghế, miệng bị dán lại, không giãy giụa được, tôi nhìn thấy Hiểu Dư nằm ở trên mặt bàn, cô ấy bị thương nặng hơn tôi nên vẫn chưa tỉnh."

Tần Uyên đợi cô ta nói xong, hỏi tiếp: "Vậy hung thủ thì sao? Hắn ở đâu?"

"Toàn thân hắn mặc bộ âu phục màu đen, hắn phát hiện tôi đã tỉnh thì đi tới, cười với tôi." Nói đoạn, cô ta vuốt ve cây bút máy trên tay.

"Sau đó hắn đứng bên cạnh Hiểu Dư, trên tay hắn có đeo găng tay, hắn móc từ trong túi ra một cái hộp, từ trong hộp lấy ra ống tiêm, hắn nói với tôi hắn sẽ tiêm thuốc mê cho Hiểu Dư nhưng chỉ gây tê cục bộ thôi, vì thế đầu óc cô ấy vẫn còn tỉnh táo, khi hắn cởi quần áo của cô ấy, lúc đó cô ấy mặc chiếc váy mới mua, hắn nhìn thân thể cô ấy rất lâu, hắn nói đó là một việc rất kì diệu."

Giọng nói của cô càng thấp, tay Viên Đình hơi nắm chặt chiếc bút máy, người khẽ run: "Sau đó hắn lấy dao trong hộp ra rồi cắt ở trước mặt tôi, cắt xuống thân thể của cô ấy, tôi nhìn thấy Hiểu Dư mở mắt, nhưng hắn vẫn nở nụ cười." Viên Đình nhắm mắt lại, cô ta tựa hồ có thể thấy lại cảnh tượng đó

Tần Uyên không nói gì, chờ cô ta nói tiếp.

Cô ta hòa hoãn, hít sâu một hơi: "Sau đây tôi không dám nhìn nữa, tôi thật sự không dám nhìn, nhưng hắn lại liên tục nói những việc mà hắn làm, mỗi một bước đều nói cho tôi biết, hắn nói hắn lấy nội tạng của cô ấy ra, mặc dù tôi chưa nhìn thấy, nhưng tôi có thể nghe được thanh âm kinh khủng đó, một lát sau, hắn nói mình đã khâu thân thể của cô ấy xong rồi, kế tiếp, có thể, có thể ăn chung rồi."

Cô ta cúi đầu, thân thể hơi run rẩy, như nhìn thấy lại cảnh tượng máu tanh khi ấy: "Tôi mở mắt ra nhìn thấy hắn đang cười."

Tần Uyên chú ý Viên Đình nói về nụ cười những ba lần, anh hơi nhíu mày: "Từ đầu đến cuối hung thủ đều đeo khăn trùm đầu sao?"

Viên Đình gật đầu, tiếp tục vuốt ve bút máy trong tay: "Đúng, tôi chỉ nhìn thấy mắt và miệng của hắn, ánh mắt hắn rất sáng, bờ môi rất mỏng, còn giọng nói thì trầm thấp, tôi có thể cảm giác được hắn khoảng 30 mấy tuổi."

Tần Uyên tiếp tục: "Tiếp đó hắn đã làm gì?"

"Hắn đi vào nhà bếp, sau đó lấy vài bát đĩa ra, tôi biết đó không phải bát đĩa nhà chúng tôi, có lẽ do hắn tự mang đến, hắn còn đem theo rượu đỏ và cái ly, trong ly rượu đỏ sẫm sẫm có chứa đôi mắt của Hiểu Dư, hắn lấy ăn cho tôi xem... Những thứ hắn để trong khay đều là...của Hiểu Dư đấy." Hốc mắt Viên Đình chứa nước mắt, cô ta hơi nhíu mày, không nói nữa.

"Hắn đã nói gì với cô sao?"

"Hắn vẽ một đóa hoa hồng ở dưới lòng bàn chân của Hiểu Dư rồi hắn quay lại hỏi tôi có nhìn thấy không?" Ánh mắt Viên Đình nhìn ly nước trên bàn, lát sau cô phục hồi tinh thần lại: "Hắn dọn dẹp rồi rời khỏi, lúc hắn đi không có đóng cửa, hắn nói lát nữa sẽ có người đến cởi trói cho tôi."

Giống như lời khai trong ghi chép mười năm trước, nhưng Tần Uyên cảm thấy hơi khác chỗ nào đấy, anh nhìn Mộc Cửu không nói gì ở bên cạnh, anh phát hiện cô vẫn nhìn Viên Đình đắm đắm, Tần Uyên có thể khẳng định cô ấy đã phát hiện ra vấn đề.

Quả nhiên một giây sau, Mộc Cửu đã nghiêng đầu nhìn anh, mở miệng nói: "Em đói bụng rồi."

Mộc Cửu ra hiệu, Tần Uyên dĩ nhiên hiểu được, Mộc Cửu muốn một mình hỏi cô ta, nên anh bèn đứng dậy: "Anh ra ngoài mua cho em, anh sẽ trở lại nhanh thôi."

Viên Đình ừ một tiếng, sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, cô mới nhìn về phía Mộc Cửu vẫn chưa lên tiếng, người cảnh sát lúc này đặt câu hỏi nên cô không để ý đến cô, bây giờ mới phát hiện, tuổi cô cũng không lớn, cắt mái ngang, ánh mắt đen thẳm, Viên Đình do dự một chút, mở miệng hỏi: "Có ít bánh quy, cô có muốn ăn không?"

"Không cần đâu." Mộc Cửu lắc đầu, cô nhìn nét mặt Viên Đình, ánh mắt đen thẳm mang theo cảm giác có thể nhìn thấu lòng người, giọng nói cô lạnh như băng: "Những lời nói dối trước đó tôi nghe chán rồi, bây giờ hãy để tôi nghe những lời nói thật."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quý ông ăn thịt người [6]

Con người có thể vì yêu một người mà trở thành thiên sứ, nhưng cũng có thể biến thành ác quỷ.

Nét mặt Viên Đình tràn đầy kinh ngạc nhìn Mộc Cửu, ánh mắt đôi phương quá sắc bén, khiến cô thoáng buột nắm tay ra, bút máy cứ thế rơi xuống đùi cô, trên đùi truyền đến cảm giác khiến cô nhảy dựng lên, sau đó cô lấy lại tinh thần, cúi đầu nhặt bút máy như nhặt bảo bối rồi bỏ vào trong ngực.

Cô nhìn Mộc Cửu lần nữa, mặt lộ vẻ bức rức: "Cô, cô có ý gì?"

Mộc Cửu không trả lời vấn đề của cô ta mà mở miệng hỏi cô ta một vấn đề khác: "Sao trước đây cô lại muốn mua căn nhà này?"

Viên Đình không ngờ Mộc Cửu sẽ hỏi vấn đề này, cô hơi sững sờ rồi trả lời: "Chuyện ấy, bởi vì, đây là nơi Hiếu Dư từng ở, cho nên tôi muốn mua lại."

Mộc Cửu chẳng hề đánh giá về câu trả lời của cô ta, chỉ hỏi vấn đề thứ hai: "Căn nhà này đã từng được sửa chữa, nhưng lại không khác hiện trường vụ án năm đó bao nhiêu, sàn nhà và giấy dán tường đều giống như trước đây, vì sao thế?"

Lần này, Viên Đình đã khá hơn nhiều, trả lời cũng trôi chảy hơn: "Lý do vẫn giống lúc trước, vì tôi muốn căn nhà giống như lúc cô ấy còn ở..."

Mộc Cửu rõ ràng đã mất kiên nhẫn, lần này chưa đợi cô ta nói hết cô đã cắt ngang, lạnh lùng nói hai tiếng: Nói dối.

Hai chữ thẳng thắn như vậy khiến Viên Đình sững sốt, sau đó cô ta ngừng lại, không nhịn được cười lạnh: "Nếu các người cảm thấy tôi nói dối, vì sao còn muốn đến tìm tôi?"

Mộc Cửu uống một hớp nước, sau đó đặt cái ly xuống, cô gõ vào thành thủy tinh, ánh mắt đen thẫm của cô nhìn Viên Đình xen lẫn tức giận: "Bởi vì cô che giấu quá nhiều."

Viên Đình như bị chọc giận, cô ta nói lớn tiếng, khuôn mặt tức giận: "Những gì tôi biết tôi đã nói cho cảnh sát hết rồi, mười năm trước đã nói hết rồi, chuyện khi đó là việc cả đời này tôi cũng không muốn nhắc lại, các người không có năng lực bắt hẩn, lại bắt tôi nhớ lại những chi tiết đó, các người quá đáng rồi đấy! Bây giờ còn chế giễu, còn bảo tôi nói dối, sao tôi phải nói dối các người chứ?"

So với Viên Đình đang tức giận, Mộc Cửu vẫn bình tĩnh nhìn cô ta, như đang xem kịch, cô chậm rãi mở miệng: "Khi tôi vừa vào cửa, tôi vẫn chưa xác định được vì sao cô nói dối và che giấu bao nhiêu chuyện, nhưng mà..." Mộc Cửu dừng lại, hạ thấp giọng nói: "Lúc này cô đã bại lộ rồi, bại lộ hoàn toàn."

Viên Đình thở hổn hển, hơi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Cô muốn nói cái gì?"

Mộc Cửu hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói lộ vẻ u ám: "Cô mua căn nhà này không phải vì cô ấy mà là vì gã."

Cô nhìn nét mặt Viên Đình thay đổi, tiếp tục nói: "Cô sửa chữa, nhưng vẫn giữ lại hình dáng ban đầu của căn nhà, không phải vì cô ấy, cũng là vì gã."

Mặc dù trong lòng đang gào thét mãnh liệt nhưng trên mặt Viên Đình vẫn cố duy trì nét bình tĩnh, nở nụ cười nói: "Cái gì cô ấy, gã ấy, tôi không hiểu."

"Không, cô hiểu ý tôi." Mộc Cửu ép sát từng bước, nói xong cô thả người về phía sau, nhìn thẳng vào cô ta: "Khi cô biết chúng tôi đến tìm cô hỏi về chuyện năm đó, cô hỏi: Hẩn lại gây án hả? Cô muốn biết có phải gã đã xuất hiện hay không? Mà khi nhận được câu phủ định, cô hơi mất mát."

Viên Đình lắc đầu giải thích: "Bởi vì hẩn xuất hiện, các người mới có cơ hội bắt được hẩn!"

Mộc Cửu lạnh lùng nói: "Đúng vậy không?"

Cô nhìn Viên Đình vì hốt hoảng mà nắm chặt tay: "Cô nghĩ là chúng tôi có thể bắt được gã hay cô với gã có thể gặp nhau?"

Viên Đình kinh ngạc nhìn Mộc Cửu: "Sao tôi lại muốn gặp hẩn?"

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm nhìn cô ta đắm đuối: "Bởi vì mười năm nay cô đều ở đây mong chờ hẩn xuất hiện, hẩn có thể về đây, nơi cuối cùng hẩn gây án."

Ánh mắt Viên Đình chợt lóe, cô né tầm mắt của Mộc Cửu, nhìn xuống chiếc ly thủy tinh: "Cô đang nói bậy gì vậy? Nếu hẩn xuất hiện tôi sẽ báo cảnh sát, sẽ giúp Hiếu Dư báo thù."

Mộc Cửu chậm rãi lắc đầu, cô xoay ly thủy tinh trong tay một vòng rồi mặt đối mặt với Viên Đình nói: "Cô sẽ không báo cảnh sát, bởi vì với cô hẩn không phải hung thủ, không phải là kẻ cuồng giết người, cũng không phải là kẻ ăn thịt người mà đơn giản chỉ là hẩn, một người đàn ông mà thôi."

Viên Đình cắn chặt môi, tựa hồ đang khắc chế tâm trạng của mình: "Nhưng hẩn đã giết bạn tôi!"

Mộc Cửu nghe xong, nói bằng giọng bình thản: "Vậy thì sao?"

Viên Đình dường như bị kinh sợ bởi ba chữ này, cô ta ngây ngốc nhìn Mộc Cửu.

"Cô vốn không để tâm mà?" Mộc Cửu nói đoạn, cô nghiêng người về phía trước áp chế cô ta, cô nhìn thoáng qua cây bút Viên Đình đang nắm chặt trong tay: "Nếu không sao cô lại giữ cây bút máy này, ban nãy khi nói chuyện cô còn cố tình đi lấy nó."

Viên Đình càng siết chặt cây bút, nuốt ngụm nước miếng nói: "Đây là vật may mắn của tôi, cầm nó sẽ khiến tôi..."

"Nói dối." Mộc Cửu lại lần nữa cắt ngang lời giải thích của cô ta: "Hoa hồng ăn thịt người, cô có biết vì sao mọi người lại đặt cho hân cái danh hiệu này không?" Cô nhìn ánh mắt chột dạ của đối phương: "Một là vì hân ăn thịt người, hai là vì hân yêu hoa hồng tha thiết, ba là vì cây bút trên tay cô có khắc hoa hồng, đây là đồ của hân."

Viên Đình vội vàng nói: "Đây là đồ của tôi."

Mộc Cửu bình tĩnh mở miệng: "Dĩ nhiên, hân tặng cho cô rồi."

Viên Đình dùng hai tay ôm ngực, cô ta dùng hai tay để giấu kín cây bút trong lòng: "Cô có bằng chứng gì?"

"Tôi không có bằng chứng nhưng ánh mắt và động tác của cô đã giúp tôi chứng minh."

Các cô nhìn nhau vài giây rồi Viên Đình dời tầm mắt đi, hừ một tiếng nói: "Cô thật hoang đường!"

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn cô ta nói: "Cô cảm thấy so với người yêu hung thủ giết bạn của mình thì ai hoang đường hơn?"

Viên Đình kinh hoảng nhìn Mộc Cửu, gào to phủ nhận: "Tôi không có."

Mộc Cửu hạ thấp giọng nói, ánh mắt đen thẫm như nhìn thấu lòng người: "Cô có, vì thế cô mới mua căn nhà này, đây là nơi duy nhất cô từng tiếp xúc với hân. Cho dù cô đã từng sửa chữa nhưng vẫn không thay đổi nơi này, cô muốn giữ lại hình dáng khi đó, như vậy cô có thể hồi tưởng lại lúc đó. Cô biết hân thích hoa hồng nên trên ly thủy tinh của cô đều có hoa hồng, trên mấy bát đĩa của cô cũng có hoa hồng."

Ánh mắt Viên Đình hoảng loạn, bộ dạng như bị nhìn thấu: "Nói bậy, cô đang ở đây nói bậy!"

Tốc độ lời nói của Mộc Cửu rất chậm, nói từng chữ từng chữ: "Nói bậy? Vậy hãy nghe câu trả lời trước đó của cô nhé, cô miêu tả hân khác xa người bạn Tống Hiểu Dư của cô, bởi vì lòng cô đã bị động tác hân thu hút, nên cô căn bản không quan tâm bạn của cô đã trải qua những gì, thậm chí cô còn nảy sinh đồ kị, vì cô chỉ gặp kẻ ăn thịt người có một giờ, cô ghen ghét bạn cô."

Cô ta lắc đầu như điên, gắng sức phủ nhận: "Không! Không!"

"Hân cởi quần áo của cô ấy, khi đó cô ấy mặc chiếc váy mới mua, hân đã nhìn thân thể của cô ấy thật lâu." Mộc Cửu lặp lại lời của cô ta nói, sau đó liếc nhìn bộ quần áo dưới chiếc áo khoác của cô ta, trong ánh mắt hiện lên vẻ giễu cợt:

"Cô ấy mặc quần áo mới, còn cô chỉ mặc bộ đồ ở nhà, điều này khiến cô ghen tị, cô đang nhớ lại vì sao Tống Hiểu Dư lại muốn trang điểm thật đẹp, vì sao người thu hút hân là cô ấy không phải là cô? Hân nhìn thân thể cô ta thật lâu, nhưng không có nhìn cô, điều này khiến cô ghen tị, ánh mắt hân ôn nhu, mê đắm, nhưng chỉ thuộc về cô ấy, không thuộc về cô."

Mắt Viên Đình đỏ hoe, cô ta nắm chặt ghế sofa, ánh mắt tức giận nói: "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!"

Mộc Cửu nhìn cảm xúc kích động muốn chạy trốn của Viên Đình, cô quyết định kích thích cô ta một chút: "Cô nói anh ta cười với cô, nhưng trong lời khai mười năm trước của cô không có điều này, bởi vì hân căn bản không có cười với cô, cô chỉ ngồi ở trong căn phòng này chứng kiến điều đó mà thôi, cô nhớ mỗi ánh mắt của hân, mỗi lời hân nói, sau đó tự tăng ảo giác cho mình, mười năm đủ để cô tự thôi miên chính mình."

"Không! Không đúng." Điều này kích thích tinh thần cô ta rất lớn, cô ta trợn tròn mắt, nét mặt giống như một người điên, từ tức giận biến thành cười ngơ ngẩn: "Hân thật sự đã nở nụ cười với tôi! Là tôi! Hân còn..." Như ý thức được sai lầm của mình, cô ta nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Hân còn cái gì?" Mộc Cửu nhanh chóng nắm bắt được: "Hân còn nhìn thấy ánh mắt cô, hân biết cô đang suy nghĩ cái gì, sau đó khi hân cười trối cho cô, hân còn đút cô ăn." Cô dùng lại một chút rồi mở miệng nói: "Ăn nội tạng của Tống Hiểu Dư."

Câu nói cuối cùng khiến Viên Đình xụi lơ trên ghế salon, cô ta nhìn người phụ nữ trông nhỏ xinh lại đáng sợ trước mặt, hơi yếu ớt cười: "Sao cô biết?"

"Ban đầu tôi đã nói rồi, cô đã bại lộ, bại lộ hoàn toàn." Mộc Cửu trừng mắt nhìn, lại nghĩ tới một điểm: "Còn có một điểm quan trọng cô đã nói dối, bởi vì cô đã nhìn thấy mặt mũi của hân, hân biết cô nhất định sẽ không báo cảnh sát."

Viên Đình không còn gì để nói, cô ta cúi đầu, si ngốc nhìn cây bút máy trong tay.

"Mười năm nay cô vẫn chưa quên được hân, vẫn ở đây chờ hân xuất hiện, trên giá sách đều là sách tâm lý học, trong phòng cô chắc vẫn còn giữ những tư liệu cô thu thập được về hân, cô muốn biết rõ về hân, đợi đến khi gặp gỡ hân lần nữa, cô sẽ cam tâm tình nguyện trở thành "thức ăn" của hân."

"Có phải cô cảm thấy tôi điên rồi không? Không hề." Viên Đình nghiêng đầu cười lạnh: "Hahaha, cô sẽ không hiểu đâu, chỉ có từng gặp mới hiểu được,

hắn rất dễ tâm đến cô ấy, tôi là người duy nhất ở bên cạnh hắn, nhìn hắn hoàn thành tất cả công đoạn, tôi là duy nhất đấy, duy nhất đấy..." Miệng cô ta không ngừng lặp lại ba từ này, mười năm nay, cô ta giống như tự thôi miên chính bản thân mình.

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn người phụ nữ đáng hận đến bi ai này, cô đứng dậy nói với Viên Đình câu cuối cùng: "Mười hai năm trước, Tổng Hiểu Dư đã từng cứu cô một mạng."

Câu nói ấy rót vào tai cô ta, nụ cười cô ta ngừng lại, ánh mắt cô ta rơi giọt nước mắt, không biết là vì hắn hay vì cô ấy.

Mộc Cửu chẳng liếc nhìn Viên Đình mà đi tới cửa, Tần Uyên đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn cô.

Mộc Cửu đi tới bên cạnh anh, dường như cô hơi mệt, cô nghiêng đầu, tựa vào trên người Tần Uyên, giọng nói vang lên: "Trong nhà cô ấy có lẽ có bức họa của Hoa hồng ăn thịt người."

Tần Uyên hơi sững sờ, sau đó đưa tay vuốt tóc cô: "Lợi hại."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, sau đó mới thò tay tìm kiếm trong túi của anh.

"Em tìm cái gì?"

"Àn." Mộc Cửu mở miệng, nhưng cô phát hiện trong túi anh không có gì cả.

Tần Uyên không khỏi nở nụ cười: "Em đùa rồi?" Anh cho rằng Mộc Cửu chỉ lấy cớ, nên anh vẫn đứng ở cửa chờ cô, anh không yên tâm về cô.

Mộc Cửu nhìn anh, đầu môi nói: "Ừ, em đùa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quý ông ăn thịt người [7]

Chúng ta mãi mãi không biết được giấy tiếp theo đang chờ đợi chúng ta là cái gì?

Đúng như Mộc Cửu suy đoán, trong phòng ngủ của Viên Đình dán đầy tư liệu về hoa hồng ăn thịt người, từ vụ án đầu tiên đến vụ án cuối cùng, cô ta sưu tầm tất cả tư liệu, phần lớn đều cắt trên báo xuống, còn dùng bút đỏ khoanh tròn lên những bức tranh, bên cạnh còn đính những tấm ảnh hiện trường vụ án, toàn bộ đều do cô ta chụp lại.

Hơn mười năm, cảnh sát đang tìm hoa hồng ăn thịt người, cô ta cũng tìm, cảnh sát tìm vì muốn đưa hắn ra công lý, còn cô tìm chỉ vì muốn gặp hắn một lần, thậm chí hy vọng trở thành "thức ăn" của hắn. Chuyện điên khùng khiến người ta khó tin như vậy chỉ vì cô ta đã yêu đến điên cuồng, vận vẹo mắt rồi.

Bên trong tư liệu có một bức tranh, là người đàn ông mặc âu phục khoảng hơn 30 tuổi, mày kiếm, ánh mắt kiên định và dịu dàng, khóe miệng hơi rướn lên giống như một quý ông tao nhã, nhưng hắn chính là hoa hồng ăn thịt người, kẻ biến thái giết bốn mươi lăm mạng người trong vòng bốn năm.

Sau khi cảnh sát đến phòng ngủ của Viên Đình, lấy toàn bộ tư liệu trong tủ quần áo của cô ta, thì cô ta chỉ đứng ở cửa nhìn, nhìn những thứ cô ta sưu tầm suốt mười năm bị bỏ vào trong thùng, cả người cô ta chết lặng. Nhưng khi nhìn thấy bức tranh cô ta vẽ cũng bị tháo xuống, chuyện này đã kích thích cô ta, cô ta nổi điên lên, gào thét muốn xông lên: "Không được đưa anh ấy đi! Trả anh ấy lại cho tôi! Đó là vật thuộc về tôi! Là của tôi đấy!"

Viên Đình bị ngăn lại, nhưng cô ta vẫn gào lên, thậm chí cô ta còn dùng tay ngăn mặt người cảnh sát đã giữ cô ta lại, bức tranh ấy như toàn bộ mười năm của cô ta, cô ta từ bỏ lương tri, từ bỏ bạn bè, là thứ duy nhất còn sót lại, thế mà giờ người ta cũng muốn cướp đi, việc này như có ai đó cầm dao khứa một dao lại một dao trên người cô ta.

Viên Đình nhanh chóng bị cảnh sát khống chế, cô quỳ xuống đất khóc nức nở nhìn bức tranh bị bỏ vào trong gương cuối cùng nắp thùng bị đóng lại.

"Á, á..... Đó là của tôi mà" Cô ta dường như đã tiêu hết sức lực cuối cùng, ngã quỵ trên mặt đất.

Mộc Cửu nhìn người phụ nữ phía sau lưng cô, nhìn người phụ nữ đang điên loạn hoàn toàn, Hoa hồng ăn thịt người đã giết tổng cộng bốn mươi chín mạng người, nhưng những người hắn làm tổn thương đâu chỉ dừng lại ở con số ấy.

Rời khỏi nhà Viên Đình, Tần Uyên với Mộc Cửu mang tư liệu trở về cục, Tần Uyên đưa bức tranh của Viên Đình cho Thạch Nguyên Phi đối chiếu với ảnh chụp CMND trong hệ thống.

Thạch Nguyên Phi nhận lấy bức tranh, không khỏi sững sờ, nháy mắt nhìn Tần Uyên: "Đội trưởng đây là hoa hồng ăn thịt người sao?"

Trần Mặc nghe xong cảm thấy kì lạ: "Ai về bức tranh này vậy?"

"Viên Đình."

Nghe vậy các thành viên trong đội đều kinh hãi: "Nhân chứng?"

Hồng Mai nghi ngờ, cảm thấy khó tin: "Chẳng phải cô ta nói khi đó hung thủ đeo khăn trùm đầu nên cô ta không nhìn rõ mặt sao?"

"Không, cô ta nhìn thấy." Mộc Cửu móc bút ghi âm trong túi ra, đưa cho Đường Dật.

Mấy người bọn họ nghe quá trình Mộc Cửu thẩm vấn, càng nghe mắt họ càng trừng lớn, Hồng Mai lấy tay bịt miệng, bọn họ không ngờ sẽ có chuyện như vậy, một người được xem là người bị hại nhưng lại yêu kẻ hoa hồng ăn thịt người giết chết bạn mình, vì tên ăn thịt người đó, che giấu suốt mười năm.

Thạch Nguyên Phi vừa dùng máy tính đối chiếu với bức tranh, vừa hỏi Mộc Cửu: "Mộc Cửu, cô ta thực sự đã ăn, ăn...?" Anh thật sự không dám tiếp nhận điều này, đó là bạn của cô ta, cho dù là người lạ, nhưng ăn thịt người....

Mộc Cửu nghiêng đầu nhìn anh, nét mặt không đổi, gật đầu.

"Trời ạ." Thạch Nguyên Phi che ngực, cảm thấy buồn nôn, không phải ép buộc mà là tự nguyện, như thế còn là con người sao?

Hồng Mai tức giận nói: "Lúc trước Tống Hiểu Dư từng cứu mạng cô ta, sao cô ta có thể như vậy?"

Mộc Cửu nói: "Bởi vì tâm lý của cô ta đã bị bóp méo rồi."

Bọn họ tưởng rằng tâm lý hung thủ rất khó hiểu nào ngờ ngay cả lòng người cũng không tài nào giải thích nổi, các thành viên trong đội càng thêm bội phục Mộc Cửu, đây là lần đầu tiên cô ấy gặp Viên Đình, nhưng chỉ trong thời gian ngắn cô ấy đã dựa vào cặp mắt của mình nhìn thấu người phụ nữ đó, bởi móc ra bí mật cô ta che giấu suốt mười năm trời.

Thạch Nguyên Phi nhìn cô với vẻ sùng bái: "Mộc Cửu, em..."

Còn chưa dứt lời, Mộc Cửu đã biết anh ta muốn nói gì, gật đầu nói: "Ừ, em biết rồi."

Đường Dật đi đến bên cạnh Thạch Nguyên Phi nhìn bức tranh, mở miệng hỏi: "Nhưng bức tranh của Viên Đình có đáng tin cậy không? Dù sao cô ta cũng đầu nhìn hấn mà vẽ, nhờ có độ chênh lệch thì sao?"

Mộc Cửu lại nói: "Đây là người đàn ông cô ấy yêu nhất, khuôn mặt của hắn đã khắc sâu trong tâm trí cô ta, cô ta không quên đâu."

Những người nghe ở đây chẳng ai thấy cảm động, tình yêu dị dạng như thế chỉ khiến người nghe thấy ớn lạnh.

Lúc này, Tần Uyên đột nhiên phát hiện không nghe thấy tiếng của Triệu Cường, vì vậy hỏi: "Triệu Cường đâu rồi?"

Tần Uyên vừa nói, bọn họ mới phản ứng kịp, Đường Dật ồ một tiếng: "Kỳ lạ, đội trưởng, anh không gặp anh ta sao? Lúc anh ta gọi điện về, anh ta đã lái xe đi rồi."

Tần Uyên nhíu mày tính thời gian, bọn họ đã chờ ở đó rất lâu, nếu như cậu ta đi chung với nhóm cảnh sát sau thì phải đến rồi chứ, trừ phi, anh nhủ mưu: "Cậu ta lái xe đi một mình sao?"

Trần Mặc gật đầu: "Đúng."

Đường Dật nghĩ thầm: "Nhẽ nào anh Cường lại bị lạc đường?"

Bọn họ đang nói chuyện thì điện thoại của Thạch Nguyên Phi reo lên, anh ta cúi đầu nhìn: "Là Triệu Cường." Nhanh chóng nhận điện thoại, anh mở loa ngoài ra.

"Alo, Triệu Cường."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của Triệu Cường: "Thạch Nguyên Phi, cậu mau xem giúp tôi bây giờ tôi đang ở đâu thế?"

Thạch Nguyên Phi nghe xong suýt nhảy dựng lên, mở to hai mắt nhìn điện thoại di động chăm chăm, còn dùng ngón tay chỉ mình: "Anh đang ở đâu, sao lại hỏi tôi?"

Triệu Cường nói bằng giọng vô tội: "Tôi bị lạc đường rồi, nhưng bên cạnh không thấy cột chỉ đường."

Thạch Nguyên Phi liếc mắt, tiếc là lúc này Triệu Cường không nhìn thấy: "Anh hay thật đấy, trên xe anh có hệ thống chỉ đường đấy, đừng nói với tôi anh không biết dùng nhé?"

Triệu Cường gào lên: "Nhưng vấn đề ở đây là nó đã dẫn tôi đến cái chỗ quỷ quái nào rồi."

"Tôi phục anh rồi đấy." Thạch Nguyên Phi thông qua định vị xác định vị trí của Triệu Cường, nhưng lại trợn to mắt: "Tôi tìm thấy anh rồi, sao anh lại đến"

chỗ đấy?"

Rõ ràng ngược hướng với nơi cần đến, Thạch Nguyên Phi hết cách, chỉ đành chỉ anh ta: "Anh cứ đi thẳng, sau đó đến phía trước thì quay đầu xe lại."

"Đúng, cứ đi thẳng, sau đó rẽ sang đường nhỏ bên phải." Thạch Nguyên Phi nhìn chiếc xe Triệu Cường đang phóng nhanh trên màn hình thì gào lên: "Áy, ấy ấy, là ngã rẽ bên phải, bây giờ anh đang rẽ trái rồi."

Thạch Nguyên Phi nghĩ có lẽ giờ bảo anh chết còn sướng hơn!

Tất cả mọi người trong văn phòng không dám nghe tiếp, Tần Uyên đưa tay xoa xoa mi tâm, lần sau tuyệt đối không thể để Triệu Cường một mình lái xe ra ngoài.

Cuối cùng, Thạch Nguyên Phi quả thật mất kiên nhẫn đánh giao Triệu Cường lại cho Đường Dật - người vô cùng có kiên nhẫn, khi Triệu Cường còn đang quẹo trái, quẹo phải thì Thạch Nguyên Phi đã tìm thấy một người đàn ông có chiều cao tương xứng với bức họa.

Thạch Nguyên Phi suy nghĩ, hơi bất dĩ nói: "Chúng ta có lẽ nên cảm ơn bức tranh của Viên Đình nhỉ?"

Tần Uyên nhìn bức ảnh người đàn ông xuất hiện trên màn hình, thấp giọng nói: "Nếu như cô ta chẳng che giấu mười năm, có lẽ hoa hồng ăn thịt người đã sa lưới rồi."

Thạch Nguyên Phi thờ dãi: "Đúng vậy, người bị hại mới sẽ không xuất hiện."

"Thạch đầu, mau điều tra tư liệu về hắn."

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng điều tra tư liệu về hắn, nhìn những tài liệu xuất hiện trên màn hình, anh nghiêng đầu nhìn về phía Tần Uyên: "Đội trưởng, hắn chết rồi, tám năm trước đã chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Chi Phối Tâm Lý II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.